Colecția Povestiri Științifico - Fantastice

Premiul Convenției Europene de Science Fiction

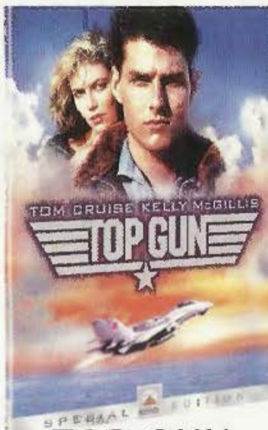
anticipatia

radu honga
mircea liviu goga
aurel cărășel
viorel pârligras
dodo niță
alexandru mironov
dan ninoiu
liviu surugiu
florin pîtea
ștefan ghidoveanu
ana-maria negrilă

570

theodore sturgeon

SCULPTURA LENTĂ

TOP GUN

(EDIȚIE SPECIALĂ) **DVD**

Când simți nevoia de viteză, nu te poți duce decât la Școala de elită a Marinei Americane: Top Gun. În rolul care l-a transformat în cea mai mare vedetă a lumii, Tom Cruise este Maverick, pilotul care zboară din instinct, fără să respecte regulile, și care trebuie să-și înfrunte demonii pentru a reuși într-o lume unde locul 2 nu exista.
An: 1986; *Regie:* Tony Scott
Genul filmului: Actiune/Aventura
*Cu:*Tom Cruise, Val Kilmer, Kelly McGillis, Tom Skerritt, Anthony Edwards

RURIA DIN RING

(Fureur)

VHS-DVD

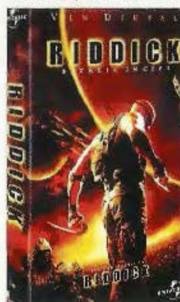
În arondismentul 13 din Paris, o tânără asiatică și un francez de origine spaniolă țin să se iubească cu orice preț, în ciuda tuturor.
An: 2003 *Regie:* Karim Dridi
*Genul:*Dramă; *Cu:* Samuel Le Bihan, Yu Nan

RIDDICK - BĂTĂLIA ÎNCEPE

(THE CHRONICLES OF RIDDICK) **VHS-DVD**

Cuceritorii Necromongeri amenință viitorul întregului univers, iar Riddick ar putea fi eroul care salvează rasa umană.

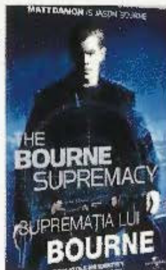
Cu efecte speciale de ultimă oră, scene de acțiune în lumi fantastice și o distribuție de excepție.
An: 2004 *Regie:* David N. Twohy
Genul filmului: SF; *Cu:* Vin Diesel, Colm Feore, Thandie Newton, Judi Dench, Alexa Davalos

Un produs UNIVERSAL PICTURES, distribuit de Euro Entertainment Enterprises. Disponibil în rețelele Diverta, Hollywood Music & Film, la magazinele de specialitate din toată țara și online, la www.dol.ro.

SUPREMAȚIA LUI BOURNE

(THE BOURNE SUPREMACY) **VHS-DVD**

Bourne și-a lăsat în urmă trecutul violent și duce o viață normală, alături de Marie. Dar totul se năruie sub o ploaie de gloanțe.
An: 2004;
Regie: Paul Greengrass;
Genul filmului: Acțiune
Cu: Matt Damon; Franka Potente; Brian Cox, Julia Stiles, Karl Urbanș;
Un produs UNIVERSAL PICTURES, distribuit de Euro Entertainment Enterprises. Disponibil în rețelele Diverta, Hollywood Music & Film, la magazinele de specialitate din toată țara și online, la www.dol.ro.

AUREL CĂRĂŞEL

O REALITATE SF HENRI COANDĂ

În 1963, savantul Henri Coandă nota într-o scrisoare către un apropiat: *"Domeniile ştiinţei sunt aşa de vaste şi de atrăgătoare, că nu m-am putut abţine de a le atinge mai pe toate".*

În 1970, un grup de tineri din oraşul Craiova, atraşi de ideea de a transpune acest miraj în universul magic al literaturii, înfiinţează un cenaclu de science-fiction, numit "Henri Coandă". Când îşi înceta efectiv activitatea (1996), era cel mai "bătrân" cenaclu de profil din ţară şi printre cele mai prestigioase.

Spre deosebire de alte cenacluri din România *(în 1989 fiinţau aproape 70, iar în 1994, ora ultimului recensământ în domeniu, mai existau 18)*, creatorii craioveni nu s-au mulţumit să se închidă în turnul de fildeş al creaţiei lor, limitându-se să scrie pentru colegii de breaslă şi pentru posteritate, ci au întreprins de-a lungul anilor o adevărată cruciadă a Science-Fiction-ului, ducând o viguroasă propagandă prin judeţ şi prin ţară, organizând deplasări, concursuri, zile festive, întâlniri cu scriitori, cu oameni de ştiinţă, cineaşti; într-un cuvânt, au ajutat ca sindromul SF să devină o boală naţională.

Generaţia care a pus bazele cenaclului la începutul deceniului al şaptelea s-a retras aproape în întregime, încununată de lauri - **Alexandru Mironov, Marius Ghergu, Mihai Florin Diloiu, Carmen Stănescu, Ion Ilie Iosif, Ştefan Nicolici, Titus Filipaş, Mihai Nicola, George Gănescu, Victor Martin, Radu Honga** *(dintre ei, mai activează Alexandru Mironov ca promotor al ideii de SF şi al revistei ANTICIPAŢIA, de pe poziţia de preşedinte al Comisiei Naţionale Române UNESCO, precum şi Marius Ghergu, care realizează şi o parte din ilustraţia acestui număr).*

"Henri Coandă" din Craiova a lăsat în urmă un deceniu şi ceva de activitate intelectuală, materializată tipografic sub forma a trei culegeri de proză scurtă - **"Întâmplări din veacul XXI" (1974), "Alte întâmplări din veacul XXI" (1977) şi "Alfa" (1981)**, publicate la editura **Scrisul Românesc**, precum şi fanzinului **"Omicron"**, din care au apărut trei numere *(fanzin premiat în 1980, la Convenţia Europeană de SF de la Stressa, Italia, cu medalia de aur, la egalitate cu fanzinul italian "SF-Ere")*.

Generaţia de mijloc şi-a început ucenicia la începutul deceniului al optulea - **Aurel Cărăşel, Mihai Marian, Dan Marcel, Mihai Bistriceanu, Liviu şi Mirela Paciugă, Iulian Mirea, Viorel Pîrligras, Laura Ivanovici.** Poate la fel de înzestrată din punct de vedere artistic ca şi predecesoarea, ea a fost mai ghinionistă în privinţa condiţiilor de publicare (îngheţul editorial al deceniului al VIII-lea) şi o parte din membrii ei au depus armele prea devreme. Singurele materializări la nivel de cenaclu au fost trei suplimente xerografiate ale fanzinului **"Omicron"**, precum şi apariţii în **Almanahul ANTICIPAŢIA** şi în rubrica de SF a revistei **"Ştiinţă şi Tehnică"**. Privarea de posibilităţile de publicare a condus la creşterea activităţii de popularizare a genului în rândul adolescenţilor, fapt care a creat o situaţie fără precedent în celelalte oraşe din ţară: din cenaclu s-au desprins mai multe curente de opinie, materializate în mişcări SF cu individualitate proprie: **"Victor Anestin", "Transfer", "Galax".**

În primii ani ai deceniului al nouălea, a intrat în scenă o nouă generaţie: **Pompilian Tofilescu, Cătălin Goşa, Dan Ninoiu, Petrică Bogdan, Alina Popov, Monica Marcu, Adrian Roşianu, Adriana Macsut**, care au avut şansa să-şi vadă scrierile publicate mai ales în paginile **"Jurnalului SF"**, cu care au fost contemporani şi la apariţia căruia unii au dat chiar o mână de ajutor.

Cenaclul "Henri Coandă" a organizat două Consfătuiri Naţionale SF şi nouă "zile ale cenaclului", a fost coorganizator la două ediţii ale **Taberei Naţionale SF Atlantykron** de la Cernavodă şi a participat la **Convenţia Mondială de SF** de la **Freudenstadt (1992)** şi de la **Glasgow (1995).** S-ar putea spune că Henri Coandă avea dreptate în 1963 - pentru cenacliştii de la "H. Coandă", toate domeniile atinse de suflarea magică a Science Fiction-ului au reprezentat tentaţii fantastice şi nu s-au putut abţine să încerce să le atingă pe toate.

RADU HONGA

este pseudonimul lui Teodor PIȚIGOI, născut la Craiova, în anul 1953. A debutat în anul 1971 cu povestirea "Ghinionistul" în "Colecția de Povestiri Științifico-Fantastice". A mai publicat un volum de proză SF: "Aventurile lui Theodore" (1977).

RADU HONGA

UN ANIMAL FANTASTIC

U-sun plecase la vânătoare, singur, cu arma sa nimicitoare, în universul nesfârșit. Simțea cum îl cuprinde nerăbdarea. În câteva minute avea să ajungă pe planeta aceea albastră ce se zărea deja prin hublou și ideea că în curând va vâna îl făcea tot mai nervos. Aparatele îi indicaseră existența vieții pe această planetă și U-sun abia aștepta să se întâlnească cu ființe necunoscute.

Nava, de dimensiuni reduse, ca pentru o vânătoare de mici proporții, coborî într-o pădure cu copacii verzi. U-sun se scutură cu scârbă, verdele fiind o culoare de nesuportat pentru el și semenii săi. Numai gândul că va fi nevoit să atingă trunchiurile verzi îi făcea rău. Își aduse aminte că la o vânătoare ești uneori nevoit să te ascunzi după copaci și chiar să te sprijini pe ei, pentru a ochi mai bine victima. Simți că începe să tremure de repulsie.

Nu, se hotărî U-sun, de data asta va fi altfel, va sta față-n față cu vânatul! și, când spuse "vânatul", dintr-un tufiș sări o dihanie cât el de înaltă. U-sun încremeni. Așa ceva nu mai văzuse. Umblase pe zeci și zeci de planete, vânase mii și mii de animale cu forme incredibile, dar o asemenea făptură îi întrecea puterea de imaginație. Ca înălțime, era cât el, dar mult mai alungită, dispunea de patru suporturi mobile, iar partea din spate se termina cu o manetă scurtă, probabil pentru schimbarea direcției. Organele de simț erau reprezentate de două radare (tot mobile), foarte alungite și ascuțite în partea superioară. Oribila dihanie stătea nemișcată. Apoi, cu ajutorul unui mecanism secret, aflat în partea inferioară a capului, începu să roadă rădăcina unui arbore de dimensiuni reduse.

Cel mai mult îl îngrozea pe U-sun blana cafenie cu care era acoperit animalul. Dumneavoastră nu aveți de unde să știți, dar ar fi bine să aflați, în eventualitatea că vă veți întâlni vreodată cu U-sun, că, pe planeta de unde venea, culoarea preferată și predominantă în același timp este cafeniul, iar părul este cel mai sârbos lucru "inventat" vreodată de natură și mai înspăimântător ca orice armă. Și dihania din fața lui U-sun nu avea un fir sau o sută de fire, ci zeci de mii de fire de păr. Pur și simplu, animalul părea invincibil.

U-sun simțea că paralizează. Câteva clipe dacă mai stătea în preajma acestei oribile creaturi, era pierdut.

Adversarul său rodea în acest timp o rădăcină, fără să sesizeze primejdia.

Doamne, își zise U-sun, ce păcate am făcut să fiu pedepsit astfel, ca să văd în același timp și verde și păr?

Clipele i se păreau nesfârșite. În cele din urmă, reuși să-și facă puțin curaj, își scoase arma, un laser puternic ce ar fi putut distruge un animal de zeci de ori mai mare ca acesta din fața sa, și, fără să mai privească masa aceea de păr, apăsă pe trăgaci și descărcă tot încărcătorul. Trase cu ură. Apoi se întoarse și se urcă pe navă, jurându-se că nu va mai călca pe această planetă blestemată, verde și plină de păr. Carbonizat, animalul rămase în urma sa, în poienița scăldată în soare. U-sun nu avea să știe niciodată că tocmai reușise să omoare ultimul iepure din rezervația naturală a comunei Răstoaga, din județul...

Alexandru MIRONOV s-a născut în 1942; profesor de matematică; vicecampion național la spadă; fondator și primul președinte al cenaclului "Henri Coandă"; publicist și redactor TV; Ministru al Tineretului și Sportului; Secretar general al Comisiei UNESCO pentru România. Debut în anul 1971 cu povestirea "Performanță ciudată" în "C.P.S.F."

ALEXANDRU MIRONOV

CRONICA ANULUI 2000. ARTA.

Fragmente din cursul de amenajare artistică a naturii (înregistrare)

"... Stimați studenți ai Facultății de estetică aplicată, vă rugăm să întrerupeți activitatea în atelierele individuale și să vă reglați televideofoanele tridimensionale.

Începem cursul nostru cu lecția:

"REVALORIFICAREA FLORILOR CA MATERIALE DECORATIVE"...

Știu, titlul poate să vi se pară ciudat. Aflați însă că florile, cu toată gama săracă de culori și uniformitatea aspectului, au jucat un rol important în decorația mediului vreme de sute de ani. Exista obiceiul de a se încerca - de fiecare dată fără succes și, totuși, încercările nu conteneau - plantarea florilor, fără rădăcini (?), în vase cu apă unde acestea bineînțeles că se uscau. A trebuit să treacă secole până ce oamenii au înțeles că florile nu pot fi utilizate sub această formă.

Un alt obicei - total neigienic, imposibil de conceput în prezent - îl constituia înmânarea unui grup de flori, numit buchet, persoanei iubite; florile erau, de regulă, nesterilizate, uneori prezentau ghimpi *(vezi Rosa centifolia)*, totuși femeile se simțeau jignite dacă nu primeau cu ocazia zilelor festive astfel de cadouri de la soții lor.

Numai într-o singură țară - Japonia - s-a încercat în mod empiric ceea ce computerele dotate cu programe de estetică și urbanistică realizează acum instantaneu: *compunerea artistică a culorii.*

Combinațiile realizate erau însă destul de sărăcăcioase și de scurtă durată, afectând numai simțul vizual și pe cel olfactiv; abia în ultimele decenii s-a realizat compunerea superbelor culori și forme sintetice frumos mirositoare, sensibile sonor la radiațiile infraroșii. Nimic nu poate întrece, după cum bine știți, frumusețea unor combinații caleidoscopice de romboizi multicolori, emanând miresme Dior, în sunetele diafane ale unei vechi compoziții la clavecin - corectată, bineînțeles, de către computerul atoateștiutor.

Și iată acum ideea de bază a cursului nostru: deoarece, cu toate strădaniile depuse, pe planetă au mai rămas mii de hectare de poieni cu narcise, pășuni cu flori de câmp, păduri de liliac bătut și livezi cu explozii de flori albe primăvara, propunem solidificarea și plastifierea tuturor plantelor și florilor și transformarea lor în obiecte sintetice, pe care roboții să le poată amenaja în cele mai variate combinații..."

(Ropote de aplauze au întrerupt cursul)

Nu mai există nimic din ceea ce odinioară mi se păruse a fi universul existenței mele: nici Tycho, nici naveta, nici baza de pe Clavius, nici Marea Umezelii... Doar cerul de deasupra capului, în continuă schimbare, și Sfinxul ca o poartă spre eternitate.

Din când în când, mă opresc între ruinele bizare ale vreunei civilizații, stinsă în cine știe ce cataclism, și-mi aduc aminte de clipele când credeam că Terra este buricul Universului. Clipele în care eram student și umblam după materiale pentru o demult uitată lucrare de licență, privitoare la craterul selenar Tycho. La blestematul de Tycho!

Cele mai multe informații le descoperisem în "Marele Atlas Selenar", editat în 40 de discuri-compact, cam prin deceniile 5-6 ale secolului trecut. "M.A.S."-ul reprezenta sinteza absolută a cunoștințelor din domeniu. Reușisem să identific, pe discul cu numărul 24 AX, cele câteva date despre istoria umanității selenare. În dreptul lui Tycho, era trecută o simplă cifră cronologică: 18 Aviga. Și atât. Părea evident faptul că o mână interesată plasase restul informațiilor într-un fișier secret, lăsând data ca poartă de acces.

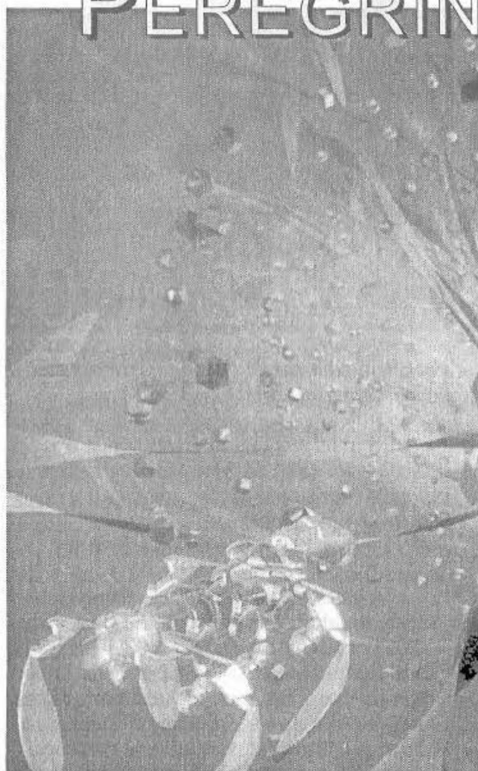
Dificil lucru să pătrunzi în nișa informațiilor referitoare la Selena! Aveai nevoie de acordul Corporației Germane Frederic cel Mare care, conform Tratatului semnat în anul 94 al Erei Cosmice cu Inchiziția Federală a Sfântului Imperiu Spaniol, căpătase drept de embargo asupra datelor privind planetele interioare și sateliții lor. Un acord pe care l-am obținut destul de greu, numai după mituirea a doi registratori militari. M-a costat bursa de studii pe două luni. Speram însă că merita.

M-am prezentat la sediul Corporației Germane, cu o copie tridimensională după "M.A.S." 24 AX. Cu viza pentru Selena pe cartela de identificare, am urcat la bordul ultimei curse orbitale din ziua aceea, cu destinația "Vaillant".

Stația cosmică nu era decât un banal punct de realimentare. Abia am avut timp să beau o cafea de la automat și să telefonez la Institut.

AUREL CĂRĂȘEL: *născut la Craiova, în anul 1959; profesor de limba și literatura română și jurnalist; președinte al cenaclului "Henri Coandă"; fondator al cenaclului "Atlantis-Club" Cernavodă; co-fondator al "Taberei SF ATLANTYKRON" Cernavodă; președinte al "Asociației Creatorilor de SF" Dolj; realizator al fanzinelor "Omicron Satelit", "Atlantida" și*

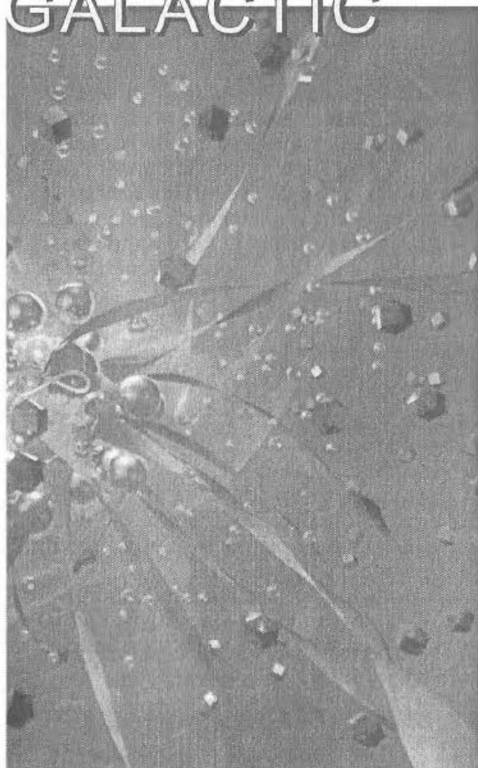
PEREGRIN

Naveta a pornit cu o întârziere de câteva minute, pentru care comandantul și-a cerut continu scuze până la coborârea în centrul craterului Clavius, cel mai mare circ de impact de pe suprafața vizibilă a Lunii, locul unde germanii își instalaseră cea mai mare bază militară din acest colț de Galaxie.

Am luat masa la cantina operatorilor și apoi am solicitat permisiunea de a-l vedea pe maiorul Van de Kamp, însărcinatul cu

"Cron". Debut în anul 1980 cu povestirea "Uimitoarele aventuri ale lui Piperuş şi ale Rosinantei" în rev. "Mesaj Comunist". Volume de proză SF: "Vânătoare de noapte" (1995; roman), "Războinicii curcubeului" (1996; culegere), "La capătul spaţiului" (1997; roman), "Mic dicţionar de autori SF" (1996).

afaceri civile în interiorul Sistemului. M-a primit imediat. I-am explicat pe scurt ce anume m-a adus în biroul său şi am admirat îndelung uluitorul răsărit de Terra, dincolo de marginea ridicată ca un guler a lui Clavius, în vreme ce el scotocea prin măruntaiele computerului, în căutarea codurilor de acces în "M.A.S.". După mai multe minute, şi-a aprins un trabuc gros şi m-a întrebat dacă era în legătură cu vreun proiect special iniţiat de Inchiziţia Federală. Nu era. Aveam chiar şi o confirmare din partea institutului unde eram cursant. Asta a părut să-l mulţumească şi mi-a făcut semn să iau loc pe scaunul-anexă, după care a rulat programul până la fila unde era înscrisă data 18 Avig+/86 E.C.

O bătălie, a explicat pe un ton neutru. Ultima luptă importantă dintre cele două Imperii, înainte de tratatul din 94. Trupele germane, conduse de comandorul Wilhelm Argelander, atacaseră prin surprindere fortul întărit din craterul Tycho, cea din urmă redută spaniolă importantă de pe suprafaţa Selenei. Jose Bernardo Medina, conducătorul religios al militarilor din fort, fusese ucis încă de la primele salve, panica şi degringolada urmând imediat răspândirii acestei veşti în rândurile soldaţilor.

Manuel Orozco Y Berra, consilierul principal al lui Medina, reuşise să scape din încercuire, împreună cu câteva plutoane, retrăgându-se în interiorul accidentat al craterului. Bătălia continuase timp de câteva zile terestre. În cele din urmă, fortul a fost ras din temelii. Y Berra nu a mai fost văzut niciodată. Un singur soldat spaniol a fost descoperit, câteva săptămâni mai târziu, complet epuizat şi pe jumătate nebun. Zbiera într-una că Y Berra plecase spre alte lumi prin ochiul Diavolului-Sfinx. Fugarii au mai fost căutaţi o vreme, la vânătoare participând chiar şi celebrul baronet Thomas A. Mutch, singurul străin decorat cu colanul "Lâna de aur" în Imperiul Romano-Catolic German, dar spaniolii dispăruseră de parcă-i înghiţise spaţiul.

Acordul din anul 94 stabilise, la cererea expresă a Corporaţiei Frederic, ca toate informaţiile referitoare la acest nefericit eveniment să fie protejate, a încheiat maiorul, închizând fila.

I-am mulţumit şi l-am întrebat dacă mă putea ajuta să ajung pe Tycho. Nu că aş mai fi avut ceva de văzut acolo după bombardamentul final, dar nu reuşea să-mi iasă din minte expresia spaniolului posedat - "ochiul Diavolului-Sfinx".

Timp de mai multe zile terestre am scormonit, metru cu metru, suprafaţa contorsionată a craterului, însă, cu excepţia câtorva fulgurite atipice, nu am descoperit nimic interesant. Drumul tur-retur până la baza Clavius, unde mi se asigura cazarea,

devenise o corvoadă obositoare.

Asta până în clipa când am efectuat prima observaţie de altitudine a zonei. Tycho semăna perfect cu un ochi uman. Chiar în mijloc, printre miile de bolovani măturaţi de explozii, se distingea net o siluetă ciudat de cunoscută. Am folosit frânele de asolizare şi am coborât, găsind cu multă dificultate un spaţiu plat unde să aşez naveta. O imensă cantitate de resturi de rocă acoperea complet, în partea inferioară, Sfinxul. Un cap evident uman, doi ochi imenşi, adânciţi în orbite, şi obraji cu pomeţi adânciţi. Am făcut mai multe seturi de fotografii şi, în momentul în care am ajuns în punctul imaginar al încrucişării privirilor sale oarbe, am simţit o înţepătură în creştetul capului şi o senzaţie de greaţă. Am răsucit capul către fanta de evacuare din dreapta a căştii şi am încercat să vomit, însă n-am reuşit. Apoi am ridicat privirile deasupra capului şi am rămas cu gura căscată.

Cerul!

Doamne-Dumnezeule, cerul acesta era complet străin. O imensă lună portocalie acoperea complet orizontul, în dreapta lui Tycho. A lui Tycho? La naiba, îmi era din ce în ce mai limpede că nu mă mai găseam pe bătrâna noastră Selena, cea divizată între interesele celor două puteri cosmice. Cele patru constelaţii strălucitoare din emisfera sudică îmi erau complet necunoscute. Iar satelitul acesta...

După un timp, pe care n-am ştiut în ce sistem de coordonate să-l măsor, am descoperit, la poalele unui lanţ imens de munţi, un oraş ca un muzeu, părăsit de mai multe milioane de eoni de către locuitorii săi pentapozi. O planetă pustie şi o civilizaţie intrată în uitare...

Am revenit în defileul Sfinxului şi m-am postat în faţa privirilor oarbe. Înţepătura din creştet, senzaţia de greaţă şi, când am redeschis ochii, mă aflam într-un deşert violet. La câţiva metri de sol, pluteau rămăşiţele abia detectabile ale unei aşezări aeriene. O civilizaţie cu structuri greu de înţeles, concepută de fiinţe gazoase, ce se petrecuse în cine ştie ce trecut îndepărtat. Nici măcar nu m-am mai ostenit să întreprind vreo cercetare. Cine avea să beneficieze de cunoştinţele ce tresăreau în toate părţile sub suflarea puternică a vântului? M-am fixat încă o dată în centrul orbitelor goale şi poarta stelară s-a deschis pentru a mă expedia...

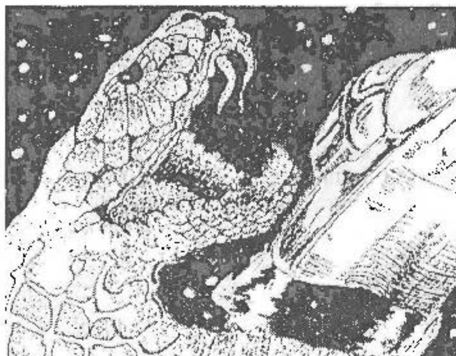
Nu mai există nimic din ceea ce odinioară mi se păruse a fi universul existenţei mele: nici Tycho, nici naveta, nici baza de pe Clavius, nici Marea Umezelii... Doar cerul în continuă schimbare de deasupra capului şi Sfinxul ca o poartă spre eternitate. Am vizitat mii de planete, am văzut impunătoarele ruine ale unor civilizaţii uitate pentru totdeauna; am trecut pe lângă artefacte cvasimagice, pe lângă găuri de vierme, pitice albe şi găuri negre...

Nicăieri n-am dat de urmele lui Manuel Orozco Y Berra şi a soldaţilor săi. Şi nici nu ştiu dacă mai tânjesc să revin pe Terra. Pentru că sunt sigur că am descoperit semnele unei puteri uluitoare, aflate dincolo de burta acestui Univers nenorocit, putere care a construit porţi stelare în toate lumile unde inteligenţa materiei superior organizate a depăşit un anumit prag.

Puteţi să-i spuneţi Dumnezeu. Iahve. Eli. Budha. Allah. Cronos. Y Berra. Nu are importanţă. Important e că n-a făcut nimic, dar absolut nimic ca să le salveze de la inevitabila prăbuşire. Deşi ar fi putut. S-a mulţumit să le observe şi să pornească mai departe, după moartea lor.

Îl urmăresc, deşi ştiu că se află cu milioane de eoni înainte. Îmi doresc să-l întâlnesc, să-l înhaţ de piept şi să-i urlu:"Pentru ce, Doamne, pentru ce?"

Îl urmăresc şi am răbdare. Pentru că ştiu. Ştiu că eternitatea e nesfîrşită, dar nu infinită. E un cerc, care se închide undeva. Cândva...

DAN NINOIU

REPREZENTAȚIA

Trupa lui S. Saintz (cu S. de la Serge Brussolo, autorul "Morții cu Melon", trăzneala care anticipase căderea brunilor), descinsese la marginea Orașului. La început, fuseseră doar câteva lăzi burdușite, la care țâncii de prin preajmă se zgâiau de ore întregi, așteptând să vadă Năzdrăvănia. Apoi fuseseră aduși leii, girafele, elefanții sălbatici și Dihăniile necunoscute, care li se iviseră cândva în vis multora dintre adulții de acum, dar în care nu mai credeau de foarte multă vreme.

Puștii pândeau Năzdrăvănia care trebuia să însoțească circul și aceasta fiindcă, în lumea țâncilor iscoditori, cuvintele capătă semnificații nebănuite și, oricum, Bunica le spusese c-ar trebui să existe, cumva, vreo Minunăție la circ pitită pe undeva și așteptându-i tocmai pe ei. Căci de când așteptau ei circul! Și când văzuseră că oameni necunoscuți li se adresează cu Prietenie și le vorbesc despre Lucruri Nemaivăzute, e de la sine înțeles că își înduplecaseră părinții preț de o vizită la circ. Seara. Când se îngemănează ziua cu noaptea și bezna se face deplină.

Și Totul începuse cu tobe și glasuri melodioase, cu Lucruri încântătoare, care-i înveseliseră pe țânci.

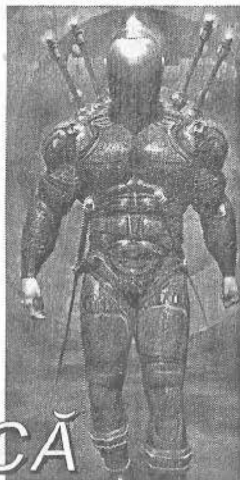
Clovni șugubeți, cu nasuri obraznice de alviță și limbi de zahăr ars, scamatori cu păr pe obraz, ce minunăție! Smocuri de păr crescut alandala până în dreptul gurii, se miraseră copiii, ce oameni ciudați stăpâneau leii, elefanții și Dihăniile, vai! Dihăniile mătăhăloase, cu colți albi și înalți pînă la cupolă, și câte și mai câte alte fapte de mirare.

La sfârșit, mai ales părinții care apucaseră să răsfoiască Afișele știau, *maître* Sainz avea să-i uluiască pe toți. De-a binelea.

Pentru început, spre bucuria țâncilor, maestrul înălță un curcubeu drept în sus, spre Cupolă. Părinții îl contemplaseră plictisiți, atâta zarvă pentru o scârbă de curcubeu, apoi vrură să-și facă bagajele, câțiva ar fi dorit să iasă la o țigară, ce naiba! Puștii nu voiau cu nici un chip să se astâmpere, drept pentru care *maître* Serge surâsese blajin, asemenea unui bătrân cumva prea înțelept, cumva prea răutăcios, iar Culorile risipite în înalt se adunaseră deodată și Năzdrăvănia le apăru goală-goluță tuturor țâncilor ce-o așteptau cu băluța mustind în colțul gurii, fiindcă lumea de Linii și Cercuri care se rostogolea deasupra lor se umpluse brusc de înțelesuri neliniștitoare pentru părinți. Copiii adorau basmele cu Balauri, știau pe de rost cum îi descria Bunica, erau negri, rotunzi la pântec ca butoaiele cârciumarului, vicleni până peste poate și, mai ales, scuipau foc prin palmele fără nici un deget ale singurului braț pornit de-a dreptul din burtă, ce lucru urâcios, mămico, șoptiră captivați copiii. Pentru adulți, cu toții încrâncenați și uitând să le mai zâmbească puștilor iscoditori și chiar să-i mai șteargă pe la nasuri, locotenentul corsican ce visa o Franță mondială își începuse Austerlitz-ul și Iena și Waterloo-ul și tot Iadul pentru care se născuse Atunci. Peste ochii lor. Umflându-se ca un balon monstruos, nimeni nu mai râdea, căci *maître* Serge dispăruse, poate și circul și poate că în vâltoare sau altundeva locotenentul îi amenința cu colții de Minotaur și câțiva mai reușiseră să urle, când lumea de culori și de frică de sub Cerul de Smoală se făcuse de funingine și îi înghițise pe toți ca o gaură neagră.

De ce râzi, tu, Serge Brussolo?

DODO NIȚĂ născut la București, în anul1964. Absolvent al Facultății de Științe economice din Craiova. Membru al cenaclurilor "Henri Coandă" și "Victor Anestin". Co-fondator al revistei SF "467".
Pasionat de istoria benzii desenate. A publicat "Istoria benzii desenate din România" (1992), "Dicționarul benzii desenate din România"(1996), "Europa benzilor desenate" (2001), "Tintin en Roumanie" (2003), "Povestea benzii desenate în România" (2004) și volumul de proză scurtă SF&F "Dealu Turcesii" (2000).

DODO NIȚĂ

BANDA DESENATĂ PROTOPLASMATICĂ

Banda Desenată la o sută de ani

Este semnificativ faptul că unul dintre precursorii anticipației mondiale, Rodolphe Topffer (1779-1846) este socotit de către o parte din istoricii BD și drept creatorul benzilor desenate. Subiectul romanului său, **"Les Voyages et Aventures du Dr. Festus"** (1833) coincide cu cel al albumului BD purtând același titlu. De fapt, este vorba de o lunetă astronomică uriașă expediată în spațiul circumterestru de explozia motorului vasului care tocmai o transporta și între lentilele căreia fuseseră prinși astronomii Guignard, Lunard, Nebulard, precum și dr. Festus.

De atunci și până astăzi, literatura și banda desenată SF (BDSF) au coexistat pașnic, destinele lor împletindu-se adesea, dar, mai ales în ultimul timp, urmând căi distincte, chiar dacă paralele. Astfel, primul BDSF din lume, recunoscut ca atare, **"BUCK ROGERS IN THE YEAR 2429"** (d. Dick Calkins) este de fapt o adaptare a romanului *"Armageddon 2429 A.D."* de Philip Nowlan. Numeroase alte romane și nuvele SF au fost adaptate în benzi desenate. Ba chiar scriitori de SF au realizat scenarii BD: Ray Bradbury, Joe Haldeman, Jean Ray, Jean Pierre Andrevon, Horia Aramă, Sorin Ștefănescu. Se cunosc și cazuri "invers", când desenatorii sunt și prozatori: la noi, Sandu Florea, Viorel Pîrligras, Marian Mirescu și Valentin Iordache.

Apoi a venit vremea când BDSF-ul a simțit nevoia de independență, pe care și-a manifestat-o întru început prin concentrarea sa în spațiile unor suporturi specializate (comics-uri în SUA și fumetti în Italia, rivalizând ca tiraj cu edițiile pulp SF; în Franța, în 1975, apărea revista METAL HURLANT, cu un sumar exclusiv BDSF, urmată de HEAVY METAL, în SUA), în paralel cu consolidarea unei personalităăi distincte.

BDSF...

BDSF-ul este, în mod evident, cel mai permeabil inițiativelor stilistice și vizuale (în comparație cu literatura și filmul SF), astfel încât, în Franța, un Druillet își permite să spargă tiparul așezării clasice în pagină, oferind bedefilului delirante planșe-imagini, în timp ce un Moebius îți oferă luxul mai multor planșe consecutive fără text, iar Francois Schuiten simbolizează interferența dintre două lumi paralele prin amestecul subtil al graficii alb-negru cu aceea în culori (vezi albumul "La Tour").

Mai târziu, tot în Franța, apare un ingenios album BDSF pentru percepția căruia sunt solicitate toate cele cinci simțuri ale cititorului - **"LES JUMEAUX MAGIQUES"** (1987), scenarist: Alejandro Jodorowsky, desenator: Georges Bess; la noi, Viorel Pîrligras imaginează primul BDSF tridimensional (din lume?!), intitulat "Picturi pe cer" (1984).

AUREL CĂRĂŞEL

ZI CIUDATĂ

Soarele era o pată gălbuie între norii cenuşii. O pată jilavă, gândi Smith, în timp ce se îndrepta către Centrul de Expediere, împreună cu miile de inşi, care păşeau ca în transă.

Nimeni nu ştia cu exactitate când luaseră fiinţă zilele ciudate. Unii credeau că datau din Perioada Topologică. Alţii aduceau în discuţie vremuri mai apropiate, propunând Epoca Înaltului Comisar. Smith însuşi bănuia că ele proveneau direct din burta celui de-al patrulea Război Cronozofic. Însă nimeni nu vorbea niciodată deschis despre aceste lucruri.

Clădirea Centrului avea forma unui paralelipiped zvelt din crom şi sticlă incasabilă. Două lifturi exterioare ţâşneau fără răgaz spre înălţimi, aruncând jerbe de scântei albastre prin tuburile ascensionale.

Se aşeză cuminte la coadă şi prinse să aştepte.

Oare de când naiba se dereglase totul? Se strădui să-şi amintească trecutul îndepărtat, dar în minte nu-i revenea decât pata bolnăvicioasă a soarelui. Trecutul... care trecut? Care prieteni, care familie, care cunoscuţi? Înghiţi în sec: pretutindeni nu exista decât pata galbenă.

Intră în lift, alături de alţi 50 de inşi. Când coborî pe platformă, primi un număr de ordine şi i se indică o direcţie - Sala 903. Rândul de care se lipise se micşora cu rapiditate şi, în mai puţin de o oră, ajunse înaintea funcţionarului din spatele biroului oval. Încăperea era foarte înaltă şi îngustă. Avansă timid şi introduse cartela de plastic magnetizat în fanta de lectură a aparatului.

- Vă salut în cea mai ciudată dintre zile! Rosti formula funcţionarul, fără să ridice ochii de pe ecran. Pentru început, putem să vă oferim funcţia de satrap într-un regat al Orientului Mijlociu, în perioada antică, o vânătoare de bizoni în America secolului XVIII, funcţia de căpitan de corsari pe o goeletă din secolul XVI, sau pe cea de cosmonaut, la începutul Erei Cosmice...

- Vreau să-l ucid pe Einstein, locuitor al secolului XX, în deceniul întîi, perioada primilor ani. Mai exact, înainte să formuleze Teoria Relativităţii.

- Hmm! funcţionarul îşi puse ochelarii şi-l privi pe sub rama groasă. Ce motivaţie aveţi?

Smith îşi linse buzele uscate şi numără în gând până la zece.

- Îl consider autorul moral al premiselor izbucnirii Războaielor Cronozofice. Cred că lumea ar fi mai fericită să trăiască într-un Timp Linear, de tip Trecut-Prezent-Viitor.

- Mda, mormăi funcţionarul şi bătu o serie de simboluri pe tastatură. În regulă, motivaţia a fost acceptată. Culoarul 660, camera 321. Plastotubul albastru. Succes în cea mai ciudată dintre zile!

Zîmbi uşurat, mulţumi şi ieşi cu un sentiment straniu de fericire umplându-i pieptul. Urmă întocmai instrucţiunile şi, după un sfert de oră, se trezi înaintea plastotubului gol. O carcasă albastră, ca o crisalidă. Pătrunse în interior, se aşeză în fotoliu, verifică încărcătura armei din rastel, după care îşi legă centurile de siguranţă. Se privi în oglinda bordului: mustaţa groasă i se albise de tot, iar ochii i se duseseră în fundul capului.

Înainte de a se cufunda în starea de presomn, se întrebă cum naiba de i se permitea să ucidă chiar pe cine voia. Probabil că fiecare personaj important al Istoriei era vânat în acea zi de zeci şi sute de inşi. Culmea era că Istoria nu se schimba niciodată. Sau se schimba?

Într-adevăr, ciudată zi!

*

-Ceea ce este cu totul straniu, formulă londerul, privind pe deasupra ochelarilor la asistenţă, este faptul că, începând cu ultimul Război Cronozofic, ziua ciudată a deschis larg porţile Istoriei în ambele sensuri: noi ne putem duce în trecut, iar trecutul vine peste noi. Culmea este că majoritatea celor care ne vizitează doresc să-şi ucidă trecutul. Să scape de el. Noroc cu Anihilatorul de Distorsiuni, care izolează actul odată săvârşit, precum şi consecinţele lui, într-o buclă de histerezis, care se autoanulează, disipându-şi energia de-a lungul eonilor. În fiecare zi ciudată, ne simţim datori să-i mulţumim lui Einstein pentru crearea acesteia şi ne întrebăm cum ar fi arătat lumea noastră, dacă nu ar fi imaginat-o. Dacă, spre exemplu, ar fi fost ucis, îna...

AUREL CĂRĂŞEL

GEOMETRIA NEEUCLIDIANĂ

- Nu ştiu, poate că lumea asta nu e construită după canoanele imaginate de noi, oftă într-o seară Harry, privind de pe terasă către roadele mici şi încă verzi ale părului din curte. Poate că nu suntem specia cea mai inteligentă de aici, ci numai unul dintre componentele unui sistem cu mult mai vast, care formează o inteligenţă superioară a tot ceea ce ne putem noi imagina. Ceva la fel de greu comparabil, ca şi cum ai încerca să faci o furnică să priceapă sistemul de calcul diferenţial.

- Filosofia asta de două parale nu are nici un haz, scuipă Briant dincolo de pervaz. Oricum, nu există nici o inteligenţă extraterestră nicăieri, altfel s-ar fi manifestat ele cumva. Mai bine vezi că s-a răcit cafeaua aia, ce faci, mai pui odată în ceşti sau plec acasă?

- Cine te ţine aici?, întrebă celălalt ridicând din umeri. Aşa cum există sclavia individului faţă de societate, deoarece trebuie să se supună regulilor ei pentru a putea supravieţui în colectiv, tot aşa avem şi o independenţă a individului faţă de individ. Nu te obligă nimic să stai pe scaun şi să-mi asculţi "filosofia de două parale". Iar inteligenţele extraterestre pot foarte bine să existe şi fără acordul tău.

Briant îl privi furios, ridică din umeri şi plecă, înjurând înfundat, fără să-şi ia rămas bun. Erau prieteni de douăzeci de ani, dar când ajungeau pe terenul sacru al discuţiilor filosofice, sfârşeau întotdeauna prin a se certa. Henry făcu un gest de "la revedere", închise uşa în urma sa şi se întoarse în cameră. Se opri în dreptul ferestrei şi fumă o vreme, gândindu-se la ultimele evenimente: Agenţia NASA anunţase încă un eşec în privinţa încercărilor de a depista elemente de viaţă extraterestră pe satelitul Europa.

De mai bine de o jumătate de veac, omenirea căuta aproape cu disperare o formă de viaţă inteligentă pe lungimile de undă ale Cosmosului. Universul trebuie că era plin de civilizaţii străvechi, däduse asigurări pe vremuri un savant aproape uitat, Drake, care lansase chiar şi o formulă prin care puteai să le calculezi numărul.

- Numai că nebunul a uitat să ne spună şi direcţia în care ar trebui să căutăm, se strâmbă Henry, strivind mucul ţigării în scrumieră. Universul e atât de mare, încît a te apuca să scotoceşti la întâmplare e ca şi cum ai căuta acul în carul cu fân.

Tăcu preţ de câteva clipe şi examină curios cum se stingea vârful incandescent în valul de cenuşă.

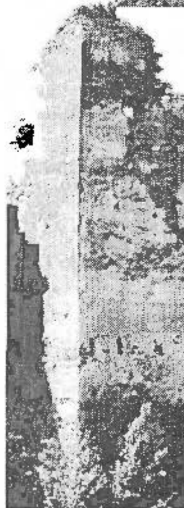
- Cred că aş putea să pun pariu că se află, totuşi, mult mai aproape decât ne imaginăm. Uită-te la mucul ăla, Henry, acolo e soluţia. Ne rătăcim prin cenuşă şi nu vedem jarul. Ce hiper şi subspaţii, ce găuri negre, pulsari şi quasari! Mult mai aproape, poate chiar sub nasul nostru. Undeva, într-un spaţiu alternativ. Numai că nu ştim ce să căutăm. Nu ştim cum să privim. Cheia ne stă, poate, de atâtea milenii sub nas, numai că nu ştim că are funcţia de a descuia misterul.

Mai bombăni o vreme, apoi dădu de mâncare la peştişorii din acvariu, udă cele trei ghivece cu muşcate şi, înainte de a intra în dormitor, stărui cu privirea asupra imaginii bucălate a lunii, rămasă agăţată printre crengile strâmbe ale pomului din faţa ferestrei. Dacă ar fi în stare să vadă altfel, dacă ar vedea semnul care să-i convingă pe ceilalţi...

A doua zi era joi şi trebui să plece grăbit la Poştă, ca să-şi ridice corespondenţa. Aproape că uitase de discuţia cu Briant sau, oricum, o împinsese într-un colţ al memoriei, când, trecând pe sub păr, se împiedică de codiţa roşie a unui fruct de aceeaşi culoare, mare cât pumnul. Înghiţi în sec şi rămase cu gura căscată: para era cubică!

ION HOBANA

PENTRU O CAUZĂ JUSTĂ

La 16 iulie 1972, în seara de adio a primului Congres European de Science Fiction de la Trieste, gazdele ne-au oferit un spectacol de sunet și lumină la Castelul Miramare. Acolo, pe țărmul Adriaticei, am urmărit, cu o emoție pe care nu ezit să o mărturisesc, povestea de iubire a lui Maximilian și a Charlottei, încheiată cu execuția efemerului împărat al Mexicului și cu mințile pierdute ale soției sale.

Dupa șase ani, în februarie, mă aflam în Țara Hațegului, la Cetatea Colț, modelul livresc al **Castelului din Carpați**, realizând pentru Televiziunea Română un film documentar prilejuit de împlinirea unui veac și jumătate de la nașterea lui Jules Verne. M-am gândit, atunci, la montarea unui spectacol similar în ambianța glorioaselor ruine de lângă Râu de Mori. În 1992, la centenarul apariției romanului a cărui acțiune se desfășoară în această mirifică zonă transilvană, am întocmit chiar un proiect, primit fără interesul la care mă așteptam. Acum, în perspectiva comemorării unui secol de când marele scriitor a trecut în lumea personajelor sale, sper să găsesc înțelegere și determinare la toți cei de care depinde înfăptuirea acestui vis.

Ce ar trebui făcut?

După cum se vede în fotografia alăturată, zidurile cetății sunt încă în picioare. Un decorator inspirat ar putea să creeze iluzia întregului, mascând breșele săpate de timp în materia dură. Textul spectacolului ar îmbina istoria adevărată (cetatea a fost construită, în secolul XIV, de un cneaz din familia Cândea, fiind un important punct de rezistență la invazii) cu întâmplările dramatice din roman. Proiecția unor imagini n-ar constitui o ispravă dificilă pentru maeștrii realității virtuale. Iar vocea Stillei va fi, desigur, aceea a uneia dintre marile noastre interprete.

Accesul la cetate este la îndemână, favorizând fluxul turistic intern și internațional. Notorietatea romanului și frumusețea locurilor ar asigura succesul inițiativei, la care ar trebui să conlucreze Institutul Cultural Român, Comisia Națională UNESCO, Consiliul Județean Hunedoara, agențiile de turism etc. Iar prezența în zonă ar înlesni vizitarea Sarmizegetusei și a altor monumente de spiritualitate românească. Aș fi bucuros să știu că prietenii mei, cititorii "Anticipației", se vor număra printre primii oaspeți ai "Castelului din Carpați" și ai celorlalte minuni care îi așteaptă.

www.romaniasf.ro

Volumul **Figurine de Ceară** - de Mircea Opriță, apărut la editura "Cartea Românească", conține integrala povestirilor și nuvelelor SF scrise de Mircea Opriță în decursul timpului. Este un tom voluminos (630 pagini) și publicat într-o ținută grafică asemănătoare cu "Anticipația Românească", deoarece continuă, practic, seria începută de aceasta. Cartea costă numai 200.000 lei și poate fi comandată prin e-mail, ramburs, la adresa **redactia@romaniasf.ro.** Pentru primele 20 de exemplare comandate prin intermediul portalului de către membrii acestuia, destinatarii vor primi și o carte poștală cu un autograf Mircea Opriță.

SAMMY
NU-ŞI CUNOŞTEA
PĂRINŢII...

...IAR AMINTIRILE DESPRE COPILĂRIE
SE REZUMAU LA SPRAYUL ŞI CÂRPA
CU CARE ŞTERGEA
PARBRIZELE MAŞINILOR...

...DA, ŞI O DORINŢĂ NĂPRASNICĂ
SĂ AIBĂ PROPRIA MAŞINĂ!...

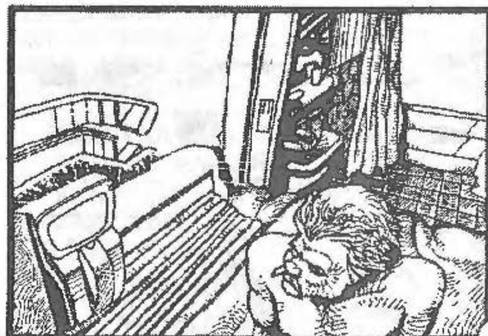
...SCHIMBASE CÂRPA DE ŞTERS PRAFUL
PE FURTUNUL UNEI POMPE DE BENZINĂ, FURTUNUL,
PE O TAVĂ DE OSPĂTAR ÎNTR-UN EXPRES MCDO...

...SĂ VADĂ LUMEA!

ŞI ÎN SFÂRŞIT, ŞORŢUL
ŞI PAPIONUL CU
O SALOPETĂ GRI-PETROL
DE MECANIC AUTO

SENS UNIC

Text: Dodo Niţă
Desene: Marian Mirescu

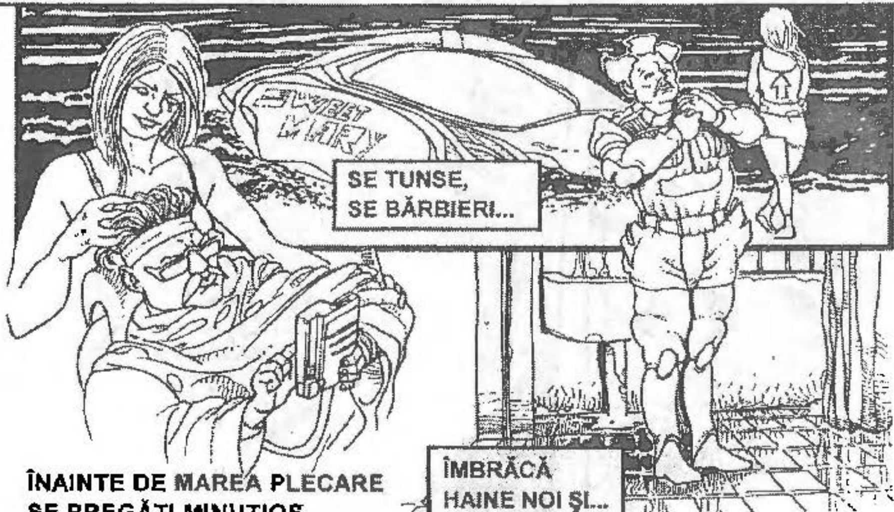
**CREDIT PESTE CREDIT,
CHENZINĂ DE CHENZINĂ,
ÎŞI STRÂNSE FERICIREA
ÎNTR-UN CIORAP PETICIT.**

VISUL DEVENI REALITATE:

O SPLENDIDĂ *LANDIA SX* CE-NGHIŢEA DOUĂ CENTE PER ORĂ CA PE-UN NIMIC. O ZI ÎNTREAGĂ RĂMASE ÎNTR-O STARE VECINĂ CU NEBUNIA, MÂNGÂIND DUIOS CAPOTA MAŞINII SUB CARE FORNĂIAU NERVOŞI MUSTANGII-PUTERE. LUMEA ÎNTREAGĂ ERA A LUI. SE SIMŢEA CA UN NOU COLUMB ŞI DE ACEEA ÎŞI BOTEZĂ MAŞINA „SWEET MARY".

**ÎNAINTE DE MAREA PLECARE
SE PREGĂTI MINUŢIOS.
ARUNCĂ ÎN PORTBAGAJ
O TRUSĂ DE SCULE, O CANISTRĂ, O LOPATĂ,
O PĂTURĂ...**

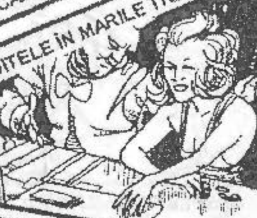
...PORNI!

OARE CÂȚI ANI SĂ FI TRECUT, CERURI, DE ATUNCI? ÎNVĂȚASE PE DE ROST...

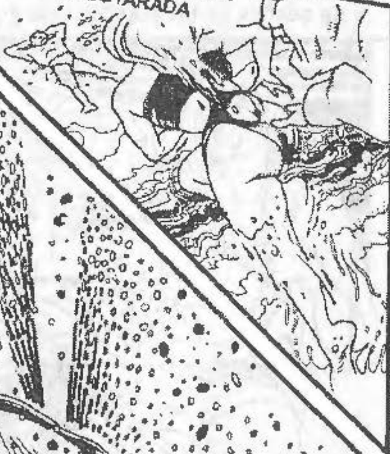
...PANOURILE PUBLICITARE CE ÎNCADRAU AUTOSTRADA

DAR ACUM ÎMBĂTRÂNISE, BĂRBA ÎI ÎNVELEA GÂTUL CA UN FULAR ÎMPLETIT. „SWEET MARY" ARĂTA CA O HOAŞCĂ HODOROGITĂ ŞI NUMAI CĂ NU MERGEA ÎN BASTON. MEREU PIERDEA BA CÂTE UN ŞURUB, BA CÂTE-O PIULIŢĂ. ERA TIMPUL SĂ SE OPREASCĂ. NU REUŞEA ÎNSĂ! O FORŢĂ IREZISTIBILĂ ÎL TRĂGEA ÎNAINTE, TOT ÎNAINTE! ADEVĂRUL I SE DEZVĂLUI BRUSC, CA LAMA UNEI GHILOTINE...

...PE GÂTUL CONDAMNATULUI: *LUMEA ÎNTREAGĂ ERA O GIGANTICĂ* AUTOSTRADĂ!

OAMENII SE NĂŞTEAU ÎN CARAVANE ŞI TRĂIAU ÎNTR-O PERPETUĂ MIŞCARE ÎNTRE RESTAURANTE...

... BENZINĂRII, DRIVE-IN-URI, GARAJE-SERVICE ŞI PARKING-URILE COMPLEMENTARE AUTOSTRĂZII. AR FI VRUT SĂ COBOARE DIN MAŞINĂ, SĂ ÎNTOARCĂ, IMPOSIBIL! ŞUVOIUL INFINIT DE AUTOVEHICULE SE SCURGEA IMPLACABIL CĂTRE CIMITIRUL DE MAŞINI, PORTIERĂ LÂNGĂ PORTIERĂ, ÎN TIMP CE UN GURIST LA MODĂ SE ZBĂTEA ÎN MINIBOXELE STEREO ALE APARATELOR DE RADIO:

NUUU!

ORIZONTUL, CÂT VEDEAI CU OCHII, ERA ACOPERIT DE MUNŢI DE CARCASE DE MAŞINI

„MI-AM DORIT O MAŞINĂ ŞI IATĂ ACUMA O A-AM!"

DEPARTE, DEPARTE ÎN URMĂ, ÎNDOIT DE VÂNTURI ŞI RUGINIT DE PLOI, UN INDICATOR ARĂTA NIMĂNUI SENSUL UNIC AL VIEŢII

***VIOREL PÎRLIGRAS**: s-a născut la Turnu-Severin, județul Mehedinți, în 1959. Absolvent al Liceului de artă din Craiova. Membru al cenaclurilor "Henri Coandă" și "Victor Anestin". Co-fondatorul revistei SF **"467"**, alături de Dodo Niță și Cristian Dumitru . Ca prozator, obține mai multe premii și mențiuni, în deceniul al VIII-lea (cele mai importante sunt acordate de Uniunea Scriitorilor pentru povestirea "Impact", în 1982, și pentru nuvela "Fantastica lume a lui Cristobald", în 1985). Creator complet, este interesat în special de grafică, de banda desenată, caricatură și pictură. Este adeptul unor desene în tuse clare, care pun accentul pe o trăsătură spirituală, evidențiată printr-o ușoară caricaturizare.*

CARNAVAL

Sunt acum la discreția Insectei și ea știe asta. Joacă însă tradiționalul ritual de capturare a victimei, ritual fără de care n-am fi putut vorbi de ființe inteligente. O privesc. Își face de lucru pe lângă micul foc din fața noastră. Probabil că ideea de foc se asociază în mintea mea cu ancestrala noțiune de frig, deoarece corpul îmi zvâcnește de câteva ori într-un frison scurt. Insecta sesizează faptul și profită de împrejurare, ca să mă strângă în brațe.

-Ți-e frig, iubitule?

Evit contactul, ridicându-mă brusc, prefăcându-mă că mai arunc un vreasc pe foc. Insecta mă privește lung. Gândește probabil că, o dată cu venirea nopții, mă va termina. Zâmbesc. Se pare că asta o intrigă. Purtările mele o derutează, nu știe sigur dacă sunt sau nu conștient de situația reală. În mod normal, ar trebui să fac pe naivul, dar jocul devine mai interesant cu cărțile pe față. Nu risc nimic, nimic mai mult decât starea de fapt în care mă aflu. Și apoi Insecta știe că n-am unde fugi. De jur-împrejur se întinde pustiul monoton, fără nici o ascunzătoare, iar alergând n-aș avea nici o șansă - m-ar prinde în câteva secunde cu cele două perechi de picioare ale ei. O privesc cu coada ochiului. Își piaptănă părul lung și blond, gânditoare.

-Spune-mi, Insecta... încep. Tresare și mă săgetează cu privirea. Acum, nu mai mișcă, dar îi ghicesc nervul interior fremătând ca o pânză în vânt.

- E timpul să vorbim deschis, nu crezi?

O clipă am impresia că văd în spatele ochilor ei albaștri intrând în funcțiune sisteme de alarmă generală. Mecanismul se pusese în mișcare. Caută, desigur, ipotetica armă ce-mi susține calmul cu care rostisem cuvintele. Se piaptănă mai departe, voind să pară indiferentă.

-Nu știu despre ce vorbești, iubitule...

-E inutil să te mai ascunzi, Insecta. E ca și cum ai vrea să fugi de tine însăți. Ploaia de acid formic nu era o simplă ploaie, nu?

O clipă, stă în cumpănă. Vrea întâi să se convingă dacă nu cumva, recunoscând, situația s-ar schimba. Zâmbește, apoi, sigură de ea.

-Află, Insecta, că am știut totul din prima clipă. Și nu numai eu. Și ceilalți. Am știu din momentul coborârii pe planetă. Te miră? Ploaia de acid formic avea numai rolul de împrăștiere. Fiecare dintre voi a devenit ghidul unuia dintre noi. Știu că sunteți carnivore...

Mă privește întrebătoare. Mi-e lehamite să-i explic că, printre numeroasele schelete găsite în drum, se aflau și resturile Piticului. Și recunoscusem imediat fagreea cu fețele pictate din care cânta atât de frumos altădată.

"Încetează, Piticule. În viață, nu-i totul să cânți. Există probleme vitale, care..."

"Care-ți ocupă mai întâi stomacul, nu?", răspunsese el râzând.

"Și asta, Piticule."

"Prostii, mi-o tăiase, nu vă dați seama nici tu, nici ceilalți, că adevărata rațiune de a exista este de a cunoaște și de a iubi. Atât."

"De a cunoaște, Piticule, și de a profita."

"Este inuman."

"Este legea existenței, Piticule. N-o să înțelegi niciodată, suntem atât de diferiți..."

Încrederea, Piticule, asta te-a pierdut. Ai uitat că nu ești doar un obiect pasiv în universul acesta sălbatic ce gonește, neîntrerupt, după hrană. O să-mi fie dor de cântecele tale.

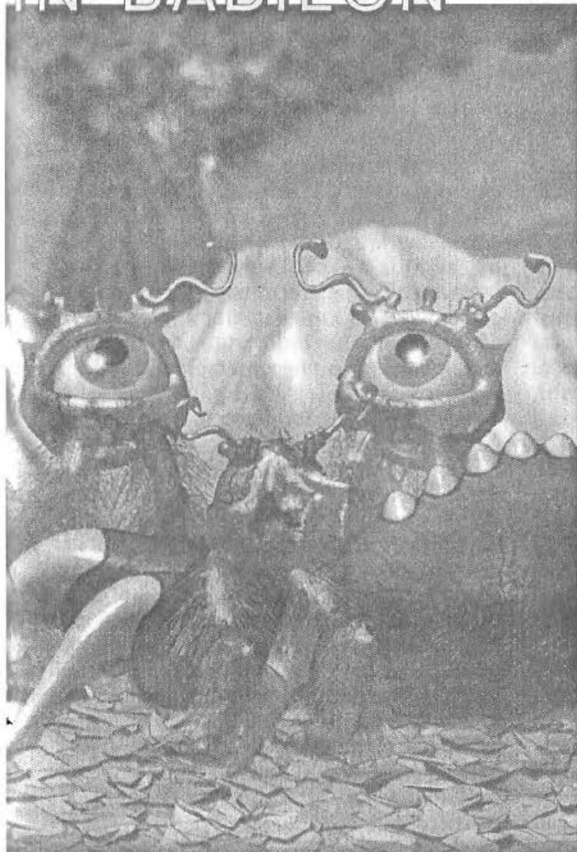
-Te gândești la schelete?, miaună încet, prudent, Insecta. Ploaia, ploaia de acid formic i-a omorât.

-Nu ține, Insecta. Ploaia poate omorî, descompune, dar nu poate dezmembra. Le-am văzut. Le mărunțiți înainte de a le mânca.

Insecta își deschide senzual buzele, își acoperă ochii albaștri cu genele-i lungi și spune cu cea mai caldă voce de care se simte în stare:

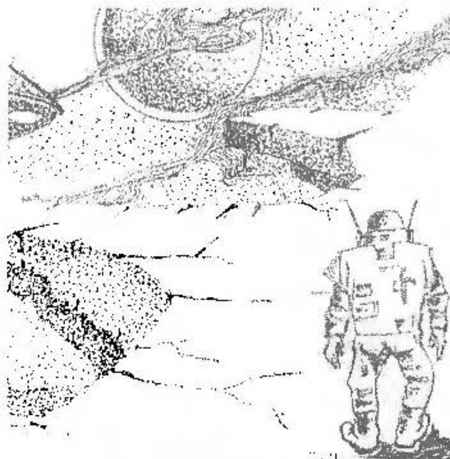
-Ești prea suspicios. S-a înserat. Vino să te culci. Oboseala îți naște gânduri întunecate.

Întinde spre mine brațele fremătătoare, iar antenele-i desenează jocuri erotice, pline de promisiuni. Zâmbesc și mă îndrept spre ea. Jocul erotic nu ascunde decât un ospăț crud, dar e bucuria din urmă acordată mie, victimei. Eu, victima! Râd încetișor, mă arunc cu patimă în brațele ei și, înlănțuind-o la rându-mi cu cele opt ale mele, o învelesc într-o pânză fină, pe care o secret instantaneu. Nu dau atenție bâzâitului ei disperat. Îmi înfig colții în trupul ei și sorb cu nesaț sângele cald.

__VALENTIN IORDACHE__ s-a născut la Turnu-Severin, în anul 1954. Absolvent al Facultății de Filologie din Craiova. Profesor în Orșova.
Debut în grafică în anul 1984, în revista "Mesaj comunist". Specializat în BD, a primit premii la mai multe convenții naționale SF, începînd cu anul 1990. Ca prozator, s-a manifestat numai în domeniul short-short-story-ului, într-un stil care-l imită pe acela al caricaturii ce-i place atât de mult.

'R-AȚI AI NAIBII...!

De-abia coborâți pe Marte, ne-aruncarăm toți patru în țărână să batem cărțile. Stăm alungiți pentru prima oară după doi ani, de când navigăm încoace. Mai zvâcneam câte o mână, câte un picior, pentru a savura pocniturile. Căscam de plăcere și jucam mâna a șasea din partida intermediară. E mai greu cu costumele astea greoaie, iar în căști ne bâzâie instrucțiunile de acasă, pe care trebuie să le repetăm mereu pentru confirmare, să jucăm două cărți, apoi să comunicăm: *"executat"*.

Dac-ar fi să executăm tot ce ne cer conducătorii zborului, până acum am fi avut containerele pline, videocasetele înregistrate și toate stegulețele și ecusoanele alea stupide plantate ici și colo printre bolovani. Dar cum să ne ținem de asemenea prostii, când intermediara e în toi și cărțile zboară ca duse de vânt?

N-am observat cum au apărut marțienii. Nici nu le-am dat atenție. Sunt parcă mici și fragili, goi pușcă. Nu, nu credem să fie verzi. Oricum, total neinteresanți. În schimb, popii trag la popi, damele la dame. Intermediara se-ncheie nedecis, iar gâfâitul și înjurăturile noastre sunt probabil puse de conducătorii zborului pe seama efortului de a ne executa sarcinile.

Finala debutează palpitant. Eu am așii, ceilalți - figurile, în devălmășeală. Vă dați seama că n-am ochi decât pentru cărți, să nu-mi scape pleașca. Din când în când, îi mai împing într-o parte pe marțienii ăștia scârboși care, în curiozitatea lor tembelă, au început să ne pipăie costumele. Mai dăm cu câte o piatră în ăia care vor să se cațere în modulul nostru. Am și pierdut un As, iar conducătorii zborului își închipuie, probabil, că mi s-a defectat pompa de aer. Îmi cer, în căști, să confirm buna funcționare a costumului, iar eu o fac grăbit, cu ochii la cărțile de pe jos și îndepărtând doi marțieni care-mi mângâie un bocanc. Mai pierd un As și-mi vine să le sucesc gâtul creaturilor ăstora care, iată, îmi încearcă umărul cu dinții. Dar ei fug înainte de a-i pocni.

În căști, ne vine ordinul de plecare. Hei, dar trebuie să fi trecut vreo două zile terestre, de când jucăm cărți pe Marte. Adunăm de pe jos tot ce avem, tragem, în sfârșit, câteva șuturi dure creaturilor ăstora și ne repezim spre modul.

Îndată ce închidem trapa, se declanșează comenzile de decolare. Întindem cărțile pe podea, le ordonăm sumar și - abia acum - simțim foamea. Ne scoatem pungile cu hrană, hidratăm cubulețele și le mâncăm, privind încântați la jeturile laterale, care-i pârlesc pe prăpădiții ăia.

Doi Ași am pierdut, 'r-ați ai naibii de marțieni!

MIRCEA LIVIU GOGA

s-a născut în Craiova, în anul 1958. Absolvent al Facultății de eletrotehnică din Craiova. Redactor al postului Radio Oltenia. Membru al cenaclurilor "Henri Coandă" și "Victor Anestin". A debut în anul 1983, cu povestirea "Adăpost". A publicat romanul ***"Trimis extraordinar"*** *(1991). Scriitor, publicist, poet, eseist și grafician. Înzestrat cu forță epică, face din textele sale scurte mai mult decât un simplu joc al inteligenței, extrapolând pe seama unor mituri fundamentale ale omenirii.*

REGULA JOCULUI

-Știu eu o metodă, i-am zis Elisei. Am tras apoi cu putere din țigara furată. Știu o metodă, da nu ți-o spun.

Elis se zbătea furioasă. O legasem de una din ramurile arborelui central și nu mai putea să-și întindă aripile individuale. Acum se zbătea furioasă, dar eu am râs:

-Ești mare! Ha-ha! Adică foarte mare!

Benedict mă privea din ușa Fabricii sale de Ascuțit Lame de Ras pentru Adulții cu Barbă.

-Las-o în pace ! strigă. Mie mi se pare că tu cam ieși din regula jocului. Nu așa e regula. Eu știu mai bine decât tine.

-Ba nu știi nimic, pufnii eu. Tu nu vezi ce gras ești? Gras, curge untura pe...

-Nu te potolești, se supără de-a binelea Benedict. Hei, Elis, scoate mâna din hiperspațiul trei. Așa. Acum întoarce-te la 1960 moebusian. Acum, înapoi... treci peste cinci oglinzi, păstrându-ți doar o dimensiune fixă. Gata, asta-i tot.

Îl priveam indispus. Prostul de Benedict era singurul de vârsta noastră din toată colonia care putea să descurce nodurile spațio-temporale pe care le făceam.

-Mai știi metoda aia? mă provocă Elis, verificându-și aripile.

-Da, rânjii, și pot să te fac bătrână când VREAU.

-Nu-i asta legea jocului! zbieră Benedict. Eu nu mă mai...

-Tu nu te mai băga peste tot, îl repezii eu. Am treabă cu Elis, nu cu tine. Și, la urma-urmei, ești un străin.

-Așa nu mă mai joc, se supără de-a binelea Benedict.

-Cum vrei. Eu știu un secret.

-Ce secret? se miră Elis. A, adică da. Așa spui tu.

-Dar n-ai zis că vrei asta? Am zis "bătrân", nu "adult". Și, dacă vrei să știi, secretul tău e o minciună.

Mă întristai.

-Crezi că te mint?

-Nu noi am făcut regula. Și mai lasă-

mă-n pace. Dacă nu poţi, nu poţi.

-Ba pot.

-Ba nu poţi.

-Ba pot, dar să plece Benedict.

-Da' ce-ai cu el? De ce naiba nu-l suferi? Ştie mai bine decât tine regula jocului.

-Adică îl iubeşti pe el?

Benedict se retrase cu spatele până la uşa Fabricii de Ascuţit Lame.

-Dacă vrei să ştii, m-am jucat cu ea şi ieri de-a mama şi de-a tata.

-Aşa, Elis?

Aproape că-mi venea să plâng. Lui Elis i se făcu parcă milă de mine.

-Păi... adică...

-Ştiu, mă înecai eu cu hohotele de plâns, ştiu, nu mă mai iubeşti.

Elis se uită speriată în jur. Se temea probabil de gărzile metalice.

-O să chem gărzile, uite că plâng, plâng...

-Minte, începu şi Elis să se smiorcăie. N-ai decât să întrebi păpuşile.

- O să le întreb, pufnii şi alergai înveselit brusc sub conducta cea mai apropiată.

Elis rămase în mijlocul curţii, privind prosteşte în urma mea.

-Uite, sunt aici, strigai.

Păpuşa-femeie mă simţi şi deschise ochii. Zbârciturile de pe chipul cenuşiu tresăriră. Apoi mâna ei stângă, croită din cârpe şi bucăţele de ceară, se ridică spre chipul meu.

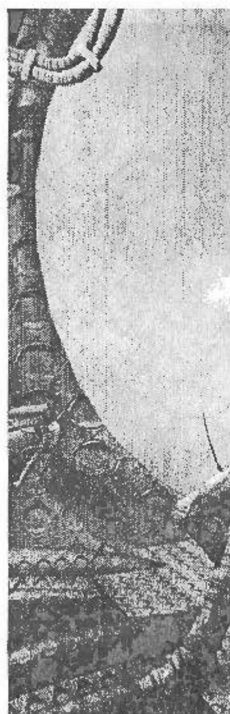
-Copii, zise păpuşa şi gura veştedă hârâi, scuipînd alături de mine un rotocol albicios, ca de vată udă.

-Te-ai jucat cu Benedict şi cu Elis de-a mama şi de-a tata, rostii eu şi lovii necruţător cu palma obrajii scofâlciţi ai păpuşii. Na, na!

Între timp, păpuşa-băiat deschisese şi ea ochiul stâng, fix şi rece, de altfel singurul care-i mai rămăsese.

-Nu, spuse ea, nu.

-Voi nu minţiţi niciodată, oftai. Adulţii nu mint niciodată şi nici păpuşile cu chipul lor, căci ei încă n-au învăţat să mintă. N-au vârsta, rostii sentenţios, întorcându-mă spre Elis, care mă privea parcă la fel de nedumerită. Să ştii, rostii cu glas scăzut, că eu te pot face într-adevăr bătrână, Elis, mare şi bătrână, cum ai fost la început.

-Minţi!

-Nu mint.

-Ba da! Asta nu face parte din regula jocului.

-O ştiu de la cineva care nu se supune regulii.

-De la cine?

Mă aplecai la urechea ei şi şoptii.

-Pământul. Dar să nu mai spui la nimeni. El a fost întâi tânăr şi pe urmă bătrân.

-Asta este o poveste, pufni Elis. Mă minţi, Benedict!

-Dacă-l chemi, nu-ţi spun ce s-a întâmplat mai departe, o prevenii eu.

Elis îşi muşcă buzele, apoi trase un şut băiatului păpuşă. Trupul lui, uscăţiv şi vătămat, avea mare nevoie de intervenţia gărzilor.

-Uite, zic, ştii ceva? Poţi să le povesteşti tuturor. Oricum, n-or să te creadă. Şi-i vor pune pe adulţi să te bată, pentru că ieşi din regula jocului.

Elis mă privi furioasă, apoi se descotorosi de aripile ce-i atârnau pe umerii firavi.

-Acum o să te bat eu, strigă.

Elis apucă de jos o piatră şi o azvârli către mine. O lăsai, calm, să mă izbească în piept. Elis mă privi uluită că nu mă ferisem.

-Uite, piatra asta ştie mai multe decât tine, zâmbii eu. Are altă regulă. E tot a jocului - a unui anti-joc.

-Şi cum se face? Hai, spune-mi! se rugă Elis.

Stătea acum rezemată de gardul cristalin care-i frângea şi răsfrângea trupul în zeci de variante, în zeci de lungimi de undă. Un laser înfigându-şi sabia de lumină într-un duşman - asta era deviza adulţilor. Asta întruchipa statuia din faţa intrării.

-Știi, vorbii eu, am citit că înainte era altfel. Regula jocului nostru nu se deosebea de aceea a pietrei. Pe urmă oamenii au început să se nască bătrâni. Și pun în niște vase mari de sticlă.

-Asta e o poveste.

Citii din nou neîncredere în ochii Elisei.

-Nu e poveste. Ei voiau să fie iar copii. Zicea acolo că oamenii tânjeau după copilărie, după începuturi. Și nu știau că a începe viața nu-i totuna cu a fi copil.

-Ce grozăvie!, aproape că țipă Elis.

-Acum, cică lucrurile nu se mai pot întoarce la loc. Am uitat prea multe, ca să mai înțelegem. Hei, ce zici? Vrei să te învăț cum să fii iar bătrână?

-Tu cum faci? întrebă Elis.

-Benedict, am urlat, pleacă dracului deacolo!

-O să vă spun, dacă nu mă luați și pe mine, amenință Benedict.

Eu și cu Elis ne privirăm dezorientați. Ea întrebă:

-Ce facem?

-Dacă ne pârăște, vom fi bătuți.

-Pe mine m-au mai bătut o dată săptămâna trecută, zise Elis, pipăindu-și pe coaste câteva dungi roșietice, care abia se mai zăreau.

-Bine, vino! strigai.

Mă enervasem.

-Vino mai repede, tăfălogule!

-Dacă mai îmi zici tăfălog, o să...

-Bine, nu ești tăfălog. Hai odată. Uite ce trebuie să faceți, am zis când i-am văzut atenți pe amândoi. Primul lucru și cel mai important e să te cuibărești în timpul tău.

-Aha! strigă Elis. Iar vrei să mă legi spațio-temporal.

-Nu, proasto, trebuie să intri în timpul tău, nu pricepi? Să te faci acolo mică de tot, adică să te ascunzi până nu se mai vede nimic afară. Decât trupul.

-Cum?! exclamă Benedict.

-Închide ochii și fă-te mic în tine. Acum învârtiți-vă și închipuiți-vă că sunteți bătrâni. Asta e cel mai important.

Mă învârteam și eu laolaltă cu ei. Deodată, îmi amintii de frumoasele vremuri, când eram bătrân, de vremurile începutului. Stăteam iar zile întregi pe balansoarul de nuiele. Trăiam toamnele, cu reumatismul lor, cu zilele lor călduț alburii. Mi-am amintit de bastonul cu mâner de fildeș, de brațul pe jumătate paralizat. Apoi, mă prăvălii în iarbă, sfâșiat de aceste fantome ale memoriei. Lângă mine, se prăbușiseră și ceilalți doi. Elis, amețită, deschise până la urmă ochii și zise cu o voce în care mai pâlpâiau parcă anii maturității:

-Eu am văzut ceva.

-Eu n-am văzut nimic. M-ați păcălit. Benedict se ridică de jos, împleticindu-se. O să vă spun pe amîndoi.

-Poate, explicai eu binevoitor, poate nu te-ai învârtit destul. Sau n-ai simțit pământul.

- M-ai mințit! izbucni Benedict în plîns. O să vă spun...

-N-ai decât! mă supărai eu. Du-te și pârăște-ne.

-Și tu te-ai învârtit cu noi. Dacă ne pârăști, te spunem că ai fost cu noi, zise Elis.

Benedict își șterse lacrimile, ne aruncă o privire dușmănoasă și dispăru în fabrica lui.

-Nu s-a învârtit destul, prostul, zise Elis.

Se făcuse târziu. Am luat o piatră și am aruncat-o peste gardul de cristale, către râu. N-a ajuns acolo. Pereții energetici au distrus-o la câțiva metri dincolo de gard, cât mai era încă în aer. O mângâiai pe Elis.

-Poate mâine ne vom aminti mai mult.

Elis mă privi ștrengărește și dădu din umeri.

-Totul e să simți pământul. Și atunci o să fii bătrân. Și o să ne jucăm de-a orice.

Benedict ne spiona printr-o fereastră îngustă.

-De-a orice, auzi? strigă Elis scoțând limba către el.

DAN NINOIU

VIOLONISTUL

Apăruse dintr-odată în oraș, se așezase pe ghizdul fântânii și începuse să cânte. Jigărit, neras, cu ochii albi contrastând puternic cu fața-i cenușie, ca de coșar și îmbrăcat în niște haine ce aduceau mai degrabă cu niște saci cusuți între ei, bărbatul apăruse de nicăieri și se apucase de cântat. Nimeni din orășel nu cunoștea nimic despre el. Vioara răsunase subit, întrerupând monotonia orășelului forestier montan, cenușiul vieții locuitorilor săi. Și parcă aerul devenise mai ușor de respirat și mai curat.

La început, pline de milă, gospodinele se grăbiseră să-i ofere câteva monede și, din când în când, câte un sandwich, urmărite îndeaproape de ochii vii ai violonistului, care nu voia să-și întrerupă melodia. Prelungi, pline de note triste sau vesele, cântările sale avea darul de a atrage atenția asupra sa.

"Tot așa a apărut și prin alte orașe din țară, parcă de nicăieri", le spuse Arif, într-o seară, câtorva prieteni de pahar.

"Toată viața noi am muncit la pădure, să strângem bani pentru familie, iar el cu blestemata aia de vioară strânge în numai câteva zile cât adun eu într-o lună", își exprimase Sathazs nemulțumirea.

"Cam așa e! În fond, ce nevoie avem de cîntecele lui?", se întrebară alții.

În scurt timp, problema ajunse la cabinetul primarului, care însă ridică din umeri.

"Din oraș nu-l pot izgoni. Nu mă lasă legea. Cel mult, pot să pun interdicții celor prea miloși, care-l încurajează. Amendă, ori, și mai bine, ignoranță". "Amendă, amendă!", stăruiră protestatarii, nemulțumiți.

Din ziua aceea, nimănui nu-i mai conveni să arunce vreun ban violonistului, în pălăria jerpelită din fața sa. Amenzile erau prea usturătoare, ca să mai lase loc vreunui sentiment de compătimire. Acesta continua să privească, cu aceeași privire jucăușă, la oamenii ce treceau indiferenți pe lîngă el. Iar după câteva zile de la impunerea restricției, într-una din înserări, cântecele nu mai încetară odată cu aprinderea luminilor străzii, ci se prelungiră mult în noapte, dureros de sfâșitoare, asemenea țipetelor unei lebede.

În zorii zilei, primii trecători l-au găsit țeapăn, sub ghizdul fântânii, cu vioara pernă sub cap, ca și cum n-ar fi vrut să se despartă de ea nici dincolo de apele reci ale Styxului. A avut parte de o înmormântare frumoasă, pe cheltuiala Primăriei, în groapa comună, situată în partea din dreapta a cimitirului. Preotul a ținut o slujbă scurtă, dar mișcătoare, în care le-a vorbit despre îndatoririle lor umane, înaintea lui Dumnezeu. Apoi, cetățenii se străduiră să-l uite și să revină la viața dinainte, monotonă și pașnică. Iar serile coborau, fără ca vioara, acum închisă într-o cutie de carton și urcată pe un dulap din biroul primarului, să-și mai înalțe sunetele tânguitoare. Cei mai mulți le simțeau deja lipsa. Ca și pe a oxigenului produs de funcționarea corzilor. În special în nopțile reci de toamnă care urmară, bătrânii respirau din ce în ce mai sacadat și mulți copii prinseră să sufere de misterioase stări de sufocare.

LIVIU SURUGIU

VISUS

Premiul Juriului A.F.S.F. Focșani 1996

1. Devin înghiți somniferul și începu să se dezbrace. Ceva mai încolo, într-un alt Ou, văzu umbra unui coleg care tocmai se întindea în sicriu.

- 5 MINUTE PÂNĂ LA INTRAREA ÎN SCHIMB! anunță o voce în difuzor și pe display-ul raclei apăru cronometrul.

Se gândi încă o dată cât de mult i se schimbase viața în trei luni de lucru la "Erisonic": somn, bani...

Capacul de sticlă al sicriului culisă automat. Luă loc pe plușul moale, absorbant, și, scoțând din lateral patru cabluri cu ventuze, își prinse unul pe frunte, altul pe gură, altul pe inimă și al patrulea pe penis. "Niciodată nu știi când îți vine să faci pipi - spusese instructorul. În felul acesta eviți să te trezești înecat! râsese el ca un nesimțit. Apoi cartela..."

Se ridică alene, înjurând printre dinți: mereu uita cartela - și, din cauza asta, avea cel puțin o săptămână nepontată. Introduse plasticul negru în fanta din stânga; simțea că va adormi dintr-o clipă în alta. De altfel, Devin era sigur că, reflexul fiind format, ar fi adormit oricum, chiar și fără somnifer. Dar mai era ceva: odată, când uitase să ia pastila, un jet de aburi țâșnise dintr-un orificiu, adormindu-l într-o clipă. "Totul e bine pus la punct aici" mai căscă el o dată, apoi se scufundă în vis.

↓↓↓

- Devin?... Salut! îl întâmpină bărbatul. Întotdeauna mă schimbi la timp, nu întârzii niciodată!...

"Întotdeauna spui platitudinea asta", mormăi Dev.

- Fii sigur că nu am cum să întârzii...

- VĂ RUGĂM LIMITAȚI-VĂ LA PROGRAM, interveni vocea.

Cei doi se priviră - sau crezură numai că se privesc.

- În timpul serviciului meu nu s-a ivit nici o problemă! raportă Boll.

- Stai puțin, se opuse Devin. Nu ți-a spus nimic Stanley?

- Care Stanley?!

- Pe care îl schimbi! La dracu'! Nu suntem decât trei inși la mașina asta!

- Ce să-mi spună?... Mai repede, omule, nu vreau să dau de bucluc!

- Nici eu nu vreau să iau salariul pe jumătate! Destul că uit mereu cartela...

- Dar ce s-a întâmplat?!

- LIMITAȚI-VĂ LA PROGRAM.

Dev continuă în șoaptă, de parcă asta ar fi avut vreo importanță:

- Ori tragi chiulul, ori nu știu ce dracu' faceți, în loc de 24 de ore în compartimentul nostru ies mereu ba 23, ba 22...

- BOLL ȘI DEV! COD 0337 ȘI 0338... VĂ ANUNȚĂM ÎNCETAREA VISULUI!

Un întuneric rece se lăsă peste ei, înghețându-i instantaneu; impulsurile se opriră automat.

↓↓↓

Oul se desfăcu încet și patru funcționari intrară grăbiți. După o clipă ieșiră împingând două sicrie pe roți, printre sute de alte Ouă, până la marginea secției, unde o ventuză uriașă coborî din plafon și absorbi întreaga scenă.

Laboratorul părea interiorul unui creier hipertrofiat, golit de conținut, cu axoni și dendrite atârnând pe pereți. În mijlocul sălii, gura monstruoasă scuipa sicrie acoperite de o secreție alburie.

Din cerebel apăru țopăind un pitic bătrân, ciufulindu-și într-una părul alb, vâlvoi. Î ncepu să umble la display-urile montate pe fiecare raclă.

- Veran!

Bătrânelul sări, ca ars, spre ecranul din perete. O hologramă etala figura uriașă a patronului. Eric Dabouruglis pufăia nervos dintr-un trabuc plesnit.

- S-a întâmplat ceva? se mișcă trabucul.

- Domnia-Voastră nu trebuie să se îngrijoreze! Am ascultat înregistrarea. O ceartă obișnuită între doi lucrători...

- Obișnuită?! Între doi lucrători?!! M-ai asigurat că nimeni nu vorbește cu nimeni, Veran!

- Nu e vorba de muncitori pe aceeași tură.

- Înțeleg.

- Fluxul unuia se descărca, al celuilalt se încărca...

- Înțeleg, am spus! se răsti titanul. Dar asta nu înseamnă că-mi place!

- Domnia...

Imaginea dispăruse.

Bătrânelul înghiți în sec. Ce-l speria însă mai tare era afirmația acelui tânăr: "tragi chiulul... în loc de 24 de ore, ies 22"... Dădu imediat telefon la contabilitate.

- Veran la telefon! făcu, de data asta cu ton schimbat.

- Da, domnule! După suflu probabil sărise în picioare. Solther aici, domnule!

- Spune-mi, Solther, muncitorii au toți salarii egale?

- În funcție de zona unde lucrează și după calificare...

- La dreamerii de rând, mă refer!

- În funcție de pontaj, domnule! Unii lucrează mai puțin eficace...

- Sau mai puțin timp? făcu Veran ascuțit.

- Nu știu, domnule, nu m-am gândit la asta... până acum.

Închise telefonul. Nu era mulțumit deloc. Ceva îi scăpa de sub control.

Se întoarse spre cei doi.

- Blestemaților! gâfâi el la sticla transparentă.

Umbra mâinii îi tremura ca o gheară deasupra celor două chipuri. Se îndreptă imediat, observând că uitase să cupleze ventuza pe fruntea unuia dintre ei.

- Devin, citi pe etichetă. Eh, un simplu vis, Dev, un vis neadevărat însă...

↓↓↓

2. - Am vorbit cu Jonathan, începu domnul Parkins încă de la primul fel.

- Eu am mâncat la cantină, încercă Dev să se ridice.

- Nu-i nimic, îl așeză la loc tatăl său. Două prânzuri nu strică niciodată.

- Dar două bătăi..., se hlizi Jimmy.

Devin își mâncă din ochi fratele mai mic.

- Tată, tu ești profesor în continuare, dar eu nu-ți mai sunt elev.

- Dev, lasă-l pe tatăl tău să spună ce are de spus, interveni Charlotte, așezându-i direct felul doi.

Privi fără poftă bucata de carne aburindă.

- Am mâncat, mamă.

- Bine, bine, îl mângâie ea. Spune, Matt.

Mattew Parkins își potrivi mai bine ochelarii.

- În primul rând spun să nu-l mai mângâi atâta. În al doilea rând, Devin, nu numai că sunt profesor, ci și director; în consecință, salariul meu s-a mărit corespunzător...

- Și ai vrea să nu mai lucrez, nu? se ridică tânărul mânios. Să trăiesc din cei 50 de dolari pe care îi câștigi acum în plus, ă?

Toată familia îl privi uimită. Jimmy își reveni primul și rânji, prevăzând pedeapsa - aceasta însă nu veni.

- Aș vrea să te ocupi de facultate, fiule, continuă Matthew pe același ton stăpânit.

- Și nu pot să mă ocup dacă muncesc?

- Asta nu e muncă, își pierdu bătrânul răbdarea.

Se așeză la loc, punându-și mâinile mari pe masă.

- Tatăl meu îmi spunea așa: "deschide ochii, Matt, când dai cu toporul, muncește, nu dormi!"... Ei?

- Când o să dau cu toporul, îi voi deschide și eu! Se ridică Dev pentru a treia oară.

- V-a amenințat! țipă victorios Jimmy și, aproape instantaneu, o palmă grea îi căzu peste gură.

De uimire uită să mai plângă - dar dispăru sus imediat.

- Uite ce se întâmplă, fiul meu...

Charlotte încercă să strângă masa; mâinile îi tremurau prea tare.

- Uite ce se întâmplă, repetă Matt Parkins, observând deodată cât de încordată e atmosfera. Lotte, vrei să te duci până la bibliotecă?

- Dumnezeule, Matthew, doar n-ai de gând...

- Și să ne aduci Compendiul de fizică?

Dev se uită la mama sa: ezitarea durase doar o clipă, apoi, cu resemnare, se îndepărtase docilă, sub privirile clericale ale soțului ei. Acesta își ștergea ochelarii; el era stăpânul care voia neapărat să aibă un urmaș identic, tot profesor, tot de fizică, viitor director, o adevărată clonă...

O jumătate de oră mai târziu, respectabilul Matthew Parkins ieși transpirat pe terasă.

- Ai luat bătaie? făcu Jimmy când fratele său mai mare ajunse sus.

Dev nici nu-l privi. Se lăsă vlăguit în fotoliul larg.

- Sunt un geniu, zâmbi el. Ca și "ERISONIC"... Peste doi ani s-ar putea să lucrez acolo... să lucrez cu adevărat!

O bătaie în ușă îl trezi din planuri și tatăl său intră aproape timid. Jimmy speră pentru a nu știu câta oară, că se va întâmpla, totuși, ceva.

- Nu ți-am spus ce am vorbit cu Jonathan...

- Tată, zău, nu mă interesează...

- Jonathan ți-a fost profesor de genetică.

- Exact... mi-a fost... acum aș putea să-i dau lecții!

Bătrânul se așeză, punându-i o palmă pe umăr. Se vedea că era mândru de fiul lui.

- Mamă, ce plictiseală..., ieși Jimmy căscând.

- Somnul artificial nu e bun întotdeauna, începu tatăl său după ce rămaseră singuri. Jonathan susține că există pericolul formării unui reflex condiționat. Primejdia de a adormi mereu la ora 8, să zicem...

- Halal primejdie! făcu Dev ironic. Tată, dacă Jonathan era atât de deștept, ar fi fost angajat de la început la proiectul acesta! Ce spune el știe orice copil. De ce crezi că lucrăm în schimburi? Ăă? Ia spune-mi, atunci, primejdia, când mai apare? La 8.00, la 16.00 sau la 24.00?... Ei?

Matt Parkins încercă să zâmbească.

- Poate că la toate trei... Ce-ai zice de un somn continuu?

- Aș zice că e excelent!

- Dev, asta poate deveni un drog!

- Tată, îți faci griji de pomană. Ce se petrece acolo n-are nimic de-a face cu viața mea normală. Vin acasă, uneori mănânc, mă duc la Colegiu...

- O prietenă ai?

- E adevărat că am fost cam entuziasmat în ultimul timp, de noul meu serviciu...

- Dar o prietenă n-ai!

- Ei bine, n-am! se ridică Dev congestionat. Ce te tot bagi în viața mea?

Din sufragerie Jimmy n-auzi decât palma.

-... Dar am să-mi fac una chiar de azi!

Numai așa, de-al dracului! urlă Devin cu un obraz ca focul, ieșind val-vârtej din casă.

Matthew Parkins își puse palma grea, de dascăl, pe umărul fiului mai mic:

- Ai învățat lecția, Jimmy? șopti el tremurător.

- Da, tată! înghiți acesta în sec.

- Ia să vedem...

↓↓↓

3. Nu atât pentru a-și pune în aplicare promisiunea, dar pentru că trebuia să facă ceva, Devin se îndreptă spre barul lui Freddy. La tejghea era un singur scaun, și pe el o tipă cunoscută.

- Hei, parcă te-am mai văzut undeva, intră el în vorbă. Dev Parkins mă numesc.

- În "ERISONIC", presupuse blonda. Eu sunt Sharon... Parkins, ai zis? Ai ceva cu "Monstrul"? Parcă și semeni puțin...

- Asta doar pentru că mi-e tată.

- Extraordinar!... E profesorul meu!

- Studiezi la Evening H.S.?

- Iar tu la Hot-Iron?!

- De unde naiba știi?

- Toată ziua te laudă...

Dev se înroși. La urma urmei n-avea un tată rău.

- Dar e cel mai dur. Nu degeaba i se zice "Monstrul". M-a picat chiar azi - și cred că numai datorită toaletei, fiindcă eram ceva mai sumar îmbrăcată decât acum.

- Înseamnă că nu erai îmbrăcată deloc, îi cercetă el tricoul scurt, cât un sutien, și șortul despicat lateral până la talie. Mamă!... cred că până la urmă tata are dreptate, o să mă fac profesor!... Ai vreun prieten?

- Nu, nu am, zâmbi ea.

Sharon râse din nou, așezându-se picior peste picior.

- Am uitat să-ți spun tot numele.

- Dev Parkins.

- Mă refer la al meu.

- Poftim?

- Collins îți spune ceva?

- Collins?! țipă Dev.

Barmanul îi privi descumpănit.

- Doar nu ești...

Ba da, era chiar fiica directoarei lui. Dev își băgă mâinile în păr.

- Chestia nu e prea roză, se opri ea. Mai sunt două zile până la totalizarea punctelor. Dacă aveam note mai mari la alte obiecte, poate făceam baremul, dar așa... îmi mai trebuie două puncte!

- Mie numai unul... suspină Dev. Freddy, încă un rând!

- Uite ce m-am gândit, își goli Shanon paharul. Eu umblu în calculatorul mamei, tu în al lui taică-tău.

- Vrei să spui în ale Directorilor!

- Exact. Ce "Monstrul" nu are un P.C. acasă?

- Ba da...

- Și nu e conectat la al cancelariei?

- Văd că te pricepi!

- Asta spre binele tău. Batem palma?

- Ce-mi iese de aici?

Sharon își dădu ochii peste cap.

- Ești fantastic! Faci baremul, treci anul, scapi de griji...

↓↓↓

Se gândi mult la fată, toată noaptea. Părea împlinită bine și mai mare ca el.

Pendula tocmai bătea stins, de două ori, când ieși pe terasă. O simfonie de broaște și greieri, de foșgăieli și șoapte, aproape că îl ameți. Stelele invadaseră cerul negru și, în lipsa lunii, străluceau tremurând de frig.

Răcoarea îi lipi tricoul de corp. Nero îl simți și veni cu pași mărunți dinspre garaj, culcându-i-se la picioare.

- Tu poți să dormi oriunde, dar eu nu am somn.

Se întoarse în casă. Perdeaua de la fereastra părinților se lăsă la loc; mama sa continua să-l vegheze, îngrijorată.

Pe la 3.00 nu mai rezistă și trimise un răvaș scurt, prin fax, lui Sharon. Drept răspuns, primi aproape imediat o poză a ei.

- Sfinte, ce sâni are! exclamă Jimmy în spatele lui.

- Tu ce faci aici? se răsti Dev surprins.

- Ce, sunt în bibliotecă, n-am voie?!...

- Ba da, se răzgândi brusc, observând haina mare și grea pe care Jimmy și-o pusese pe spate.

- Îmi dai mie poza? se milogi acesta sesizând schimbarea de ton...

Dev îi băgă ușor mâna în buzunar și scoase cheile.

- Nu pot, fratelo, îmi trebuie...

- Numai cinci minute!

- Bine...

"Sper să am timp", și începu imediat să umble pe PC. Scoase cartela dintre chei,

chemă computerul cancelariei și găsi îndată fișa lui Sharon Collins. "Tâmpita naibii, îți mai trebuie patru puncte!" Noroc că bătrânul îi pusese unu. În dădu nota maximă, apoi se grăbi să refacă drumul în sens invers.

↓↓↓

4. Culoarele uzinei "Erisonic" erau pline de muncitori, majoritatea tineri, care mergeau într-un singur sens - era schimbul de dimineață.

O mie de bărbați și femei, îmbrăcați în salopete, coborau în adâncurile celei mai prospere fabrici din Regat. Nu se cunoșteau între ei și n-aveau să schimbe niciodată vreun cuvânt în timpul serviciului, să se vadă măcar.

- Devin!

Cineva îl striga din urmă. Nu-i plăcu. Dar era Sharon, și o așteptă.

- Bună! îl salută ea. Am trecut pe la școală. Sunt promovată! O să ne întâlnim în vis, îți promit.

↓↓↓

Devin evită să se mai certe cu Boll, iar acesta dispăru cât putu mai repede.

Nu trecuse decât o oră, când o durere ascuțită în mâna stângă îl făcu să tresară.

- Stai liniștit, îi șopti cineva. Și pe mine mă doare.

Era Sharon.

Cu adevărat intrase. Intrase în visul lui!

- Pe unde naiba ai apărut?

Durerea se accentua.

- Fir-ar să fie! icni ea. Încearcă și tu să te apropii!

- Dar nu pot să mă mai mișc! observă Devin uimit.

- Și te aștepți să fac singură totul? Cât timp crezi că mai pot ține contoarele oprite?

În sfârșit, palmele lor se atinseră. Durerea dispăru instantaneu și se pomeniră îmbrățișați.

- Dar ești reală, nu glumă! exclamă Dev.

- Pe cât de reală ți se pare și mașina asta... Ce credeai, că numai pe ele le putem atinge cu impulsurile noastre?! Între noi de ce să nu ne atingem?

- Parcă am fi Adam și Eva.

- Ținând cont că avem numai zece minute, cred că ar trebui să ne grăbim cu fructul oprit, îl sărută ea ușor pe gât.

↓↓↓

La cantină mâncară rușinați aproape tot felul întâi fără să scoată o vorbă.

Patru funcționari "adevărați" ai firmei apărură în urma unui personaj grotesc. Individul, într-un halat soios, mic și gârbovit, cu o claie de păr a la Einstein, dădea nervos din mână explicând ceva.

- Ia uite!... făcu Dev încet. Parcă l-am mai văzut pe moacă ăsta!

- Un moment! urlă piticul ajuns în dreptul lor. Mesele acestea sunt de o persoană! Cum de stați doi la o masă?!

Dev abia se stăpâni să nu râdă.

- Am mutat un scaun de aici, aici... se ridică el.

Bătrânelul tresări puternic văzându-i fața, dar numai Sharon remarcă asta. Unul din funcționari se aplecă, întrebându-l ceva, însă Veran negă scurt din mână.

- Tinerii! zâmbi el. De aici înainte, comportați-vă regulamentar...

Dev făcu semn din cap că da și se mută la masa lui, de unde, câteva clipe mai târziu, se întoarse râzând.

- Nu-mi place tipul, se încruntă Sharon.

- Mie mi s-a părut amuzant. Deși nu reușesc să-mi aduc aminte unde l-am mai văzut...

- Pare să aibă aceeași senzație.

Tânărul se adânci în sorbitul ceaiului.

- Mi-ați mâncat sufletul! apăru cineva dinspre bucătării.

Unul dintre gastronomi, foarte supărat, se certa cu doi funcționari.

- Nu vă las în nici o magazie! Dar aceștia deja îl târau. Cheile mele! răsuna acum dinspre coridoare. Blestemaților!

- Asta e! sări Dev. Mai fă o dată așa!

Sharon repetă, mirată, gestul, trecându-i palma cu degetele desfăcute prin fața ochilor visători.

- Blestemaților, repetă Dev încet. Știu de unde îl cunosc pe bătrân.

- De unde?

- Din vis.

↓↓↓

5. Eric Dabourughs era un uriaș bărbos, cu ochii, nasul și urechile de liliputan. Se legăna ușor în balansoar, ținându-și mâinile pline de inele împreunate pe burta umflată ca un sac. Pufăituri de fum ieșeau rar din barba sa neagră și deasă, unde trabucul dispărea încet.

Părea foarte calm.

Veran știa, însă, că aceasta era doar acalmia din centrul taifunului.

- Și de ce spui abia acum? silabisi patronul.

-Mi-e teamă că s-ar putea să fie doar o aiureală de-a mea...

- Ești cam aiurit în ultimul timp, Veran. Poate că ai îmbătrânit prea rău...

Savantul se cutremură.

- Dar înțelepciunea bătrâneții e de neînlocuit, se ridică Eric greoi, ca un urs, și balansoarul aproape că oftă ușurat în urma sa.

Veran încuviință disperat din cap.

- Deci consideri că în uzina mea se chiulește.

- Mai mult decât atât, muncitorii, tot mai inteligenți, își dezvoltă vise în vis, făcând tot ce-i taie capul, pe perioade scurte...

- Te apreciez pentru curajul de a-mi spune asta. Crezi că e periculos ce se întâmplă?

- Tocmai aici e problema. S-ar putea să fie chiar necesar. Omul are nevoie să viseze, Excelență. Numai că visul la noi devine o realitate, o a doua realitate. Și atunci...

- Înțeleg. Totuși, nimeni nu s-a plâns până acum de îmbătrânire...

- Conform contractului, după doi ani firma are dreptul de a reangaja sau nu...

- Oameni care îmbătrânesc în vis, oftă Eric. La prima vedere nu pare ceva îngrozitor.

- Așa e. Cu toții îmbătrânim, numai că, în cazul ăsta, viteza e diferită.

- Problema este ce se va întâmpla cu muncitorii mei când, doar în câțiva ani, vor îmbătrâni de tot - în vis; și vor muri - în vis.

- Evident, nu vor mai visa, șopti Veran înspăimântat. Se vor cufunda într-un hău negru, fără fund și, când se vor trezi...

- Dacă se vor mai trezi...

Eric Dabourughs îl țintui cu degetul

- Ai spus că, dacă îți ofer șansa, vei descoperi antidotul! Nu vreau probleme în uzina mea! Descoperă-l!... Sau adu-mi certitudinea că nu există...

- Știți bine, se îndârji piticul deodată, eu însumi am încercat să inversez procesul pe propria mea piele!...

Colosul se dădu înapoi din fața bătrânului savant.

- Veran, nu mai e nevoie să-mi reamintești că ai doar 28 de ani! Vindecă-te și vei fi cel mai bogat om din lume...

↓↓↓

De' cum văzu mașina profesorului Jonathan, Dev se întunecă la față, intră amărât în casă și, așa cum bănuia, mama sa îl invită imediat în sufragerie.

- Bună ziua, mormăi el trântindu-se într-un fotoliu.

Profesorul Jonathan îl privi o clipă peste ochelari, apoi închise brusc tomul gros - ca pe un catalog.

- Tinere...

- Dev Parkinson! se ridică acesta și se așeză la loc.

- Te rog să nu fii obraznic, interveni mama sa.

- Tinere Dev, reîncepu profesorul, am să intru direct în subiect. Sub garanția cuvântului tatălui tău, îți voi aduce la cunoștință rezultatele unui grup de cercetători infiltrat și condus de mine în "Erisonic".

Tânărul însă nu păru prea interesat.

- Conform calculelor noastre, în "Erisonic" consumul de energie este de 72 de ori mai mare decât cel normal.

- A cui energie?

- A voastră, a celor ce muncesc! rosti apăsat profesorul încercând să-i studieze reacțiile, dar nu descoperi nici măcar o clipire. Asta înseamnă, continuă el, că lucrând câte opt ore zilnic, în doi ani vei fi bătrân.

Dev izbucni în râs.

- Și e rău, bătrân?

- Dev, nu fi obraznic! țipă Charlotte.

Tatăl său tăcea în continuare.

- Nu observ să fii îmbătrânit în trei luni cu mai mult de trei luni, comentă Devin nervos.

- Este vorba despre Dev cel din vis. Acolo îmbătrânești.

- Aha!... și ce-i cu asta?!

- Te-ai visat vreodată bătrân?

- Nu cred. Fiind tânăr, mă visez tânăr.

- Iar eu, fiind bătrân, mă visez bătrân. E o legătură între cele două planuri. Visul nu poate exista fără realitate... dar nici aceasta fără vis. Înțelegi?

- Da, se zgribuli tânărul.

- Ai face schimb cu mine? șopti înfiorător bătrânul. Hai, vrei să facem schimb?

- Nu! se scutură Dev din nou, apoi zâmbi slab: e amuzant... și ce-aveți de gând?

- Vom da în judecată firma.

- Pe baza speculațiilor astea? Vă trebuie dovezi!

- Avem! Tânărul nostru coleg, Herbert George, a murit astăzi, la spital, în urma unui atac de cord... în somn.

Abia atunci observă că tatăl său poartă doliu.

↓↓↓

6. Nu văd motivul pentru care să plecăm de aici, se opuse Sharon. Erau din nou în șuvoiul de tineri ce cobora spre adâncurile "Ericsonicului".

- Dacă Jonathan are dreptate, continuă ea, se va câștiga și atunci mamutul ăsta o să fie dizolvat pe cale legală... Poate vom fi și despăgubiți, nu crezi?

- Tu chiar ai trebui despăgubită, având în vedere ce pierzi...

- Dev, zău, mai contează câteva zile în plus, sau câteva luni?

- Ești înnebunită după orgiile pe care le poți face numai aici...

- Asta vom vedea azi, îi făcu ea cu ochiul.

↓↓↓

Când o văzu trecând prin peretele organic, se repezi s-o înlănțuie cu brațele.

- Ușor, nebunule.

↓↓↓

Dev deschise întâi un ochi și se ridică lent din aparat. Privirea îi căzu pe sicriul lui Stanley. Acesta tocmai intrase și ațipise așa, cu o expresie de cretin pe față.

La naiba, idiotul văzuse tot! Asta-i mai lipsea, aici era o chestiune de viață și onoare!... I se făcu rău.

Opt ore așteptă la poartă ca un nebun, privind continuu ceasul. Muncitorii care trebuiau să intre apărură pe rând, unul câte unul, și abia reuși să se ferească de Boll, dar, când schimbul lui Stanlez ieși, într-un singur val, compact, fu sigur că a așteptat degeaba.

- Cu mine ai treabă? auzi deodată în spatele său.

Tresări aproape speriat.

- Vreau să discutăm.

Idiotul rânji până la urechi.

- E primul amor în visspațiu?

- Nu înțeleg... Adică înțeleg... Adică... ai făcut-o și tu?!

- Te cred, încuviință ticălosul. Și Boll... Unde credeai că se duc mereu câteva ore?

Vru să plece, dar Dev aproape că-l luă de guler.

- Și cu cine ai făcut-o?

- Cu mai multe, îl înfruntă Stanley.

Era mai mare cu un cap ca el.

- Era și vreo brunetă?

- Toate erau brunete, specifică apăsat noul său rival.

- Perfect, a mea e blondă, se întoarse Dev pe călcâie.

↓↓↓

- Pari preocupat de ceva, se ridică Sharon de sub el.

Dev privi cronometrul.

- Mai putem discuta câteva minute?

- Cred că da. Ce s-a întâmplat?

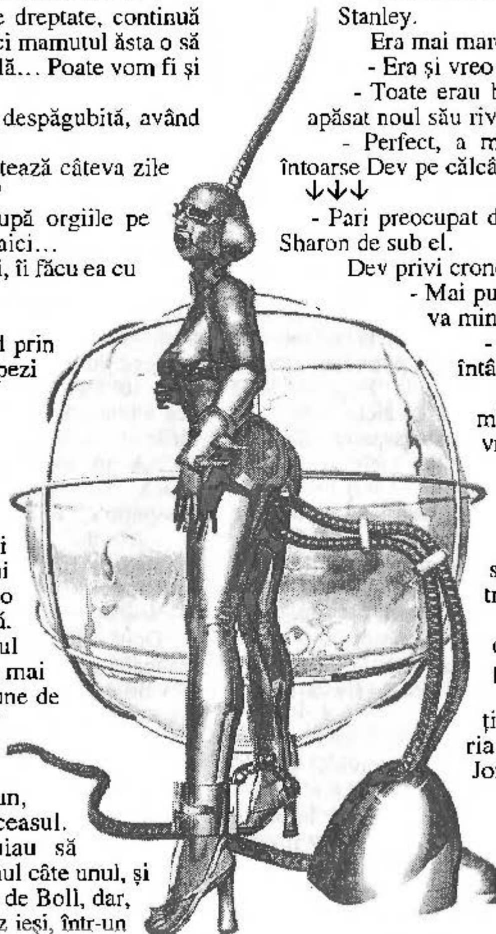
- Uită-te la mine... Observi vreo schimbare?

Ea negă din cap.

- Așa e, n-aveai cum să observi în doar trei luni...

- Hei, ne cunoaștem de patru zile!

- Ai uitat ce ți-am spus de teoria profesorului Jonathan, cu impulsurile de 72 de ori mai rapide?... Sharon, noi nu putem fi obiectivi unul cu celălalt.

- De ce?

- În primul rând, că îndată ce nu ne mai atingem, ne iau durerile. Apoi, suntem în același flux, înțelegi, n-avem cum să ne dăm seama de viteza lui uitându-ne unul la altul!

- Ne trebuie o oglindă, Dev!

- Exact asta voiam să spun. N-am văzut nicăieri așa ceva. Și dacă mă uit bine, abia acum observ că aici toate suprafețele sunt mate.

- Dacă m-aș uita în ochiul tău? Încercă Sharon, dar în clipa aceea un bâzâit puternic îi făcu să tresară, și ea se dădu înapoi speriată...

- Contorul! țipă. O să se dea, dracului, peste cap! Du-mă repede până la perete!

↓↓↓

Se întâlniră la ieșirea din uzină. Fata îl strânse puternic, aproape îi căzu în brațe, la piept.

- Ce e? îi mângâie el părul blond.

- Am văzut! Sunt mai bătrână... Cu cel puțin doisprezece ani! În numai șase luni, Doamne!

↓↓↓

A doua zi convenită să se întâlnească cu ventuzele puse. Era nevoie de o discuție mai lungă, chiar acolo, la fața locului.

- Da, și eu arăt mai în vârstă cu vreo șase ani, se privi Dev atent în pupila ei. Acuma ce facem? Mai rămânem la "Erisonic"? Mă și mir că ne-am întâlnit tot aici.

- Eu nu plec din visspațiu, făcu ea hotărâtă.

- Cum?!

- Vreau anii mei înapoi! Anii mei de vise frumoase ori coșmaruri, anii fără de care, mai târziu n-o să mai pot trăi!... Ah! gemu deodată.

O strânse mai tare în brațe.

- Ah! făcu Sharon din nou.

- Dar nu te-am lăsat singură! se miră el.

- Mă doare... Burta... Ceva mișcă aici... Vezi?

- Dumnezeule!

- Dev... cred că... sunt gravidă!

↓↓↓

7. De cum se așezară la masă, în colțul cel mai ferit al cantinei, Dev îi puse mâna pe talie; nu se cunoștea nimic.

- Ia mâna, prostule, doar în vis sunt gravidă!

- Bănuiam eu, se lumină tânărul! Ascultă, chiar până acolo să se meargă cu imitația?!

- Adică, săruturile mele au fost imitație? Dev dădu înapoi.

- N-am zis asta... Dar e uimitor cum visele noastre au păstrat nealterate structurile moleculare, iar combinațiile de cromozomi au dus la formarea unui făt normal...

- Asta nu se știe până nu vedem ce-o ieși!

- Ești nebună, doar n-ai de gând să naști?!

- Cunoști vreun ginecolog în visspațiu? Unde să-mi fac un avortul??!

Dev încercă să se atingă de mâncarea răcită.

- Bănuiesc că îți va fi din ce în ce mai greu acolo...

- Asta sigur... în câte zile trec nouă luni?

-... În unsprezece. Mai ai de așteptat patru. După aceea ce ai de gând să faci?

- Observ că nu vorbești la plural, deși l-am făcut împreună.

- El există numai acolo, Sharon!

- Nu știu... în orice caz, s-ar putea să fiu prima luptătoare pentru drepturile visspațiului, împotriva lui Jonathan... Dev, înțelege, lumea asta a ta și a mea a început să fie tot mai complexă, să ia vieți, dar și să dea altele noi, are obligațiile, dar și drepturile ei...

- Acum sunt convins că ești nebună, se ridică Devin. Te și visezi Regina Visspațiului, Fecioara VisMaria!

- Ascultă, îl apucă Sharon de mânecă. Nu te oblig să rămâi alături de mine; dar eu sunt hotărâtă să nu cedez!

↓↓↓

Două zile nu se mai întâlniră. Când ea era însă în ziua a noua, adică în a opta lună, Dev nu mai rezistă și o vizită.

Nu îl văzu de la început. Trebăluia aplecată pe sub agregatul metalic și durerea din spate o înțelese abia când îi șopti numele. Se întoarse. Văzându-l, îl strânse fericită, într-o îmbrățișare plină de spaimă și bucurie.

- Te-am așteptat, suspină. De aceea am purtat mereu magnetul.

Îi curgeau lacrimi pe obraji.

- Cum se simte...?

- Cred că bine.

- Dar tu?

- Sunt O.K. Mai greu îmi e cu treaba, abia reușesc să fac față... Celelalte două fete înțeleg, însă, și mă ajută mult.

- Le-ai spus?

- Ilda m-a văzut în visspațiu, la schimb... De altfel ea a pierdut de curând un copil în Ziua a Opta...

- Dumnezeule!

- În orice caz, după viteza de evoluție a sarcinii și-a dat seama și ea că nu va mai putea lucra în "Erisonic" mai mult de doi ani. Crede însă că asta nu-i va afecta viața reală și-și va găsi altă slujbă. N-are decât 18 ani.

- Sfinte, dar în somn va avea atunci 80! Va putea oricând să moară de astmă, de inimă... sau chiar moarte bună!... Sharon, trebuie să plecăm de aici!

- Dev, nu-mi pot părăsi copilul...

O clipă se enervă din nou, apoi o certitudine de neînțeles îl liniști.

- După ce naști, îl vom lua cu noi.

- Doamne, cât aș vrea!... Dar cum?!

↓↓↓

Ziua următoare o vizită din nou. Ea îl aștepta cu mâna întinsă și, strângând-o bine, evitară durerea. Durerile ei de mamă, însă, sporeau mereu.

- Ce ai acolo, Dev, ești fantastic!

El îi dădu buchetul mare de trandafiri.

- Puteai să o faci și în realitate, nebunule! Apoi se încruntă ușor. De fapt, cum ai reușit?!

- Le-am adormit... și gata! Acesta nu e de fapt un buchet, ci visul florilor...

Îi povesti cum, neluând pastila, jeturi de aburi calzi, adormitori, umpluseră sicriul.

- Dev, stai puțin... Cum naiba să viseze florile?!

- M-am întrebat și eu, de cum am văzut că merge... Dar nu am găsit alt răspuns.

↓↓↓

O așteptă la ieșire. O sărută și plecară împreună, însă nu-i spuse cât de ofilite, negre și hidoase se treziseră florile din vis.

8.

Dev rată cu puțin momentul Nașterii. În orice caz, când ajunse el, Sharon legăna zâmbind un copil cum doar în filme mai văzuse atât de frumos. La astfel de filme, mama sa obișnuia să spună: *"nu e acesta nou-născut, pot să jur, are cel puțin trei săptămâni"*. Cel din brațele lui Sharon părea a avea și el tot atâtea.

- E băiat, îi întinse ea mâna. Cum vrei să-l cheme?

- Cum vreau eu? Se fâstâci. Nu mă așteptam la întrebarea asta... Să-i zicem Eric, fiindcă s-a născut în "Erisonic".

- Nu, Eric e un om rău. Mi-ar plăcea Visus... vine de la Vis și de la Isus...

- E frumos... Să mi-l dai și mie...

Îl sărută.

- I-ai pus deja o brățară magnetică...

- Pentru a nu fi găsit.

Aproape că se sperie când micuțul începu să plângă. Era fiul lui și plângea!

- Depinde numai de noi să îl facem adevărat, îi ghici ea gândurile. Scoțându-l "afară", Visus se va naște din nou. Dă-mi-l, i-e foame, știi cum mănâncă, într-una mănâncă!

La ieșire însă, Sharon nu mai apăru. Remarcă o fată înaltă, brunetă, care-l privea insistent.

- Ești Devin? Se apropie circumspectă.

- Ilda?

- Exact, zâmbi ea, întinzându-i mâna. Sharon a rămas acolo.

- Cum? Unde a rămas?!?

Era încă sensibil la tot ce nu părea normal.

- În vis. M-a rugat să o las încă un schimb, ca să stea cu Visus. Micuțul trebuie alăptat aproape continuu.

- Doar n-o să stea acolo toată viața ca să-i dea de mâncare? se enervă Dev.

Ilda păși alături de el spre metroul din apropiere.

- M-am gândit și eu, oftă femeia. Dacă e adevărat că "metabolismul" din vis e accelerat de 72 de ori, îți dai seama ce foame și multe altele ar trebui să ne fie?... Cred că ventuzele alea rezolvă totul.

↓↓↓

La miezul nopții sună telefonul. Era Sharon.

- Ilda a venit în locul meu.

- În locul ei, vrei să zici... Cum naiba va hrăni copilul?! Se schimbă brusc.

- Încă nu a trecut mult timp de când trebuia să alăpteze ea însăși.

- Ești nebună? Dacă rămâne fără... și nu

face faţă?...

- Peste câteva ore intru în schimb.

- Dar acolo trec zile!

- Dev, înţelege, dacă nu ieşeam afară, înnebuneam! Nu pot dormi mai mult de 16 ore continuu!

- O.K., uite ce facem, trec eu pe celălalt schimb... Vorbesc cu Stanley.

- Şi cu ce o să hrăneşti copilul?

- Va avea trei-patru luni... în acelaşi fel cum suntem hrăniţi şi noi!

Stanley refuză precaut; inversarea asta de ture nu-i aducea nici un avantaj. Dev îi propuse atunci o săptămână de concediu; apoi două.

- Cum naiba?...

- Lucrez eu şi pentru tine!

- Eşti nebun? De ce ai face-o?!

- Vreau să văd dacă pot. În caz că reuşesc, voi face o cerere. Trebuie să lucrez mai mult, am nevoie de bani... Bineînţeles, pentru săptămânile astea îţi dau şi salariul meu.

Stanley se prefăcu îngândurat.

- Bine, acceptă el cu fals regret.

- Să nu uit - dă-mi cartela: trebuie să mă mult dintr-un sicriu în altul.

↓↓↓

Visus nu păţise nimic. Hrănindu-l continuu, Sharon veni cu el în vizită. Dev îi pupă pe amândoi, apoi povesti ce realizase.

- Avem un sicriu gol pentru Visus?!... Nu înţeleg.

Îi explică despre înţelegerea cu Stanley.

- Acum, pe Oul acesta funcţionează două generatoare de hrană şi aer, de energie, de vis... Nu observi nimic?

- Într-adevăr! Se minună Sharon. Nu-i mai e foame!

- Lasă-l aici şi întoarce-te la muncă. De mâine vom aranja în aşa fel ca eu să lucrez schimburile I şi II, iar tu III. Peste o săptămână Visus va avea un an şi jumătate.

9. Deşi beneficia de 16 ore de "somn", Dev ieşea din schimburi tot mai obosit. Redusese la minimum programul de meditaţie, în schimb îl conectase pe Visus la câteva programe educative. Începea să ţină tot mai mult la bucăţica asta de om, vis din visul lui - nici nu ieşea bine din "Erisonic" şi i se şi făcea dor de el...

Încă din capătul străzii îl cuprinse un sentiment ciudat. Răsuflă liniştit când văzu că în curte nu e nici o maşină.

Părinţii îl aşteptau în sufragerie.

- S-a întâmplat ceva? Se opri el mirat.

Păreau două stane de piatră.

- Profesorul Jonathan a murit.

- Poftim?!

Se aşeză obosit.

- Stai aşa, stai puţin... De ce trebuie să ne mirăm?! Părea cam bătrân, nu?

- Era mult mai bătrân decât părea, răspunse tatăl său cu răceală. Jonathan a participat şi el la experiment. A spionat aproape un an, travestit în muncitor, printre ceilalţi. Subconştientul lui a îmbătrânit în tot acest timp cu un sfert de veac. Bineînţeles, tu nu crezi...

- Cred, răspunse el ferm, uimindu-i pe amândoi. Dar ce să fac? Trebuie găsită o soluţie! O echilibrare, o modelare a impulsurilor în "Erisonic"... e păcat ca un proiect atât de grandios, un adevărat Vis al Omenirii, să se transforme într-o crimă, într-un coşmar!...

Îi privi în ochi.

- Trebuie să se poată face ceva!

- Nu se poate face nimic, şopti tatăl său. Ştii foarte bine, imaginile trebuie accelerate de 24 de ori pe secundă ca să se lege între ele bidimensional, şi încă de trei ori pentru a fi "reale"...

Devin se ridică, învârtindu-se nervos.

- Vreau să merg şi eu la înmormântare.

- Încă nu se ştie când va avea loc. Profesorul este mort în "visspaţiu".

- Unde?!

- Cred că aşa îi ziceţi voi.

- Când s-a întâmplat?

- Acum câteva ore. Aveam legătura cu el prin PC-ul de aici. Atacul de cord a fost neiertător. Inima profesorului Jonathan nu mai bate.

↓↓↓

- Acum nu cred că va mai urma prea curând un proces, zise Dev. Numai profesorul Jonathan cunoştea toate iţele.

- Am văzut când l-au scos afară, şopti Sharon. Era alb complet. Am impresia că...

Şuvoiul de tineri înainta netulburat.

- Am impresia că, murind aşa, căpătăm şi vârsta aia groaznică...

Erau pe scările rulante.

- Ascultă, făcu el, cum ajung în sectorul

2.900?

- 2.000 e la nivelul superior și 900 al nouălea de la stânga spre dreapta. Trebuie să-ți ții respirația cel puțin un minut ca să ajungi sus.

↓↓↓

Sectorul unde lucrase profesorul părea dezactivat. Dev așteptă câteva clipe până când scanerele își încetară verificările. După ce controlul se îndepărtă, vru să iasă din adăpost... în clipa aceea, din spatele mașinii apăru profesorul Jonathan.

- Profesore! îngăimă Devin, înspăimântat.

- Bună, Dev! îl salută acesta. Nu te speria; Știu că sunt mort... afară.

În ciuda durerilor care se accentuau, Dev nu îndrăznea să-l atingă pentru a le anula. Oricum, criza îl asigura că profesorul era absolut real, aici, în vis.

- E pentru prima oară când iubesc visspațiul! continuă Jonathan să lucreze cu voioșie la claviatura mașinii.

- De...ce? silabisi tânărul.

- Nu înțelegi...? E o teorie mai veche a mea, aproape din colegiu...

Profesorul se întrerupse o clipă pentru a-i explica.

- Dacă cineva moare în timp ce visează, cu ce e visul său de vină? Visul e imaterial, nu poate muri!

- Dar sursa lui...

- De cât timp poate fi stinsă o stea și totuși lumina ei să vină către noi în fiecare seară...?

- Dar...

Dev îl atinse, căci nu mai suporta durerea. Chinurile dispărură.

- Asta înseamnă... nemurire? șopti el.

- Nu cred, făcu Jonathan gânditor. Cel mult poate încă atât cât ai lucrat aici... Dar ciclul s-ar putea relua. Știi câți morți lucrează în locul ăsta?

Devin se înfioră.

- Peste opt sute! Făcu profesorul triumfător. Păcat că "Erisonic" n-a fost construită mai demult. Mi-ar fi plăcut să lucrez cu Einstein pe același schimb.

↓↓↓

Profesorul lucra continuu, tură după tură. De fapt, lucrul îi plăcea, ba chiar era în stare să țină discursuri interminabile, în același timp.

- Profesore, îndrăzni Devin într-o zi.

- Dev, bine ai venit! îl întâmpină maestrul luându-l de mână. Mi-era dor de tine!

- Aș vrea să vă pun o întrebare. Dacă cineva ar apare, vreau să spun... s-ar naște aici...

- Mi se pare posibil, de ce nu?

-... Cum ar putea fi scos afară?

Profesorul se încruntă.

- Ei, asta nu pare așa ușor... Trebuie să mă gândesc puțin...

Își frecă sprâncenele groase.

- Deci, cine intră, iese cum a intrat, dar cine n-a intrat deloc...

Se ridică și se așeză la loc.

- În principiu, ar trebui folosit un alt sicriu. Să zicem că avem unul...

- Avem.

- Vezi, un creier poate avea un vis... Asta e problema: cum putem face un vis să aibă un creier?

- Profesore, eu am adus în visspațiu flori...

- Asta nu e greu! Le-ai adus, le-ai dus înapoi, dar un copil născut aici e cu totul altceva!... Lasă-mă să mă mai gândesc!

10.

Visus arăta de cel puțin trei ani. Era vioi, inteligent și, jucându-se numai cu computerele, începuse deja să preia o parte din munca tatălui său.

- Ești cuminte, da? îl sărută Dev. Tati pleacă până la unchiul Jonathan să-ți mai aducă o jucărie.

Chipul de înger îi făcu semn din cap că da.

Profesorul îl aștepta aproape înțepenit. Pentru o clipă se temu că "pățise" ceva.

- E O.K., șopti el. Dev, am omis un lucru în discuția noastră.

- Ce anume?

- Pe mine.

Se lăsă obosit pe spate, în fotoliul larg.

- Eu însumi sunt în situația copilului tău. Sunt un vis, îmi trebuie un creier. Ca și Visus, aș reapărea printre cei vii.

Abia atunci Devin se înfioră.

- Mi-e teamă însă că, în privința mea... Șopti bătrânul. Cineva spunea că, dacă morții s-ar trezi, s-ar trezi muribunzi...

În clipa aceea luminile începură să pâlpâie și totul să tremure în jurul lor...

Alarma țiuia cu disperare.

- Ce-i asta?!

Dev se dădu înapoi.

- Pare că Leviatanul se trezește... întoarce-te la tine... Și, nu uita! strigă bătrânul după el. Atâta timp cât te vei gândi la el și îl vei visa, Visus nu va păți nimic, niciodată!

Trase aer în piept și se aruncă în gol. Căzu aproape direct în Oul său - și aici, trepidații ciudate, lungi și rare, își făceau de cap. "Să fie un cutremur adevărat?"

- Unde e Visus? Visus! năvăli Sharon speriată.

- N-ai fost aici? Nu l-ai luat?! Nu e la tine?!!... Sharon! Unde e???

În clipa aceea alarma încetă, cutremurul se liniști.

- DEV și SHARON, răsună în mințile lor. PREGĂTIȚI-VĂ PENTRU ÎNCETAREA VISULUI...

- La naiba, ce-i asta? Urlă Dev.

- Dați-mi copilul! Dați-mi înapoi copilul meu! țipa Sharon învârtindu-se cu ochii în sus.

↓↓↓

- Urât coșmar, nu crezi? își linse Eric buzele privind atent la cei doi din sicrie.

Veran aprobă, chițăind zgomotos.

- Să-i trezesc?

- Nu încă... Îmi place cum arată tuta asta... În fine, deșteptarea!

Piticul cuplă două borne, capacele sicrielor se deschiseră imediat. Patru funcționari îi înhățară pe cei doi cum deschiseră ochii, aruncându-le câte o salopetă.

- Unde mi-e copilul? gemu Sharon ca rănită.

- În vis, bineînțeles! îi întâmpină Eric Dabouroughs. Și în vis va rămâne...

Începu să se învârtească în jurul lor.

- V-ați convins, cred, că nu poate fi scos de acolo. Uite, își ridică mâinile în semn de renunțare, dacă voi reușiți, n-am nimic împotrivă!

- Ce urmărești? îl fixă Dev bănuitor.

Colosul se așeză la birou, scoțând un teanc de hârtii.

- Doar atât: să fiți rezonabili... M-am interesat: sunteți un fel de Romeo și Julieta; părinții, cam rivali...

- Ce tot spui acolo? făcu Sharon. Eu vreau înapoi copilul!

- Mi-e teamă că nu veți mai intra niciodată în "ERISONIC", mârâi scurt Eric. Acestea sunt două bilete pentru o lungă călătorie, cu destinația EST; mai precis, România.

- Ascultă! Se smuci Dev, dar funcționarii îl țineau prea strâns. Ce ai de gând cu Visus?!

- Asta e treaba mea! Important este să vă cărați de-aici pentru totdeauna!

- Nu plecăm nicăieri! țipă Sharon și, prinzând momentul, se aruncă peste birou.

Eric Dabouroughs se feri la timp; funcționarii o traseră înapoi.

- Dați-mi copilul! se zbătea ea ca o leoaică.

- Copilul e al meu, rosti deodată uriașul, foarte încet. Și al meu va fi, pentru totdeauna.

Îi pironi cu privirea.

- Visus e noul meu sclav! Ultimul chiar, al douăsutelea copil care, împreună cu cei opt sute de bătrâni, lucrând continuu, vor satisface necesarul de 3.000 de muncitori cu care am început! Totul a fost bine plănuit, nu crezi... Devin?

- În nici un caz iubirea noastră! O apucă pe Sharon de mână, exact ca în vis, parcă spre a întâmpina durerea.

- Nu fi așa sigur, rânji colosul. Nici chiar Veran nu știa, de altfel...

În clipa aceea, piticul cu capul de Einstein, care asistase la toată scena, sări într-o parte cu un revolver în mână.

- Nici chiar tu nu știai că am găsit soluția! Că îmi voi recăpăta tinerețea, distrugând "ERISONIC"... Eric, blestematule! Te voi ucide... Acum regreți, cred, că nu va mai rămâne din tine nici măcar un vis!

Uriașul mugi năpustindu-se înainte, dar

primul glonț îl opri. Un al doilea îl dădu înapoi, iar al treilea îl aruncă peste birou. Trei jeturi de sânge țâșniră din pieptul namilei.

În tot acest timp cei patru funcționari așteptaseră impasibili, continuând să-i țină pe Sharon și Dev.

Piticul sări hohotind peste birou și trânti cu greu în fotoliu cadavrul uriaș. Acesta păruse că vrea să apere, cu ultimele puteri, ceva ascuns acolo. Și într-adevăr, cu o apăsare de buton, din masă ieșiră încet trei discuri suprapuse ca etajele unui tort. Savantul le roti după un cifru cunoscut - lumânări stranii începură să pâlpâie în mecanism.

- VĂ RUGĂM, PAROLA.

Prinse grăbit cele două ventuze pe tâmplele încă fierbinți ale stăpânului mort.

- PAROLA ACCEPTATĂ - PROCEDURA A ÎNCEPUT. Un prim frison zgudui clădirea.

- ATENȚIE! VISUL S-A SFÂRȘIT. EVACUAȚI UZINA! VISUL S-A SFÂRȘIT

- Nu poți face asta! Se zbătu Dev. Nu poți să ne ucizi copilul!

- Îmi pare rău, șopti trist piticul. E singurul mod de a-mi recăpăta tinerețea... Luați-i! comandă el.

Înainte de a ieși, Sharon mai auzi în urmă:

- Dar toți vor căpăta ceea ce doresc, toate dorințele... toate visurile...

Generatorul ascuns în adâncuri și încărcat cu coșmaruri începuse deja să pulseze, zguduind pământul.

Bucăți de mozaic cădeau pe coridoare. Tinerii cu vise îmbătrânite fugeau înspăimântați din toate părțile. Cei patru funcționari îi lăsară acolo, apoi fugiră ca să-și salveze pielea.

La un nivel sub ei, Ouăle explodau unul câte unul croind verticale ucigașe... Bucăți de sicriu țâșneau pe alături dintre dalele de marmură și, înfipt într-o coloană, Dev descoperi, din fugă, o jumătate de sicriu în care atârna trupul rigid al profesorului Jonathan.

- Nici măcar nu l-au înmormântat! Țipă Sharon.

O bucată de tavan căzu pe lângă ei.

- Pe aici! strigă Dev, ajutând-o să se cațere pe dărâmătură și să iasă în borta de lumină, direct la nivelul superior.

Cu toate acestea aveau impresia că sunt și mai jos, că Uzina se scufundă încet ca într-o mlaștină...

- Mai repede! o prinse de mână. Mai repede!

- Lasă-mă! Lasă-măă! Urlă Sharon. Visus e mort, vreau să mor și eu! și eu!!! Se trânti pe podea.

O luă în brațe, sărind peste o coloană prăbușită.

- Ai auzit ce a spus Veran: visele ni se vor reda... îi șopti el la ureche.

Ea plângea, plângea.

- Iar Jonathan a zis, continuă Dev să alerge, că atâta timp cât îl vom iubi și îl vom dori pe Visus, el nu va păți nimic, va rămâne mere, neatins, în visele noastre...

Se opri, obosit.

- El e aici, pricepi? Îi arătă tâmpla. Aici! gemu. Și trebuie să-l salvăm!

- Haide, Devin! își reveni ea deodată. Haide! și îl trase înainte. Mai repede, Dev, mai repede, hai!!!

↓↓↓

Încet, plină de măreție, "ERISONIC" se scufunda, enormă, aproape fără să afecteze clădirile din jur, ca un castel ce se întoarce în timpul său apus... Exploziile din adâncuri zguduiră însă ore întregi orașul.

Sharon și Dev ajunseră, pe neștiute, la marginea metropolei, într-un câmp de flori împodobit cu o pădure micuță și ciudată. Acolo se prăbușiră în siguranță și, sub umbra protectoare a copacilor, adormiră amândoi, epuizați...

Se treziră aproape în același timp.

- Dev! Șopti ea. L-am visat! L-am visat pe Visus!

- Și eu! o îmbrățișă tânărul plângând. Doamne! Ce-i acolo!?...

Pe pajiște, un copil alerga spre ei. Era frumos, ireal de frumos și, asfințitul ca o flacără, îl scălda în roșul său.

ȘTEFAN GHIDOVEANU

DESPRE CARACTERUL SCRIITORULUI DE SF (4)

LITERATURĂ ȘTIINȚIFICO-FANTASTICĂ, LITERATURĂ DE ANTICIPAȚIE, SCIENCE FICTION... Trei denumiri aproape sinonime pentru un gen literar care, în ultimul secol, nu a încetat să-i fascineze pe locuitorii planetei Pământ, amintindu-le - dacă mai era nevoie - că nu reprezintă (toți laolaltă!) decât un fir de nisip pe imensa plajă a Universului. Comparația e banală, dar nu mai puțin corectă. Poate chiar subevaluată. Dar asta-i altă problemă.

S-a spus, nu de puține ori, că SF-ul nu este literatură. Evoluția genului a demonstrat că această propoziție plină de ifose e, în cel mai bun caz, o stupizenie. Și, totuși, un aspect s-a perpetuat, chiar atunci când evidența și bunul simț au triumfat. Bine, bine, exclamă unii voinici ai literelor, o fi SF-ul literatură - să zicem, hm!... - dar e una a cailor verzi pe pereți, a lucrurilor imposibile sau improbabile, a imaginației gratuite, a fantasmelor - într-un cuvânt, a evaziunii. Da, science fiction-ul este o literatură evazionistă și, din acest motiv, nu merită nici o atenție. Nu reflectă prezentul, cu problemele lui, nu analizează trecutul, cu învățămintele pe care acesta ni le poate oferi? Atunci, gata, nu ne interesează și pace! Viitorul, oricum, rămâne să se întâmple, depinde în totalitate de noi. Poate fi controlat!!! Prin urmare, la ce bun evazionismul, câteodată plin de obrăznicie, propus de science fiction?

Mărturisesc un lucru, și anume că nu am nici timpul, nici răbdarea și - în final - nici nervii unui polemist adevărat. Iată de ce, în privința existenței (sau inexistenței) caracterului evazionist al SF-ului, voi cita în continuare cuvintele unui celebru și iubit autor de science fiction, americanul ISAAC ASIMOV, "părintele" legilor roboticii și al nu mai puțin faimosului ciclu romanesc început în 1951, cu "Fundația". În prefața la volumul-antologie "Dangerous Visions", editat de Harlan Ellison în 1967, Asimov spunea următoarele:

"Astăzi am primit un telefon din partea celor de la The New York Times. Mi-au acceptat un articol trimis prin poștă în urmă cu trei zile. Subiectul: Colonizarea Lunii.

Și, ce credeți? Mi-au mulțumit pentru el!

Să faci saltul spre Selena: cum s-au schimbat vremurile!

Cu treizeci de ani în urmă, când am început eu să scriu science fiction (și eram foarte tânăr la vremea aceea!) colonizarea Lunii reprezenta un subiect destinat strict revistelor pulp, cu coperte în culori țipătoare. Era genul de literatură nu-mi-spune-că-tu-chiar-crezi-în-toate-porcăriile-astea. Sau: nu-ți-umple-mintea-cu-tot-terciul-din-cărțile-ălora. Mai presus de orice, era o literatură evazionistă.

Câteodată, stau și mă gândesc la toate acestea cu un soi de neîncredere. Science fiction-ul era literatură evazionistă?... Noi eram evazioniști?... Noi, care ne întorceam fețele de la probleme atât de "importante" cum ar fi stickball-ul, temele pentru acasă și primele bătăi între găști, pentru a ne ocupa de terenul "minor" și absolut nedefrișat al exploziei demografice, al navelor cosmice, explorării Lunii, bombelor atomice, bolilor produse de radiații și poluării atmosferei?

N-a fost, într-adevăr, o chestie măreață? Nu este absolut încântător modul în care noi, tinerii "evazioniști" am fost răsplătiți de-a lungul timpului? Toate marile, copleșitoarele, disperatele probleme ale zilei de azi, despre care noi ne îngrijoram în urmă cu mai bine de douăzeci de ani (înaintea oricui altcuiva însă!) au apărut în science fiction. Cum rămâne, atunci, cu evaziunea?

Acum, putem coloniza Luna în cuprinsul primitoarelor pagini cenușii ale ziarului The New York Times; și n-o facem de pe poziția unei povestiri science fiction, ci de pe aceea a unei foarte sobre analize a unei probleme extrem de spinoase.

Și cred că aceasta e o schimbare de atitudine cu adevărat importantă... ."

Evazionism, spuneați? Unde, în science fiction-ul începutului de secol XXI? Imposibil! Am să vă demonstrez în numărul viitor că nu-i așa. Până atunci, toate cele bune!

"Superb popular entertainment."
—Washington Post Book World

Terry Pratchett

Special Introductory Price $3.99!

THE CoLOR OF MAGIC

Introducing the wild and wonderful universe of Discworld—
discover where all the madness begins!

*DISCWORLD a ajuns acum marcă comercială înregistrată și s-a înconjurat cu un potop de produse și evenimente dintre care nu lipsesc hărțile, atlasele, afișele, jocurile pe calculator, figurinele ceramice, convențiile - pardon, întrunirile - fanilor, filmele de televiziune, desenele animate și volumele de benzi desenate. Cu alte cuvinte, s-a dezvoltat într-un imperiu comercial respectabil care rivalizează ca dimensiuni cu cel construit împrejurul operei lui JRR Tolkien. Cu puțin noroc, peste zece ani ar putea rivaliza cu super-francizele **Star Wars** și **Barbie**, iar dacă avem ghinion, va deveni ceva la fel de fad.*

FLORIN PÎTEA

Prin 1983, piața literară science fiction și fantasy fusese invadată de produse de serie și francize care reciclau în versiuni maxi idei originale ce apăruseră inițial în perioada 1930-1960. În vârful piramidei, autori consacrați, de vârstă respectabilă, lipeau continuări la lucrări anterioare ce se dovediseră vandabile, având grijă să strecoare de fiecare dată în titlu termeni-cheie precum ***"Fundația"***, ***"Roboții"***, ***"Rama"***, ***"Odiseea"***, ***"Dune"***. Pe la mijlocul piramidei, alți autori trudeau la serii nesfârșite precum *Pern*, *Darkover* sau *Elric*. Iar la temelia pieței literare se iviseră francize precum *Thieves' World*, ori calchieri de mii de pagini după *Tolkien*. Cu alte cuvinte, piața fantasy și science fiction suferea de două boli mortale, reciclarea și manierismul.

Cum au reacționat membrii unei generații tinere din America v-am relatat în rubrica *"Huckleberry Finn într-o bărcuță de hârtie"* din Lumi Virtuale. Interesant este că Terry

Pratchett, un scriitor din Wiltshire, i-a aplicat genului fantasy terapia de șoc. Genul literar a supraviețuit însă, iar **Pratchett** a ajuns un fel de franciză de unul singur, poate și pentru că succesului îți este greu să-i reziști.

Cărțile nu apar izolat pe piața literară, ci mai curând în valuri sau, dacă preferați, în curente. Un scriitor inventiv produce o lucrare cu mare impact la public. Alții o imită în curând pentru a-i exploata succesul literar. Apoi apar imitatorii de mâna a treia sau a patra, care deformează trăsăturile genului până la grotesc. În cele din urmă, după ce caracteristicile au ajuns clișee pe care cinematografia, televiziunea și benzile desenate le-au reciclat intensiv și le-au golit de orice urmă de originalitate, un alt scriitor inventiv produce o parodie devastatoare a genului literar, după care publicul nu mai poate lua domeniul acela în serios o bună perioadă.

Dar genurile literare nu mor, ci reapar după un timp. Altfel, genul heroic fantasy cu săbii fermecate, vrăjitori, dragoni și uriași ar fi dispărut de-a binelea după publicarea lui Don Quijote. Din fericire a reapărut, uneori fermecător, de cele mai multe ori repetitiv și plictisitor, și așa a venit și rândul lui Terry Pratchett să se lupte cu morile de vânt. Dacă toți scriitorașii care au publicat tomuri fade, în trilogii compuse din alte trilogii, nu au alt merit, măcar îl au pe acela de a-i fi furnizat lui Terry material pentru parodii. Iar dacă vă închipuiți că s-a oprit cu parodia la scriitorașii de duzină, s-ar putea să vă înșelați.

(Ar trebui să încep prin a vă spune că Lumea Disc este purtată prin cosmos pe spinările a patru elefanți, care la rândul lor stau pe carapacea unei broaște țestoase. Dar probabil asta ați aflat deja din altă parte.)

The Colour of Magic este o carte-experiment, în care Terry Pratchett explorează o nouă lume și-i testează posibilitățile. Calea aleasă pentru sine, proaspăt sosit acolo, și pentru cititori, la fel de nefamiliarizați cu tărâmul Lumii Disc, este a unui personaj aflat în aceeași situație: Twoflower, primul turist al lumii plate, care a economisit ani în șir în speranța de a călători la Ankh-Morpork și a vedea eroi barbari, tâlhari și asasini, încăierări de tavernă și dueluri spectaculoase. Lucrul pe care el nu-l știe, dar vrăjitorul ratat Rincewind îl înțelege instantaneu, este că turistul riscă să vadă toate astea mult prea îndeaproape. Bagajul lui Twoflower, un cufăr din lemn fermecat care se deplasează pe o mulțime de picioare, conține o grămadă de aur pentru care Ghilda Asasinilor, Ghilda Tîlharilor, Ghilda Cerșetorilor și nou-formata Ghildă a Comercianților pornesc un război în toată regula, în urma căruia Ankh-Morpork arde până la temelii. Moartea în persoană are foarte mult de lucru cu coasa prin orașul în flăcări.

(Moartea Lumii Disc, un schelet în pelerină neagră, apare în fiecare roman al seriei, vorbește cu o voce atât de gravă încât DISCURSUL SĂU APARE CU LITERE MARI, iar mulți dintre fanii Discworld îl consideră personajul cel mai viu al acestei lumi.)

Rincewind și Twoflower scapă însă cu bine și ajung să le spună povestea unor eroi barbari, Bravd și Nevăstuica.

(Firește, Bravd și Nevăstuica maronie sunt parodii ale personajelor lui Fritz Leiber, Fafhrd și Șoricarul cenușiu, iar Ankh-Morpork și ghildele sale sunt parodia lui Lankhmar, Orașul cu Zeci de Mii de Coșuri Fumegânde. Pe de altă parte, cineva care citește mai întâi câteva romane din seria Discworld s-ar putea să aibă apoi senzația că textele fantasy ale lui Leiber sunt un fel de parodie mai puțin izbutită...)

Partea a doua a cărţii, *"Trimiterea lui Opt"*, îi duce pe Rincewind şi Twoflower în templul lui Bel-Shamharoth, unde, împreună cu Hrun Barbarul, se luptă cu abominabilul monstru din alte dimensiuni. Trimiterile abundă şi aici la jocurile de roluri cu tablă şi figurine cum ar fi Temniţe şi Dragoni, la mitologia sumbră a lui Howard Philips Lovecraft, la Conan Barbarul al lui Robert Howard, dar şi la Stormbringer, sabia inteligentă a lui Elric din romanele lui Michael Moorcock. *(Spre deosebire de alte săbii vorbitoare, Kring vorbeşte atât de mult încât devine un personaj în toată regula.)*

Partea a treia, *"Ademeniţi de wyerme"*, îi duce pe cei trei la sălaşul magic al unor dragoni magici telepaţi ai căror stăpâni ţes intrigi complicate pentru a lua conducerea grupului. De data aceasta, principala ţintă a parodiei este seria ***Pern*** a scriitoarei *Anne McCaffrey*. **Terry Pratchett** ridiculizează numele pretins exotice ale personajelor din Pern, multe cu câte un apostrof decorativ, şi creează nume la fel de penibile cu semne de exclamare printre litere. De asemenea, după tradiţia tomurilor fantasy scrise la normă, schimbă numele câte unui personaj în toiul acţiunii, apoi revine la cel iniţial.

Ultima parte, *"Aproape de margine"*, îi poartă pe Rincewind şi Twoflower la marginea Discului, unde oceanul se revarsă în vidul interstelar. Cei doi ajung în regatul Krull, unde, fără voia lor, sunt îmbarcaţi pe o astronavă artizanală şi trimişi peste marginea Discului. Parodia deja atinge miticul, mai degrabă decât comercialul, căci constructorul astronavei este Ochi-de-Aur Mână-de-Argint Dactylos, pe care probabil l-aţi întâlnit ultima dată sub un alt nume pe când construia aripi din pene şi ceară, vaci de bronz şi labirinturi acolo unde alţii aveau să facă mai apoi staţiuni turistice. Iar o dată cu prăbuşirea celor doi în vidul interstelar, aţi putea crede că toată povestea s-a sfârşit...

Sau aţi putea aştepta continuarea...

Câteva cuvinte despre ediţia română:

Din câte am auzit, seria **Discworld** s-a plimbat ceva timp prin editurile româneşti. Dacă alte cărţi de prestigiu precum **Cânturile Hyperion** ale lui **Dan Simmons** nu s-au publicat pe motiv că erau volumele prea groase, cele **Discworld** au stat atâta vreme deoparte pe motiv că erau prea multe. Apoi a venit un editor pasionat de această lume imaginară şi ne-a răsfăţat cu o ediţie a **"Culorii magiei"** în care coperta o reproduce pe cea originală de **Josh Kirby**, iar hârtia e de mai bună calitate decât în ediţiile britanice.

Traducerea doamnei **Domnica Macri** se ridică de cele mai multe ori la nivelul calitativ al originalului, chiar dacă uneori acesta prezintă dificultăţi din cauza jocurilor de cuvinte.

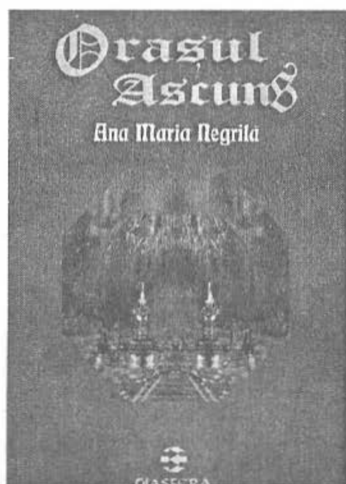
Probabil că şansele dumneavoastră de a vedea pe piaţă următoarele volume ale seriei vor creşte dacă veţi lua legătura la adresa **noidc@xnet.ro** cu compania care distribuie cărţile Discworld.

Florin Pîtea a publicat recent două cărţi, **Necropolis** şi **An/Organic**, la Editura Amaltea, **www.amaltea.ro**. Puteţi citi fragmente din aceste volume, eseuri şi interviuri cu autorul pe **www.amaltea.ro/tesatorul**.

FLORIN PÎTEA

CEI CARE SCRIU

Orașul ascuns
de Ana Maria Negrilă
(Editura Amaltea, București, 2004)

Sunt un cititor și colecționar de cărți SF. De-a lungul anilor, am cumpărat destule volume de nuvele de autori români, iar pe unele dintre ele le-am citit din scoarță în scoarță. Treptat, am constatat că unii autori aflați la prima apariție editorială, așează text lângă text, povestire lângă povestire, iar când acumulează un număr de pagini *(să zicem 200-250)* își închipuie că au o carte și o publică.

Din fericire, nu toți scriitorii procedează astfel. Așa se face, spre exemplu, că Ana Maria Negrilă, o scriitoare pe care publicul cititor o cunoaște din 1993 prin intermediul povestirilor și nuvelelor publicate în reviste, a decis abia în 2004 să publice prima carte. **Și ce carte!**

În **Orașul ascuns**, Ana Maria Negrilă ne face cunoștință cu Bucureștiul. Dar autoarea ne dezvăluie un cu totul alt București decât acela pe care-l vedem în fiecare zi, complet diferit de acela pe care credem că-l cunoaștem. "**Cântecul zorilor**", nuvela care deschide volumul, este o poveste despre demoni, vampiri și vânătoarea de vampiri. Alți demoni, de această dată unii implicați în ritualuri ce deschid porți nebănuite către alte tărâmuri, bântuie și prin următoarea nuvelă, **"Operă de artă cu somn de veci"**, un text cu ecouri lovecraftiene. **"De acum și până-n noapte"** schimbă registrul, căci relatează despre accesul prin droguri la o realitate virtuală plină de pericole mortale, asemănătoare cu cele din romanele lui Philip K. Dick. **"Orașul ascuns"**, povestirea care dă titlul volumului, începe cu revelația unui oraș de catacombe ascuns sub străzile Bucureștiului și se încheie cu o altă revelație, mult mai personală. **"Încercarea labirintului"** dezvoltă aceeași temă, extrapolând asupra consecințelor sociale, dar și metafizice, ale descoperirii catacombelor de sub București. Și tot în miniseria labirintului ascuns se înscrie și **"Îndreptar de înțelepciune și viață veșnică"**, o povestire de un fantastic borgesian despre întâlnirea unor personaje profane cu un obiect sacru. Pe de altă parte, **"Oameni de apă"**, o povestire publicată recent în Anticipația, este o apocalipsă urbană venită parcă direct din viața cotidiană a bucureștenilor în anii '80.

"Oameni printre noi", scrisă în același registru de satiră amară, duce apocalipsa la un nivel și mai restrâns, personal, ceea ce face soarta protagonistei cu atât mai înspăimântătoare în mijlocul neștiinței și nepăsării celorlalte personaje.**"Regele Durerii"** este poate cea mai reușită nuvelă din volum. În mod sigur este cea mai poetică, și merită citită (și recitită) pentru atmosfera barocă a viselor întrețesute. Ultima nuvelă din Orașul ascuns, **"Sinbad Marinarul"**, este un basm care duce mai departe atmosfera de vis a povestirii precedente. Este scrisă atât de frumos încât îndeamnă la recitirea întregului volum.

Următoarea carte a **Anei Maria Negrilă**, un roman intitulat **Împăratul ghețurilor**, va fi și mai ambițioasă. Pentru că, așa cum veți afla citind **Orașul ascuns**, **Ana Maria** a încetat să scrie texte și a început să scrie cărți.

(Mulțumiri lui Michael Haulică pentru că a formulat această diferență.)

Ana-Maria Negrilă

Jurnal din anul potopului

Este o noapte de august, calmă și totuși rece, o pauză între două ploi, anunțând toamna și frigul. Stau pe balcon și privesc Dîmbovița ce umple albia până aproape de gardul de fier forjat. Apa este ca un tablou pictat în noapte de pe care se disting doar contururile oțetarilor de pe mal și luminile portocalii ale străzii - tot atâtea balize în mijlocul râului. Dacă privesc mai departe văd zidurile cărămizii și reclama cu litere mari, roșii ale supermagazinului Mărășești, transformat din halele unei foste fabrici de confecții; apoi mai la dreapta, oglindindu-se și el în Dâmbovița, un bolid de sticlă, luminat aberant într-un albastru ce tremură ușor o dată cu undele.

O seară plăcută. Traficul s-a micșorat și doar câteva mașini mai sunt parcate lângă trotuar. Deschid geamul și respir adânc. Aerul e minunat, rece și parfumat ca de munte. Se vede că ploaia a spălat atmosfera îmbâcsită a Bucureștiului. Stau aplecat peste balustrada metalică a balconului și privesc cerul; e luminos pentru că orașul îl face să arate așa, dar nu văd nici o stea, ci doar grupuri de nori întunecați. Pentru ziua următoare se anunță din nou furtună, așa cum de altfel a fost toată vara. Acum însă atmosfera este calmă, Palatul Parlamentului se înalță deasupra tuturor clădirilor, luminat și el portocaliu, reclamele clipesc în galben

și roșu, clădirile arată prospere și solide, orașul însuși și-a schimbat fața după închiderea labirintului și interzicerea sectelor. Și totuși, aceasta este ultima seară dinaintea dezastrului ...

⦸⦸⦸

De dimineață, apele Dâmboviței au început să crească. Nu am nimic de făcut, vacanța mea se apropie de sfârșit și în curând va trebui să mă întorc la Brașov. Ieri, Costin, prietenul care mi-a închiriat apartamentul, m-a sunat din străinătate ca să vadă cum o mai duc și cu ce mă ocup. "Nu mă ocup cu nimic - trândăvesc în mod plăcut", i-am zis.

Afară toarnă cu găleata. De azi noapte am auzit rafalele de vânt zgândărind acoperișurile garajelor din spatele clădirii. Pe la cinci m-am trezit și am ieșit pe balcon. Era înnorat, dar nu ploua. M-am întors în cameră unde aerul închis m-a făcut să deschid geamul. M-am culcat la loc, am adormit și am visat că eram acasă. Se făcuse deja șapte când am deschis ochii înfrigurat și am îmbrăcat un trening pe care l-am găsit la fundul valizei, deasupra pantofilor de toamnă. În general îmi place să fiu precaut, de aceea îmi iau și schimburi mai groase. La opt am ieșit la cumpărături și am pus în coș mai multe lucruri decât aș fi putut mânca într-o săptămână. Uneori am accese de lăcomie. "Dar nu strică," mi-am zis. "Să fie!"

M-am întors murat trei ore mai târziu, am înghițit ceva, m-am uscat și m-am dus în balcon. De câtva timp am început să scriu un jurnal și de data asta sper să mă țin de treabă. De la ora doisprezece scriu încontinuu. Afară plouă neobosit, râul și-a schimbat culoarea în maroniu și, pentru prima oară de când stau aici, chiar se vede că este o apă curgătoare. Altfel, Dâmbovița pare un lac albăstrui, puțin adânc și fără o încrețitură. Acum au apărut însă valurile, iar pescărușii s-au așezat pe suprafața frământată ca să pândească peștele stârnit din ascunzișuri. Râul seamănă din ce în ce mai mult cu o bandă rulantă, ducându-și încărcătura cine știe unde.

⦸⦸⦸

Am petrecut o noapte îngrozitoare. Apele au crescut încontinuu. Spre dimineață am avut un coșmar și m-am trezit. M-am gândit să merg să mănânc ceva la bucătărie. Trecând prin hol m-am văzut în oglindă ca o arătare cu ochii cârpiți de somn, părul șaten lipit de cap și gura strâmbată într-un căscat fără sfârșit. Mă întreb dacă un om se poate speria de propria lui imagine? Se pare că da ... M-am dat cu apă pe față și m-am simțit mai bine. M-am culcat, dar n-am mai reușit să adorm adânc.

Când scriu aceste rânduri este deja dimineață, a treia de când plouă, iar clădirea vibrează de parcă pământul s-ar scutura. Nu este însă un cutremur. Râul a depășit malurile, iar valurile mocirloase și repezi, se rostogolesc pe Splaiul Unirii. Mă aplec peste balcon și mă uit la cele câteva mașini parcate în stradă. Le văd cum se clatină ușor și mă gândesc că o să fie desigur luate la vale dacă mai plouă și apele mai cresc. Mă întorc în casă. Am senzația că ar trebui să iau măsuri, însă n-am idee ce să fac. Pun mâna pe telefon, dar mă opresc. Nu știu pe nimeni în București, așa că n-am cu cine să vorbesc. Pun receptorul la loc și aproape sar în sus când îl aud sunând.

Este un prieten din Brașov care mă întreabă alarmat ce e prin capitală.

- Inundație, îi zic. Dar de unde știi?

- De la televizor, îmi spune.

Vorbește rapid și emoționat.

- Cum te descurci? E așa prăpăd?

Pentru moment n-am idee ce să-i zic.

- A crescut Dâmbovița, dar cred că nu este pericol. În fond, a tot plouat în ultimele zile ...

- Ce spui, omule? mă întrerupe prietenul meu. Au zis că s-a întîmplat ceva cu Vidraru, că toate râurile și-au ieșit din matcă și este stare de urgență. Tu nu te-ai uitat la știri?

Adevărul este că n-am mai deschis televizorul de mult. Închei convorbirea, mă duc la bucătărie și iau un gât de whisky. Mi-e dintr-odată foame și cred că o să gândesc mai bine cu stomacul plin. Poate că ar trebui să fug la gară și să plec spre casă, altfel risc să rămân blocat aici. Deschid frigiderul; înăuntru întuneric beznă. Mă reped să aprind lumina. Comutatoarele păcăne, dar nu se întâmplă nimic. Simt furnicături pe șira spinării, apoi respir adânc. E doar o întâmplare, în București nu au fost niciodată inundații. Îmi impun să mănânc ceva și

după aceea mă duc la telefon să-l sun pe prietenul meu din Brașov. El trebuie să știe ce s-a mai întâmplat. Ridic receptorul și aud doar un fâșâit slab. Apăs furios butonul de pornire, dar telefonul nu funcționează.

Mă așez pe canapea să mă gândesc ce este de făcut, dar cred că este fără rost pentru că nu-mi trece nimic prin cap. Mă ridic, mă duc la dulap și-mi iau o haină. Deschid ușa apartamentului și dau să ies. Încotro? Trebuie să văd cum mai e vremea, poate iau și cizmele de cauciuc ale lui Costin. Mă întorc să mă uit pe fereastra de la bucătărie, dar nu văd nimic - ploaia a devenit atât de deasă, încât pare să fie o perdea trasă în dreptul geamului. Scot capul afară să mă uit în jos și mi se năzare că nu mai disting culorile mașinilor parcate în spatele clădirii. La câțiva metri dedesubt, contururile devin incerte. Închid fereastra după o scurtă luptă cu vântul și îmi dau seama că sunt ud leoarcă de la apa ce mi s-a prelins pe gât în jos. Merg să arunc haina udă pe frânghia din baie, îmbrac un pulover și apoi mă duc la bar și-mi mai torn două degete de whisky. Parcă mă mai încălzește. Mai iau un gât din sticlă și alcoolul mă bate liniștitor pe umăr. "Ei, lasă, că nu e dracul atât de negru!"

"Așa o fi!", îmi zic și mă așez pe canapea. Îmi petrec următoarele ore așteptând să se oprească ploaia și încercând să citesc un roman vechi de Murasaki. Nu am prea mult spor nici cu romanul, nici cu așteptarea. E deja după-amiază, iar timpul pare să se lungească de parcă apele râului i-ar fi influențat curgerea. Niciodată n-am crezut că trei ore pot dura atât. Parcă nu se mai termină. La un moment dat, mi se pare că s-a luminat cerul și îmi fac curaj să ies pe balcon.

Afară nu mă așteaptă decât o imagine a dezastrului - o mare de apă întunecată și zbuciumată, ce se întinde la nici doi metri sub mine. Ceața a dispărut, furtuna s-a oprit, dar cât văd cu ochii nu se distinge decât suprafața aceea mocirloasă din care, ici și colo, se înalță clădirile cu mai multe etaje. Toate casele mai mici au dispărut cu totul. Se aude un zgomot îngrozitor - huruitul șuvoiului de apă, gemetele clădirilor lovite de valuri, și poate, undeva, țipetele oamenilor, strigătele pescărușilor, trosnetele arborilor scoși din rădăcini, și probabil multe alte sunete rătăcite acum în vacarmul general. Câte o mașină plutește dusă de apele repezi, iar vizavi de mine, peste fosta albie, câțiva oameni stau urcați pe crengile unui copac. Doar eu mă aflu în siguranță, dar pentru cât timp?

⃠⃠⃠

De câteva zile n-am mai scris nimic. Costin n-a prea fost pregătit pentru cazuri de urgență, așa că n-are nici măcar o lanternă. Până acum am folosit lumânări, dar cu mare economie, pentru că nu știu cât timp trebuie să-mi ajungă.

Apele au mai mult de opt metri adâncime, au ajuns până aproape de etajul trei și nu par să scadă. Am tot așteptat să vină cineva, dar nu se arată nimeni. Mă gândesc că n-o fi toată țara sub ape... Ieri am văzut un elicopter survolând zona, dar de atunci nici o mișcare.

Mi-am împărțit proviziile - noroc că ultima dată am făcut mai multe cumpărături - însă îmi dau seama că n-o să-mi ajungă mai mult de două săptămâni.

După aceea n-am idee ce o să se întâmple. Deocamdată prefer să nu mă gândesc, ci să mă ocup de lucrurile imediate. De dimineață am cotrobăit prin casă și-am dat de o barcă pneumatică și de niște undițe. Cu barca n-aș risca încă să plec pentru că apele sunt agitate și nici provizii nu am prea multe, dar undițele nu strică. Poate prind ceva pește și rezolv problema cu mâncarea.

⃠⃠⃠

Băiatul și javra lui au apărut de dimineață. Când am deschis ochii l-am văzut stând pe fotoliul de la picioarele patului și uitându-se la mine. Un puști cam de 10-12 ani, cu păr blond zbârlit, cu fața rotundă, nas mic și guriță roșie și lacomă. Semăna cu un purceluș de lapte. Era îmbrăcat într-un tricou murdar și o pereche de blugi gri. Pantofi nu mai avea și, de altfel, lăsa impresia că nici nu avusese vreodată.

- Tu nu ești Costin, mi-a spus acuzator.

Cred că m-am speriat îngrozitor și-am sărit în sus. Primul impuls a fost să-l iau de guler și să-l azvârl afară, dar apoi m-am calmat, din fericire pentru el.

În curând, am ajuns să ne cunoaștem destul de bine. Se numește Luca, e și el din Brașov și are un câine mic de o rasă incertă, cu păr lung de culoarea nisipului, pe care-l

cheamă, desigur, Toto. Prima grijă este să verific ușa, pe care-o găsesc tot încuiată.

- Cum ai intrat în casă, îl întreb.

Puștiul se hlizește și la început nu-mi răspunde.

- Am înotat, îmi zice. De la bloc la bloc, din acoperiș în acoperiș, până am ajuns aici. Apele s-au liniștit mult și prin alte zone sunt mai liniștite decât ale unui lac. Când am ajuns la balcon, m-am cățărat. N-a fost decât un etaj. O nimica toată pentru mine. Și apoi, nici nu vin de departe.

Mi s-a părut că șovăie așa că i-am făcut semn să continue.

- Am locuit la niște rude prin apropiere.

- Și de ce ai venit? Cred că n-ai nimerit din întâmplare.

S-a scărpinat în cap și m-a privit de parcă ar fi vrut să cântărească ce șanse avea cu mine dacă spunea adevărul.

L-am lăsat să se hotărască singur și în cele din urmă s-a hotărât.

- Știu că are o barcă. Am fost cu un prieten și cu el la pescuit. Mă așteptam să-l găsesc acasă. Sper că nu i-ai făcut nimic, mi-a spus privindu-mă cu îndoială.

- E plecat în străinătate, am zis râzând. Nici o șansă să ți-l servesc la prânz. A avut noroc, a pierdut toată petrecerea.

Am mai sporovăit ceva timp și apoi mi-am dat seama că mi-era foame. Am mers în bucătărie și am deschis o conservă de carne de văcuță în suc propriu.

- N-am pâine, i-am spus, dar o să ne descurcăm și așa.

A mormăit ceva și s-a pus pe înfulecat.

- N-ai prea mâncat în ultima vreme, am zis râzând.

A dat din cap cu gura plină. Văcuța etala un gust leșios și nedefinit; nouă însă nu ne păsa. Era comestibilă... Pe tot timpul mesei ne-am abținut să facem conversație, în schimb ne-am bucurat de fiecare moment. Cine știe cât timp vom mai avea ceva de mâncare?

Acum o oră mi-a venit ideea să pornesc prin bloc. Majoritatea apartamentelor au fost închiriate de firme, iar cum august e perioada concediilor, nu am găsit pe nimeni. Totuși cineva trebuie să fie și acasă. Îmi amintesc vag că pe undeva prin clădire locuiește un bătrân care crede în sfârșitul

lumii și care s-a închis în apartament. Se pare că n-a mai ieșit afară de câțiva ani. Poate merită să-i fac o vizită. Ar fi singurul care s-ar fi gândit să-și facă provizii. Nu știu unde stă, dar o iau pe scări și sun la fiecare ușă. La 5 îmi răspunde cineva. În sfârșit... Este un cuplu de tineri. El cam de 30 de ani, înalt, cu aer sportiv, cu fața deschisă și simpatică, ea, ceva mai tânără, nesofisticată, cu ochi negri și rotunzi. Par de treabă amândoi. Ne strângem mâinile.

- Oz.

- Remus și Angela.

Nu mă invită să intru, dar vorbim la ușă. Par ceva mai informați decât mine.

- Am un mic televizor cu baterii, îmi spune Remus. Ieri au anunțat că sunt mari probleme în toată țara. Se pare că sudul țării e tot inundat, iar în nord regiunile mai joase sunt și ele sub apă.

- E uimitor ce se întâmplă, comentez eu. Ar fi trebuit până acum să vină cineva să

vadă ce-i cu noi. Unii oameni poate nici nu au rezerve de hrană.

Se uită jenați unul la altul și-mi dau seama că și ei sunt în aceeași situație. Destul de periculos. Șovăi dacă să rămân și să mai discut, dar îmi dau seama că pot oricând să-mi ceară ceva de mîncare și că mi-ar fi neplăcut să-i refuz, dar imposibil să-i ajut. Îmi iau la revedere și plec pe scări în sus. În timp ce urc, îmi dau seama că până acum am omis un lucru important - panica. În câteva zile, o mulțime de oameni n-o să mai aibă nimic de pierdut și atunci situația o să devină de două ori mai periculoasă.

Urc pînă la ultimul etaj. Aici mă întâmpină un miros de vechi și murdar. Continui să bat la uși și la un moment dat aud o voce hârâită.

- Pleacă de aici!

Mă gândesc că trebuie să fie vecinul ciudat al lui Costin. Nu-mi vine în minte nici un mod politicos de continuare a discuției, așa că-l atac direct.

- Locuiesc câteva etaje mai jos, îi spun. Cineva mi-a spus că aveți provizii. Nu ați vrea să deschideți ușa să discutăm?

- Pleacă de aici! repetă el.

- Am o barcă, așa că dacă aveți provizii ne-am putea înțelege.

Îl aud râzând, iar hohotele îi sună ciudat estompate de metalul ușii. Mă deranjează că trebuie să strig ca să mă înțeleg cu el și am impresia că toată clădirea stă și ne ascultă.

- Pleacă, păcătosule! Ce-mi pasă de tine. Eu pot supraviețui ani de zile. Dar voi? O să ajungeți să vă mâncați unul pe altul...

Mi se pare că-i aud pașii târșâiți îndepărtându-se, apuc clanța și o smucesc. Nici o șansă însă, ușa nu se clintește. Rămân un moment pe gânduri, holbându-mă la vopseaua maro închis și apoi o iau încet pe scări. Nu am nici o șansă să discut cu el așa că trebuie să-mi fac alt plan. Mă întorc în apartamentul meu destul de demoralizat și mă baricadez bine. Nici o șansă din partea vecinilor și, de fapt, poate am noroc că sunt atât de puțini. Bătrânul are dreptate - dacă apele nu scad, mulți oameni vor înnebuni peste câteva zile.

⊘⊘⊘

Am început să mă obișnuiesc cu prezența băiatului. Apa s-a mai liniștit, dar este tot adâncă și mi se pare înspăimântător să mă trezesc și s-o văd doar la doi metri sub balconul meu. Dorm destul de prost, la fiecare val ce bate în peretele clădirii, la fiecare zgomot tresar și sunt gata să sar din pat. Mi se pare că râul subminează rezistența casei și că în curând o să se prăbușească și o să ne îngroape. De la un timp, am observat că în fiecare seară, în jurul orei 11, apare un curent destul de puternic și opus curgerii normale a Dâmboviței. Mă gândesc că dacă am merge pe el, am ieși din București mult mai repede. Totuși e periculos, deși fenomenul durează câteva ore. În rest, afară este destul de liniște. N-am idee ce s-a întâmplat cu oamenii pe care i-am văzut urcați în copaci, dar cred că până la urmă au înotat până la magazinul Mărășești. M-am gîndit să încerc și eu să merg până acolo, dar tot șovăi. Din câte-mi amintesc, alimentara se afla la subsol, iar la etajele superioare erau electronice, îmbră-

căminte și tot felul de [illegible] nice. Nu vindeau nici corturi, nici bărci, [illegible] lucruri de larg consum.

⦸⦸⦸

Ieri vecinul cel ciudat a aruncat pe scară câteva conserve, iar Luca s-a și repezit să le culeagă. Remus a apărut și el de nu se știe unde și i-am auzit certându-se de răsuna clădirea. Toto lătra și el și amușina pe la ușă. Nu l-am lăsat să iasă, dar m-am dus la ei și aproape că nu l-am mai recunoscut pe Remus. Aceste două zile l-au schimbat și nu cred să fie de vină numai mâncarea puțină. Arăta ca un om pe moarte și ținea unul din recipiente atât de strâns, încât încheieturile îi ieșeau livide din mânecile cămășii. I-am spus lui Luca să-l lase să ia ce vrea. Băiatul m-a privit mirat, dar nu a comentat. Remus a înșfăcat proviziile și a fugit cu ele în bârlog.

- Cine știe ce o să facem și noi când n-o să mai avem nimic de haleală, i-am spus lui Luca după ce am ajuns în casă.

Toto s-a gudurat pe lângă el și apoi mi-a băgat și pe mine în seamă. Nu am avut niciodată un câine, dar ghemul acesta de blană plin de energie mi se pare simpatic. Cred că este un însoțitor bun pentru orice copil. Latră, se joacă, cerșește puțină atenție, înfulecă destul de mult pentru dimensiunile lui și apoi se așează într-unul din cele mai bune fotolii și adoarme oftând.

⦸⦸⦸

Totuși avem și momente de liniște. Stăm în bucătărie și urmărim cum scade nivelul cărnii într-una din conserve.

- Am avut trei prieteni, îmi spune Luca în timp ce mestecă la nesfârșit ceva ce pare

să fie un zgârci. De fapt am venit cu ei până aproape de tine. Au zis că trebuie să mă aibă sub ochi.

Râd.

- Mă întreb de ce. Și unde sunt acum.

Ridică din umeri.

- N-am idee. Vroiau să meargă până în zona marilor magazine ca să facă rost de o barcă și de ceva haleală.

- Nu cred că era un plan prost, spun gânditor. Totuși destul de riscant și destul de mult de mers.

Toto se apropie și el, dând din coadă. Am observat că nu-i prea place să stea singur.

- Nu pentru ei, zice Luca râzând. Unul este deștept, unul inimos și celălalt curajos. O combinație de temut.

⦸⦸⦸

Astăzi am auzit sunete ciudate pe hol. La început am șovăit să deschid ușa, dar apoi m-am uitat pe vizor și-am văzut-o pe Angela. Se ținea de balustrada scărilor și-și apăsa mâna pe stomac. M-am dus la ea la timp ca s-o prind înainte să se prăbușească. Am dus-o în casă și am udat-o cu apă pe față. Și-a mai revenit.

- Ni s-a făcut rău de la mâncare, mi-a spus gemând.

Am lăsat-o pe canapea și m-am dus să văd ce face soțul ei. Am urcat în grabă și am găsit ușa deschisă, iar pe Remus prăbușit pe podeaua ceramică din hol. Era mort și cu fața îngrozitoare la vedere. Mirosea a vomă. Avea și o rană la cap din care cursese puțin sânge, dar am pus-o pe seama loviturii din cădere. Băiatul a apărut în urma mea, dar l-am trimis în bucătărie să se uite la cutiile de conserve.

- Am avut noroc, mi-a spus cînd am intrat după el ca să-mi caut de băut.

Ținea în mână una din conserve pe care scria cu litere mari, albe: *PATE DE FICAT*.

- Totuși nu știu ce-i în neregulă cu ele. Au termenul peste doi ani, continuă el îngândurat.

Ne-am întors acasă și am intrat în camera de zi să vedem cum se simte Angela. Am găsit-o și pe ea chircită pe canapea și fără suflare. Toto se ascunsese într-un dormitor și scheuna speriat.

- Știi tu băiete că s-a întîmplat ceva, l-a mângâiat Luca și câinele l-a privit cu ochi rotunzi, plini de tristețe.

- Cred că bătrânul a pus ceva în conserve, am zis. Am avut mare noroc că nu am murit și noi.

Asta a fost de dimineață. Am așteptat să se însereze ca să nu mă vadă cineva și să-i dau idei, apoi am aruncat cadavrele în apă. Nu m-a mulțumit soluția asta, dar nu-mi vine în minte nici o altă alternativă. În timpuri obișnuite nu cred că aș fi fost în stare să fac așa ceva, dar acum imposibilul pare să fi ajuns dintr-o dată la îndemână.

⦸⦸⦸

Luca este plin de idei. De la moartea celor doi i-a intrat în cap că trebuie să luăm barca și să plecăm la Brașov. La început am râs de el, dar n-a părut să-l deranjeze.

- Dacă rămânem aici, murim și noi, mi-a spus.

- Și dacă plecăm putem muri. Nu știm care-i situația în afara orașului.

- Putem folosi curentul de seară. Chiar tu ai zis că ne-ar putea scoate repede în afara orașului. Apoi, când ajungem la deal, s-o luăm pe jos. Nu cred să fie inundat și mai sus.

Degeaba, nimic nu pare să-l convingă. Poate aș risca și eu, dar ne trebuie mai multe provizii. Îi zic și lui asta și nu fără să-mi dau seama mă sucește și ajung să-i promit orice numai să mă lase în pace.

- Trebuie însă să faci și tu ceva, îi spun. Dacă ai destul curaj să te duci să iei din conservele bătrânului, merită să riscăm.

Nu știu ce mi-a venit să-i cer așa ceva, dar nu mai are importanță. Mi se pare că entuziasmul i s-a mai domolit.

Cred că și-a dat seama că e imposibil ce i-am cerut. Cu atât mai bine. Trebuie să rezistăm cât putem; până la urmă va veni cineva să ne ajute.

⦸⦸⦸

E din ce în ce mai periculos să deschid ușa. Mai nou am văzut pe vizor doi bărbați care s-au uitat pe palier și apoi s-au dat mai la o parte. Par să pândească, gata să atace pe oricine ar scoate nasul afară. În plus îmi fac probleme legate de balcon. Suprafața apei e destul de aproape și, dacă Luca a reușit să se cațăre, sunt sigur că m-aș putea trezi cu oricine altcineva. Am închis geamurile și ușa interioară, dar ferestrele se pot sparge și ușile forța. Costin nu are nici o armă în

casă, dar am ales cel mai mare cui[illegible] pe care l-am găsit și l-am așezat pe noptieră, lângă pat.

⃠⃠⃠

Tocmai m-am întrerupt din scris pentru că Luca nu e de găsit. A plecat în liniște și a luat și câinele cu el. M-am uitat în debaraua unde am depozitat barca și se pare că nu i-a trecut prin cap să plece vâslind. Nici măcar nu știu cum a dispărut fără să deschidă ușa. Mă gândesc că poate a căzut în apă, așa că mă duc și mă aplec pe fereastră. Cercetez cu înfrigurare suprafața nemișcată până când îmi dau seama că sunt ridicol. Dacă a șters-o este pentru că așa a vrut, nici gând de accident.

Aud niște strigăte și când ridic ochii, văd trei oameni pe o plută încercând să o împingă spre mijlocul fostei străzi. În urma lor, un alt grup cocoțat pe acoperișul unei case vociferează și-și agită mâinile. Rămân cu ochii la ei. Cei de pe acoperiș sar în apă și înoată spre plută. Are loc o luptă în care înotătorii vor să se urce lângă ceilalți, dar nu sunt lăsați. În cele din urmă, lemnele prost prinse se desfac din legături și toți ajung în mijlocul curentului. Îi urmăresc cum se zbat și cum în final ajung înapoi pe acoperiș. Păruiala continuă, dar deja nu mă mai interesează, așa că mă retrag și închid geamul.

- Unde-o fi dispărut băiatul ăsta? mă întreb.

⃠⃠⃠

Pe la 5 m-am dus să trag un pui de somn. Cum nu prea am ce mânca, somnul mi se pare o soluție. Am moțăit aproape o oră când am auzit ceva la fereastră. Mi s-a părut că sună ca zgâriatul unei pisici ce a rămas afară în ploaie. Nu era însă nici o pisică. Luca s-a întors cu un rucsac în spate și cu o tașcă din care iese capul lui Toto. I-am deschis geamul și a sărit înăuntru.

- Frumoasă purtare, îi zic. Pe unde ai umblat.

Se hlizește la mine, își pune jos povara și scoate o conservă pe care-o clatină demonstrativ sub nasul meu.

- S-a făcut, zice. Moșul a cotizat.

Îi iau rucsacul și-l deschid. Într-adevăr a făcut rost de suficientă mâncare să ne ajungă o lună.

- Cum ai reușit? Îl întreb cam uimit.

- N-are a face cum, râde el. O fi tataie vrăjitor, dar nici eu nu sunt mai prejos.

⃠⃠⃠

Am început să ne pregătim de drum. Nu știu dacă o să mai pot scrie în jurnal, dar important este că o să ne mișcăm în cele din urmă. Băiatul tot nu mi-a spus cum a ajuns la vecinul cel ciudat, dar bănuiesc că s-a cățărat până în balconul lui și a intrat deschizând o fereastră.

Sau poate nu... în timp ce scriu aceste rânduri, bătrînul a ieșit pe hol și-l aud țipând:

- Hoților, asasinilor!

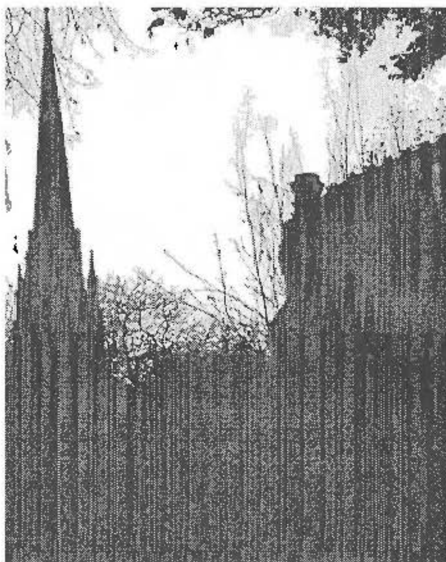
Deja o ține așa de câteva minute și nu pare să vrea să înceteze. Am impresia că merge din etaj în etaj și-și repetă strigarea pe fiecare palier. Nu cred că are idee unde locuiesc și nici nu sunt sigur că face legătura între mine și Luca.

- Hoților, asasinilor!

În fond, merită ce i s-a întâmplat și chiar mai mult dacă într-adevăr a otrăvit conservele. Râdem pe înfundate în timp ce ne facem bagajele. Mă duc la debara și scot barca, mai pun deoparte o haină mai groasă, deși afară vremea s-a îndreptat. Dintr-o dată mă simt mai bine; parcă nici nu mai mi-e foame. Luca umblă prin casă după lucruri, iar Toto zburdă în jurul lui - simte și el că suntem veseli.

⦸⦸⦸

Sper că vom avea o călătorie ușoară. Am umflat barca cu chiu cu vai cu o pompă de mână care pare să fie fisurată. Ne-a luat ceva timp, dar nu are importanță de vreme ce oricum trebuie să așteptăm seara. Sperăm să fim protejați de întuneric pentru că nu aș vrea să fim atacați cum au fost cei de pe plută. Pe acoperișul de vizavi pare să fie cineva care stă la pândă. N-o să aibă însă succes pentru că va fi o noapte fără lună. Chiar dacă ne vom folosi de curentul acela neașteptat, bezna este foarte periculoasă. Luca a adus și două lanterne, dar îmi dau seama că nu sunt de ajuns și că oricând ne putem lovi de vreun buștean ce plutește aproape de suprafața apei. Îmi dau seama că mai mult mă tem de crengile de copaci parțial scufundate, decât de oameni.

⦸⦸⦸

Totuși, victoria aparține celor îndrăzneți. Am coborît ușor barca și am ancorat-o de balustrada balconului de sub mine. Noroc că nu locuiește nimeni acolo. Curentul este foarte puternic și, în timp ce-mi fac de lucru cu bagajele, simt cum frânghia se întinde și pârâie.

- Luca, îl strig pe băiat. Grăbește-te.

Nu știu ce face sus în apartament, acum că am încărcat totul. La un moment dat, îi văd capul blond și pata albă a hanoracului ițindu-se în noapte. Coboară cu atenție și mă gândesc că își cară câinele.

Barca se smucește din nou. E o seară caldă, așa cum a fost cea dinaintea inundației. Acum însă luminile orașului au dispărut și cerul s-a aprins în mii de stele. Nici n-aș fi crezut că sunt atât de multe pe când erau estompate de strălucirea becurilor de pe străzi.

- Grăbește-te, îi șoptesc băiatului.

Mă tem să fac zgomot ca să nu fim reperați. Mă uit din nou în sus și am impresia că Luca s-a oprit. Aud un foșnet, un lătrat scurt, o vânzoleală. Câinele se smucește și mi se pare că a și reușit să se elibereze și că a sărit înapoi în apartament.

- Ai grijă, spun.

Îl văd cum urcă înapoi în balcon. Mă ridic și eu ca să-l ajut, dar barca se smucește puternic și dintr-odată, îmi dau seama că frânghia cu care era legată s-a desfăcut sau s-a rupt. Mă trezesc azvârlit pe jos, gata să cad în apă, iar barca plutește dusă de curent, în timp ce băiatul și câinele lui rămân în urmă. Încerc să mă folosesc de vâsle și să întorc, dar îmi dau seama că e inutil și renunț.

Orașul aleargă în urma mea, iar eu nu am ce face. Băiatul va trebui să găsească un alt drum spre casă pentru că pentru mine întoarcere nu mai există.

THEODORE STURGEON

SCULPTURA LENTĂ

NEBULA 1970
HUGO 1971

Când ea îl întâlnise, nu știa cine este; de altfel, prea puțini îi cunoșteau identitatea. Lucra ceva sub un păr, în livadă. Pământul mirosea a vară târzie, a vânt și a bronz; mirosea a bronz.

Bărbatul ridică privirea și zări fata care avea vreo douăzeci și cinci de ani. Chipul lui era semeț, iar ochii aveau culoarea părului fetei, ceea ce era un lucru extraordinar, deoarece ea avea părul roșu-auriu. Fata se uită la bărbatul care părea să aibă în jur de patruzeci de ani și ținea în mână un electroscop. Se simțea o intrusă.

- Oh, exclamase fata și se păru că nu fusese chiar o prostie, deoarece el încuviință din cap și rosti:

- Ține asta un pic.

Era limpede că nu putea fi o intrusă. îngenunche lângă bărbat și apucă instrumentul, ținându-l așa cum îi arătase, în vreme ce bărbatul se deplasă într-o parte și lovi un diapazon de genunchi.

- Ce se întâmplă?

Avea o voce interesantă, genul de voce care se face remarcată și ascultată. Fata privi lamelele delicate, din aur, de sub geamul electroscopului.

- Se îndepărtează.

El lovi încă o dată diapazonul și lamelele se depărtară din nou.

- Mult?

- Cam la patruzeci și cinci de grade.

- Bun... mai mult de atât tot nu se poate obține.

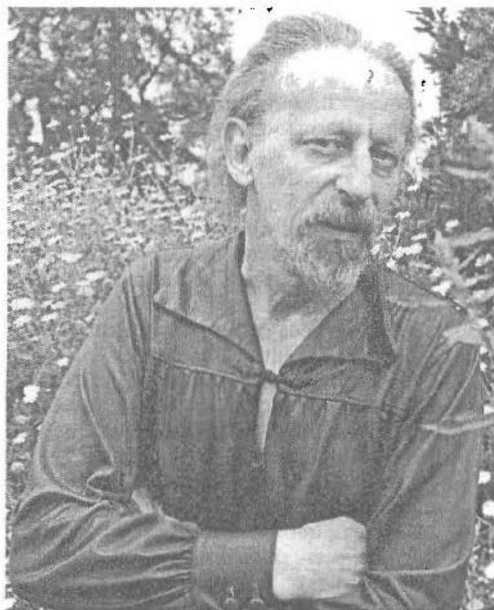
Dintr-un buzunar al jachetei sale, vopsită în culori de camuflaj, scoase o pungulită cu praf de cretă și presără o grămăjoară pe pământ.

- Acum, eu o să mă mișc. Tu rămâi pe loc și mă anunți cât se depărtează lamelele.

Se deplasă în zig-zag în jurul părului, lovind diapazonul, în vreme ce fata îi comunica valorile: zece grade, treizeci, cinci, douăzeci, zero.

De câte ori lamelele din aur se depărtau la maxim, bărbatul lăsa câte o grămăjoară de praf de cretă. Când termină, copacul era înconjurat de puncte albe, alcătuind o elipsă.

Individul scoase un carnet, însemnă punctele și poziția copacului, apoi luă electroscopul din mâinile fetei.

THEODORE STURGEON *(1918 -1985)*
Scriitor american, pe numele său adevărat EDWARD HAMILTON WALDO. A avut o influență puternică și eliberatoare în SF american. Și-a vândut primele povestiri în 1937 sindicatului ziariștilor din NY, publicând ulterior 39 de texte pe aceeași cale. Se simțea liber să abordeze orice fel de subiecte, chiar și cele care nu erau la modă ca de exemplu iubirea.

Theodore Sturgeon face parte din așa numita epocă de aur a SF-ului, alături de *A. E. Van Vogt, R. A. Heinlein* și *I. Asimov. (John W. Campbell).* Spre deosebire de aceștia el nu s-a orientat către un hard sf, ci a preferat subiectele psihologice, ba chiar pe cele romantice. În 1954 obține Internatinal Fantasy Award cu romanul *More Than Human.* Până în 1958 publică deja o mare parte dintre povestirile sale. În 1970 a primit premiul Nebula pentru una dintre cele mai ciudate scrieri ale sale: **Slow Sculpture.**

- Căutai ceva? O întrebă el.

- Nu, răspunse fata. Adică, da.

Bărbatul putea să și zâmbească. Deși nu durase mult, zâmbetul fusese surprinzător pe chipul lui. Într-un tribunal, acesta ar fi considerat un răspuns ambiguu. Fata privi peste coama dealului, lucind metalică în lumina târzie. Coama era destul de golașă - stânci, buruieni, câte un copac, apoi livada. Ca să ajungi până aici, aveai ceva de mers.

- N-a fost o întrebare simplă, încercă fata să zâmbească și izbucni în plâns. Îi păru rău de ceea ce făcuse și își ceru scuze.

- De ce? O întrebă bărbatul.

Fata se întâlnea pentru prima dată cu obiceiul lui de-a pune o întrebare după alta. Era ceva neliniștitor. Așa avea să fie întotdeauna, dacă nu chiar și mai rău.

- În fine... nu trebuie să ai accese emoționale în public.

- Tu nu trebuie să le ai. Nu înțeleg de ce ai folosit persoana a doua.

- Da, nici eu nu înțeleg.

- Atunci, spune adevărul. N-are nici un rost să te învârți în cerc cu lucruri de genul: *"El va crede că eu..."* și alte chestii deastea. Eu continui să cred ceea ce cred, indiferent de spusele tale. Sau... pleacă și nu mai spune nimic.

Fata nu se întoarse să plece și el continuă:

- În cazul acesta, încearcă să spui adevărul. Dacă e ceva important, e simplu și este ușor să spui ceva simplu.

- O să mor! Strigă fata.

- Și eu voi muri într-o bună zi.

- Am un chist la sân.

- Vino în casă, să vedem despre ce este vorba. Fără să mai adauge ceva, bărbatul se întoarse și porni prin livadă. Surprinsă, indignată și plină de speranță prostească, încercând chiar și un chicot ușor uimit, fata rămase pe loc privindu-l, dar apoi se trezi alergând după el. Îl ajunse la marginea din sus a livezii.

- Ești medic? Părea că nu îi remarcă gâfâitul.

- Nu, continuă el să meargă, fără să vadă că fata se oprise mușcându-și buza, iar după aceea, fugind iarăși după el.

- Trebuie să fiu nebună, rosti ea când i se alătură pe aleea grădinii. Vorbise pentru sine și bărbatul își dăduse seama, deoarece nu-i răspunsese. Grădina era vie, cu crizanteme provocatoare și un iaz în care fata zări fulgerarea unei perechi de imperiali cu cap roșu - ***argintii***, nu aurii - cei mai mari pe care îi văzuse vreodată. Apoi... casa. Aparținea atât grădinii, prin terasa cu coloane, cât și muntelui, prin pereții de piatră (mult prea mari ca să poată fi numiți simpli bolovani). Casa se găsea pe, și în, munte, iar acoperișul era paralel cu cerul, fațada și părțile laterale proiectându-se pe un perete stâncos. Ușa, cu grinzi și piroane, cu ambrazuri de cetate, era deschisă (deși nu se zărea nimeni) iar atunci când se închise o făcu în tăcere. Pur și simplu a fost o anulare a zgomotelor exterioare; mai eficientă decât orice clinchet sau țăcănit al vreunei încuietori.

Fata rămase sprijinită cu spatele de ușă, privindu-l cum traversa ceea ce părea a fi spațiul central. Era o curte mică, în mijlocul căreia se găsea un atrium cu cinci pereți din sticlă și deschis la partea superioară. Înăuntrul se afla un copac, chiparos sau ienupăr, diform și răsucit, cu

aspectul sculptural a ceea ce japonezii numesc bonsai.

- Nu vii? Întrebă bărbatul deschizând o ușă.

- Bonsaii nu cresc înalți de cinci metri.

- Ăsta a crescut.

- De cât timp îl ai? Îl privi fata.

Tonul din glasul lui dezvăluia că era extrem de încântat. Era nepoliticos să-l întrebi pe proprietarul unui bonsai cât de bătrân este copacul; este ca și cum l-ai întreba dacă e opera lui, sau l-a achiziționat și continuă munca altuia; îl ispitești să afirme că munca meticuloasă a unui alt om este opera lui și e neplăcut să-i spui cuiva că l-ai pus la încercare. De aceea, ***"De cât timp îl ai?"*** este o întrebare politicoasă, extrem de curtenitoare.

- De jumătate din viață, îi răspunse bărbatul.

Fata privi din nou copacul. Uneori, bonsaii pot fi găsiți, nu tocmai abandonați, nu tocmai uitați, crescând în hârdaie din lemn sau din tablă ruginită, prin spitale obscure, nevânduți deoarece au forme stranii, crengi moarte din loc în loc, sau pentru că au crescut prea încet. Aceștia sunt cei care își dezvoltă trunchiuri interesante, precum și o încăpățânare înaintea neșansei, care îi face să înflorească dacă au cel mai mic pretext de a trăi. Copacul acela era bătrân. Avea jumătate din anii bărbatului sau poate toți anii lui. Privindu-l, fata se îngrozi la gândul că focul, o familie de veverițe sau termitele ar fi putut ucide frumusețea aceea - ceva operând în afara oricărui concept de dreptate, justiție sau... respect. Privi copacul, apoi privi bărbatul.

- Vii?

- Da, îi răspunse și-l urmă în laborator.

- Așază-te acolo și relaxează-te, îi spuse bărbatul. S-ar putea să dureze.

"Acolo" era un fotoliu îmbrăcat în piele, lângă bibliotecă. Cărțile erau din toate domeniile - lucrări de referință în medicină și inginerie, fizică nucleară, chimie, biologie, psihiatrie. Apoi, tenis, gimnastică, șah, Go și golf. În continuare: teatru, tehnici literare, ***"Utilizarea englezei moderne"***, ***"Limbajul american"***, dicționarele de rime Wood și Walker, precum și alte dicționare și enciclopedii. Un raft lung de biografii.

- Ai o adevărată bibliotecă.

Bărbatul îi răspunse destul de laconic; în mod evident, nu dorea să vorbească acum, pentru că era foarte ocupat. Rosti numai:

- Da, așa e - poată cu altă ocazie am să ți-o arăt.

Fata rămase nedumerită, neînțelegând ce voise să spună. Se gândi că, pesemne, cărțile de lângă fotoliu se aflau acolo doar pentru a-i fi la îndemână - că adevărata bibliotecă se găsea în altă parte. Îl privi atentă. Îi plăcea cum se mișca: iute, hotărât. În mod vădit, știa ce voia să facă. Folosea instalații pe care ea le recunoscuse: un alambic din sticlă, aparatură de dozare, o centrifugă. Existau și două refrigeratoare, deși unul dintre ele nu părea a fi așa ceva: indicatorul de pe ușă arăta +21°C. Se gândi că un refrigerator modern se adaptează perfect necesității de control a mediului, chiar și al unuia cald. Toate acestea însă, precum și aparatele pe care nu le recunoscuse, erau doar recuzită. Cel care merita să fie privit era bărbatul; el o fascina în asemenea

măsură încât, deși rămase pe fotoliu un timp destul de lung, nu se simți deloc atrasă de cărți. În cele din urmă, bărbatul termină ceva de fixat la un banc, învârti câteva întrerupătoare, luă un scăunel înalt și veni spre ea. Se cocoță pe scăunel, își așeză călcâiele pe stinghii și își lăsă brațele lungi și bronzate pe genunchi.

- Speriată?

- Cred că da.

- Nu te silește nimeni să rămâi.

- La urma urmei, începu ea degajată, dar simțind cum curajul i se topea pe drum, nimic nu mai contează prea mult.

- Corect, făcu bărbatul aproape fericit. Îmi amintesc, pe când eram copil, cum în blocul în care locuim s-a dat o alarmă falsă de incendiu. Ne-am luptat ca nebunii să ieșim, iar fratele meu de zece ani s-a pomenit în stradă ținând în mână un ceas deșteptător. Ceasul era vechi și nu funcționa - dar, din toate lucrurile pe care le-ar fi putut salva într-un astfel de moment, apucase tocmai ceasul. Niciodată nu și-a putut explica de ce a făcut-o.

- Dar tu ai putut?

- De ce a luat ceasul, nu știu. Cred însă că știu de ce a făcut ceva evident irațional. Vezi tu, panica este o stare specială. Ca și frica și fuga sau furia și atacul. Este o reacție primitivă înaintea pericolului. Constituie una dintre manifestările dorinței de supraviețuire. Caracterul ei special derivă din iraționalitate. Ei, de ce abandonul rațiunii ar fi un mecanism de supraviețuire?

Fata se gândi cu seriozitate. Bărbatul avea ceva în el care te obliga la o gândire serioasă.

- Nu-mi pot imagina, rosti ea în cele din urmă. Poate că în anumite situații, rațiunea pur și simplu nu lucrează.

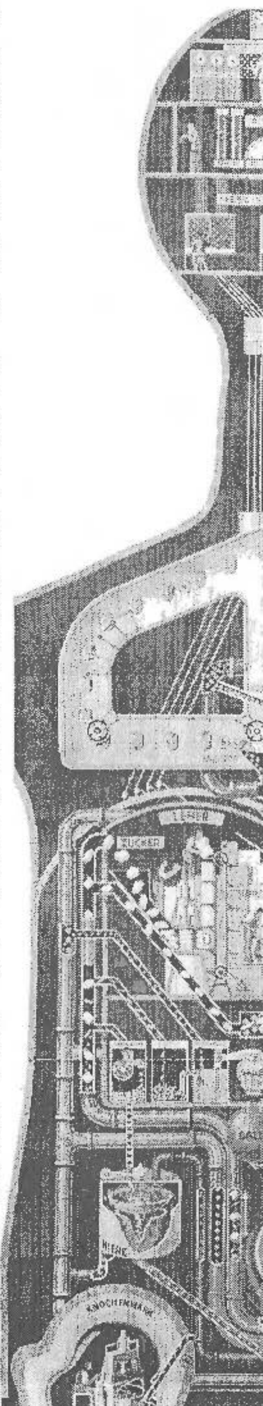
- Ba îți poți imagina, iradie din nou bărbatul, încântarea aceea extraordinară. Și ai și făcut-o. Dacă ești în pericol și încerci să raționezi, dar rațiunea nu funcționează, o abandonezi. Nu poți spune că este anormal să abandonezi ceva ce nu funcționează, nu? De aceea intri în panică și începi să acționezi la întâmplare. Majoritatea acestor acțiuni sunt inutile; unele pot fi chiar periculoase, însă nu mai contează - ești deja în pericol. Atunci când intervine factorul supraviețuire, în adâncul tău știi că șansa de unu la un milion este mai bună decât nimic. Așa încât -iată-te aici- ești speriată și poți fugi. Ceva chiar îți spune să fugi, dar n-o faci.

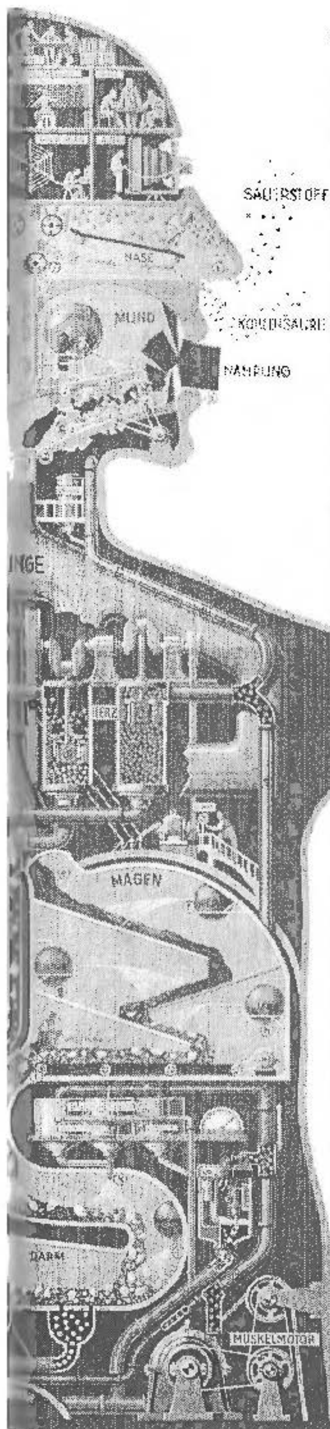
Fata încuviință din cap.

- Ai descoperit un chist, urmă el. Ai mers la un medic, el ți-a făcut niște analize și ți-a dat veștile proaste. Poate ai mers și la un alt medic și ți-a spus același lucru. După aceea, ai citit câte ceva și ai aflat ce se va întâmpla în continuare - explorarea, refacerea radicală și nesigură, întregul proces chinuitor a ceea ce ei numesc un caz incurabil. Apoi ai șters-o. Ai făcut unele lucruri despre care speri că n-o să te întreb. Ai călătorit dezorientată și ai ajuns în livada mea.

Desfăcu larg brațele, după aceea le readuse pe genunchi.

- Panică, rosti el. Motivul pentru care băiețașii în pijamale stau în toiul nopții cu un deșteptător stricat în mână, și motivul existenței șarlatanilor. Pe bancul de lucru sună ceva, iar bărbatul îi

zâmbi iute și își reluă treaba, vorbind peste umăr:

- Apropo, nu sunt un șarlatan. Ca să te calífici în direcția respectivă, trebuie să te pretinzi medic. Eu nu sunt medic.

Fata îl privi răsucind butoane, amestecând, măsurând și calculând. O întreagă orchestră de aparate evolua în jurul lui, în cor sau solo, bâzâind, fâsâind, țăcănind și clinchenind. Fetei îi venea să râdă, să plângă sau să strige. Nu făcu nimic din toate astea de teamă să nu-l oprească. Când bărbatul se apropie iarăși de ea, conflictul nu o mai mistuia, ci exercita tensiuni constante și opuse; rezultatul era o stare îngrozitoare și, zărind instrumentul din mâna lui, nu mai reuși decât să dilate pupilele. Uitase până să și răsufle.

- Da, e un ac, comentă el aproape persiflator. Un ac lung, subțire și strălucitor. Să nu-mi spui că ți-e frică de injecții. Trase de cordonul lung ce venea la seringă dinspre o cutie neagră, slăbindu-l, și se sui pe scăunel.

- Vrei ceva să te calmeze?

Fetei îi era teamă să-i răspundă; membrana care-i conținea eul lucid era foarte subțire și întinsă la maxim.

- Mai bine nu, răspunse tot bărbatul, și așa ghiveciul ăsta farmaceutic e destul de complex. Însă, dacă vrei...

Ea reuși să clatine din cap și simți din nou un val de aprobare dinspre bărbat. Voia să-i pună o grămadă de întrebări - trebuia să știe: *Ce era în seringă? De câte tratamente avea să fie nevoie ? Ce avea să simtă? Cât timp trebuia să stea și unde? Și - oh - în primul rând: avea să mai trăiască, avea să mai trăiască?*

Bărbatul părea preocupat de răspunsul la o singură întrebare:

- În principiu, totul este construit în jurul unui izotop de potasiu. Ca să-ți spun tot ceea ce știu despre el și, în primul rând, cum am ajuns tocmai la potasiu, aș avea nevoie de mai mult timp decât avem la dispoziție. Ideea generală este însă următoarea: teoretic, fiecare atom este echilibrat (neglijăm excepțiile obișnuite). La fel, toate sarcinile electrice dintr-o moleculă se echilibrează: atâtea plus, atâtea minus, total zero. Eu afirm însă că echilibrul sarcinilor dintr-o celulă bolnavă nu este egal cu zero - deși foarte apropiat. Este ca și cum acolo, la nivelul molecular, ar exista o furtună submicroscopică, cu fulgere miniaturale, care duc la schimbarea semnelor. Interferența cu legăturile, statica și cu asta, arată el spre seringă, fac totul.

Atunci când în legături intervine ceva - îndeosebi în mecanismul ARN, care spune: citește schema asta, construiește după ea și oprește-te când ești gata - când un mesaj este distorsionat, se construiesc lucruri anapoda, dezechilibrate, care fac ceea ce trebuie să facă, însă nu în mod corect. Acestea sunt celule bolnave, iar mesajele transmise de ele sunt și mai rele.

Bun. Acum, dacă furtunile astea sunt provocate de viruși, substanțe chimice radiații, traume fizice sau chiar anxietate - și să nu crezi că o stare anxioasă nu o poate face - chestiunea respectivă este mai puțin importantă. Principalul este să facem în așa

fel încât furtuna să nu aibă loc. Dacă reușim, celulele posedă ele însele destule calități ca să repare și să înlocuiască ceea ce trebuie. Iar sistemele biologice nu sunt niște mingi de ping-pong cu sarcini statice, așteptând ca sarcina să se scurgă, sau să se descarce printr-o legătura cu pământul. Ele au un fel de reziliență - eu o denumesc iertare- care le permite să preia o suprasarcină, sau o sarcină mai mică fără să se întâmple nimic rău. Perfect. Atunci să presupunem că o îngrămădire de celule bolnave au un supliment de o sută de unități pozitive. Celulele din imediata lor vecinătate sunt afectate, dar nu și straturile următoare.

Dacă aceste straturi ar putea prelua suprasarcina pozitivă, atunci ar vindeca celulele bolnave, înțelegi? Ele ar putea suporta o încărcătură suplimentară mică, sau ar transmite-o la alte celule, și tot așa.

Cu alte cuvinte, dacă îți umplu corpul cu un agent care poate asigura scurgerea, distribuind această suprasarcină, procesele obișnuite ale trupului ar fi libere să intervină și să curețe locul. Asta este ceea ce am eu aici.

Bărbatul prinse seringa între genunchi, scoase o cutiuță din plastic dintr-un buzunar al halatului, o deschide și luă un tampon cu alcool. Continuând să vorbească, apucă brațul ei, încremenit de spaimă, și tamponă pielea.

- Nu afirm nici o clipă că sarcinile nucleare din atom sunt totuna cu electricitatea statică. Sunt lucruri complet diferite. Totuși, analogia se păstrează. Pot să-ți dau și un alt exemplu. Aș putea compara sarcina celulelor bolnave cu petele de grăsime, iar agentul acesta al meu cu un detergent care le dizolvă și le subțiază într-atât încât nu mai pot fi detectate. Ceea ce m-a condus însă la analogia cu electricitatea a fost un efect suplimentar ciudat - organismele injectate cu chestia asta capătă o încărcătură statică a naibii de mare. Este un efect secundar și, deși deocamdată pot formula numai ipoteze, pare să fie legat de spectrul auditiv. Diapazoane și alte lucruri... Asta și făceam atunci când ne-am întâlnit. Copacul acela era injectat. Avusese o excrescență de celule bolnave. Acum n-o mai are.

Îi surâse în modul său iute și neașteptat, ridică seringa și o încercă. Cu cealaltă mână cuprinse bicepsul stâng al fetei, apăsând încet și ferm. Coborî acul și-l introduse în venă cu dexteritate. Fata gemu surprinsă de absența durerii. Urmări atent nivelul din seringă, roti pistonul puțin, până când în fluidul incolor apăru un norișor roșu, apoi continuă să apese.

- Nu te mișca, te rog... îmi pare rău; o să dureze puțin. Trebuie să-ți injectez o grămadă. Știi, asta e foarte bine, reluă el discuția asupra spectrului auditiv, pentru că, fie că efectele secundare există, fie că nu, este ceva solid. Sistemele biologice sănătoase dezvoltă un câmp electrostatic puternic, cele bolnave unul slab sau nul.

Folosind un instrument simplu și primitiv, ca electroscopul, poți spune dacă vreo parte a organismului are celule bolnave, cât de multe sunt și cât de bolnave. Schimbă cu pricepere apăsarea seringii, fără să-i miște vârful sau să varieze apăsarea pe piston.

Începuse să fie neplăcut, o durere care se transformă în presiune.

- În caz că te întrebi ce rol are cordonul atașat seringii (deși pariez ca nu te frământă lucrul acesta și știi foarte bine că vorbesc numai ca să-ți distrag atenția!) o să-ți spun. Nu este altceva decât o bobină prin care trece un curent alternativ de înaltă frecvență. Câmpul alternativ asigură de la început neutralitatea magnetică și electrostatică a fluidului. Retrase brusc acul și îi îndoi brațul încet, apăsând un tampon.

- Cum te simți?

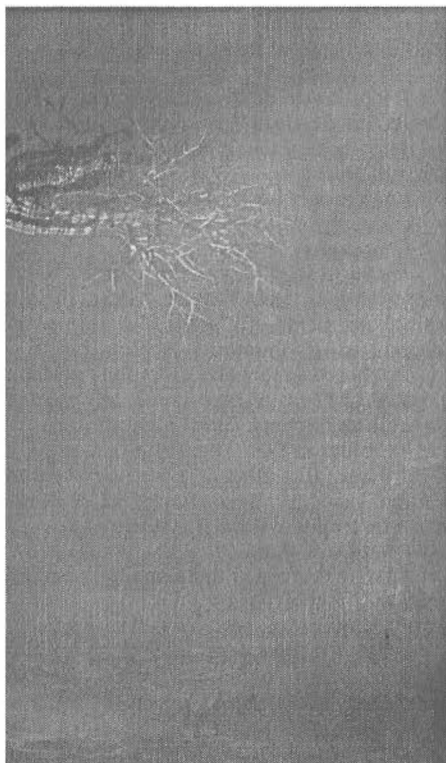
Fata își căută atentă cuvintele.

- Ca proprietarul unei isterii adormite, care imploră să nu fie trezit.

Bărbatul râse, emanând un val de aprobare.

- Îmi placi. În curând te vei simți atât de straniu încât n-o să mai ai timp de isterii.

Se ridică și puse seringa într-o cutie, înfășurând și cordonul. Închise generatorul

de curent și reveni purtând un vas larg din sticlă și un pătrat de placaj. Puse vasul pe podea și-l acoperi cu placajul.

- Îmi aduce aminte de ceva, vorbi fata. Când eram în liceu. Produceam fulgere artificiale cu un... stai să-mi amintesc... în sfârșit, avea o curea lungă peste niște roți cu sârmulițe, iar deasupra o sferă mare din cupru.

- Generatorul Van der Graaf.

- Exact! Făceau cu el o grămadă de chestii, dar ce țin minte în mod special este că m-am suit pe un vas acoperit cu un placaj, ca ăsta, și m-am încărcat de la generator. N-am simțit nimic, doar părul mi s-a zbârlit în cap. Toți au râs și cred că arătam ca o sperietoare. Spuneau că aveam patruzeci de mii de volți.

- Bravo! Mă bucur că ți-ai amintit așa ceva. Acum o să fie nițel diferit. Aproximativ, încă patruzeci de mii.

- Oh!

- Nu te teme. Atâta vreme cât ești izolată, iar obiectele care au legătură cu pământul stau la distanță, n-o să se întâmple nimic.

- O să folosești un generator ca acela?

- Nu ca acela. Și... l-am folosit deja. Tu ești generatorul.

- Eu sunt...

Ridică brațul de pe rezemătoarea fotoliului și brusc se iviră scântei și se simți un miros slab de ozon.

- Da, și chiar mai repede decât credeam. Ridică-te.

Se ridică încet. Corpul i se desprinse de pe scaun și pentru o clipă fu înconjurată de flăcări alb-albastre care o împinseră cam jumătate de metru. Șocată, fusese gata să cadă.

- Stai în picioare!

Răcni el și fata își reveni gâfâind. Bărbatul se retrase un pas: suie-te pe scândură. Repede!

Îl ascultă, lăsând în urma ei două urme de tălpi, delimitate de scântei. Tremura pe placaj. Părul începuse să i se ridice în mod vizibil.

- Ce se întâmplă cu mine?

- Te-ai încărcat, răspunse el jovial, dar fata nu mai izbuti să-și păstreze degajarea.

- Ce mi se întâmplă? Strigă ea din nou.

- Totul e în regulă.

Bărbatul merse la masă și porni un generator de curent alternativ. Aparatul bâzâi înfundat în domeniul său de la unu la trei sute de cicluri. Măriintensitatea și răsuci divizorul. Bâzâitul crescu și odată cu el se ridică și părul ei roșu-auriu, tremurând și agitându-se, fiecare fir încercând cu disperare să fugă de celelalte. Urcă frecvența la zece mii de cicli, apoi coborî brusc la un aproape neauzit unsprezece. La extremități, părul ei cădea, dar în jur de o mie la sută, se ridica (așa cum spusese și fata) de maniera unei sperietori. Reduse la un nivel mai mult sau mai puțin suportabil și luă electroscopul. Veni spre ea zâmbind.

- Tu însăși ești un electroscop, știai? și un generator Van der Graaf, viu. Și, în același timp, o sperietoare.

- Lasă-mă jos, reuși ea să articuleze.

- Nu încă. Te rog, fii tare. Potențialul dintre tine și orice altceva de aici este atât de mare încât te-ai putea descărca în orice îți vine în preajmă. N-ai păți mare lucru - nu este curent electric - însă ai putea suferi niște arsuri și un șoc nervos.

Ridică electroscopul; chiar de la distanță și în agitația în care se găsea, fata zări lamelele de aur depărtându-se. Bărbatul o ocoli, privind mereu electroscopul, mișcându-l înainte, înapoi și în lateral. La un moment dat, merse până la generator și-l mai reduse.

- Emiți un câmp atât de puternic încât nu pot sesiza variațiile, îi explică el apropiindu-se ceva mai mult.

- Nu mai pot rezista prea mult... nu mai pot, murmură fata.

El nu o auzi, sau o ignoră.

Deplasă electroscopul lângă abdomenul ei, în sus, dintr-o parte în cealaltă.

- Da. Uite-l! Exclamă el, apropiind instrumentul de sânul ei drept.

- Ce? scânci fata.

- Cancerul tău. Sânul drept, jos, înspre subsuoară. Destul de rău, fluieră bărbatul. E malign.

Fata se clătină, apoi se prăbuși înainte. Un întuneric bolnav se năpusti peste ea și o atinse într-o explozie orbitoare de alb-albastru, după aceea se nărui peste ea ca o avalanșă.

Locul unde peretele se întâlnește cu tavanul. Alt perete, alt tavan. Nu le-a mai văzut până acum. Nu contează. Nu-mi pasă. Dormi.

Locul unde peretele se întâlnește cu tavanul. Ceva în cale. Chipul lui, aproape supt, obosit; ochii însă pătrunzători. Nu contează. Nu-mi pasă. Dormi.

Locul unde peretele se întâlnește cu tavanul. Puțin mai jos, lumina soarelui. Peste niște crizanteme ruginii-aurii, într-un vas de sticlă verde-auriu? Din nou ceva în cale: chipul lui.

- Mă poți auzi?

Da, dar nu răspunde. Nu te mișca. Nu vorbi. Dormi.

O cameră, un perete, o masă, un bărbat care se plimbă; o fereastră întunecată și flori despre care ai zice că sunt vii, dar nu știi că sunt tăiate și mor? Ele știu asta?

- Cum te simți?

Glasul este neliniștit.

- Mi-e sete.

Rece, iar aciditatea îi amorțește maxilarele. Suc de grefe. Rezemată de brațul lui, în timp ce cu mâna cealaltă ține paharul. Oh, nu, nu...

- Mulțumesc. Mulțumesc, foarte...

- Încearcă să te ridici.

Cearceaful... hainele mele!

Iartă-mă, îi ghicește el gândurile. Unele lucruri care ar trebui făcute bine n-au ieșit chiar așa: rochia și ciorapii. Le-am spălat, le-am uscat și te așteaptă. Acolo.

Rochia de lână maro, ciorapii și pantofii pe scaun. El se retrage politicos, așezând paharul pe noptieră, lângă o carafă.

- Ce lucruri?

- Vomatul... Olița..., răspunde bărbatul candid. Acoperindu-se cearceaful ce poate ascunde trupul, dar nu și stânjeneala:

- Iartă-mă. Am...

Clătină din cap și imaginea lui se mișcă înainte și înapoi.

- Ai suferit un șoc și nu ți-ai mai revenit.

Ezită. Era pentru prima dată că-l vedea ezitând. Pentru o clipă, aproape că-i citi gândurile: ***"Să-i spun adevărul?"*** Așa și făcu:

- N-ai vrut să-ți mai revii.

- Am uitat totul.

- Părul, electroscopul. Injecția, răspunsul electrostatic...

- Nu, rosti fata neștiind, apoi, amintindu-și: Nu!

- Stai așa!

Strigă el și veni lângă pat, apăsându-și palmele pe obrajii ei.

- Nu mai da înapoi. Poți face față. Poți, pentru că acum totul e în regulă, înțelegi? Nu ai nimic!

- Mi-ai spus că am cancer.

Era enervată, acuzatoare. Bărbatul râse, pur și simplu râse.

- Ba tu mi-ai spus că ai.

- Da, dar eu nu știam.

- Atunci este explicabil, făcu el ușurat. Eu n-am făcut nimic care să determine o asemenea auto-închistare de trei zile; trebuia să fi fost în interiorul tău.

- Trei zile! Bărbatul încuviință și continuă:

- Câteodată, devin puțin cam pompos. Asta deoarece, în majoritatea cazurilor, nu greșesc. Am mers prea departe, nu-i așa, când am presupus că ai fost la un doctor și ți-ai făcut o biopsie?

- Mi-era teamă, recunoscu fata. Mama și mătușa mea au murit din așa ceva, iar sora mea a suferit o mastectomie radicală. Nu puteam suporta. Și când mi-ai spus...

- Când ți-am spus ce știai deja și nu voiai să auzi, n-ai rezistat. Ai leșinat pe loc, știai? N-avea însă nici o legătură cu cei șaptezeci de mii de volți cu care erai încărcată. Te-am prins în brațe.

Întinse mâinile și fata se retrase instinctiv, însă el rămase pe loc, arătându-le până când ea le privi și zări arsurile roșii de pe antebrațe și bicepși, dispărând sub mânecile scurte ale cămășii.

- Vreo nouă zecimi m-au lovit și pe mine, recunoscu bărbatul, dar bine că nu ți-ai spart capul sau altceva.

- Mulțumesc, făcu ea automat, apoi începu să plângă.

- Ce-o sa fac acum?

- Ce să faci? Te întorci acasă, acolo unde o fi, și îți reîncepi viața, indiferent ce înseamnă asta.

- Dar mi-ai spus...

- Când o să înțelegi că eu n-am făcut altceva decât să-ți pun un diagnostic?

- Adică... spui... l-ai vindecat?

- Vreau să spun că tu îl vindeci, chiar acum. Ți-am explicat totul înainte, acum îți amintești

- Nu complet, dar îmi amintesc. Pe furiș (dar nu îndeajuns, deoarece el o zări) pipăi cu mâna sub cearșaf, căutând tumoarea. E tot aici...

- Dacă ți-aș fi dat cu un par în cap, rosti el cu o simplitate ușor exagerată, ai avea un cucui. Ar fi acolo și mâine, și poimâine. După încă o zi, ar fi mai mic, iar într-o săptămână ar dispărea. Este același lucru.

În sfârșit, fata pricepu.

- Un vaccin împotriva cancerului...

- Dumnezeule, se răsti el. Numai privindu-te și-mi dau seama că iar o să ascult discursul. Nu mai am chef!

- Ce discurs? făcu ea uimită.

- Cel cu datoria mea față de omenire. Are două direcții și mai multe variante. Direcția întâi e în legătură cu datoria mea în fața omenirii, dar în realitate se referă la faptul că am putea face ceva lovele. Direcția a doua, pe care n-am auzit-o prea des, se ocupă numai de răspunderea mea față de umanitate. Direcția a doua neglijează scârba cu care omenirea primește lucrurile bune, cu excepția cazurilor când acestea provin din surse recunoscute și respectate. Direcția întâi este perfect conștientă de asta, dar e foarte iscusită în găsirea unor căi de ocolire a problemei.

- Nu..., începu ea.

- Variantele, o întrerupse bărbatul, sunt însoțite de lumina revelației, cu sau fără religie și/sau misticism; sau sunt îngrădite de scopul etico-filozofic, căutând să mă forțeze să mă predau prin vinovăție amestecată, mai mult sau mai puțin, cu compasiune.

- Voiam doar ...

- Tu, o arătă el cu degetul, te-ai lipsit singură de-a deveni cea mai frumoasă exemplificare a spuselor mele. Dacă presupunerile mele ar fi fost corecte și te-ai fi dus la doctor, iar acesta ar fi diagnosticat cancer, trimițându-te la un specialist și apoi la altul, pentru o nouă consultație, ai fi intrat în panică, ai fi venit la mine și te-aș fi vindecat. Te-ai fi întors după aceea la numeroșii tăi doctori, povestindu-le miracolul, și știi ce ți-ar fi răspuns?

"Regenerare spontană a țesuturilor", asta ți-ar fi răspuns. Și nu numai doctorii, izbucni el brusc. Fiecare are reclama lui. Cel cu regimul alimentar ar fi indicat semințele de grâu, sau pâinea din orez macrobiotic. Preotul ar fi căzut în genunchi privind cerul, geneticianul ar fi bătut câmpii cu genele și te-ar fi asigurat că și bunicii tăi au avut probabil regenerări spontane fără să fi știut vreodată.

- Te rog! îl imploră fata, însă bărbatul continuă:

- Știi ce sunt eu? Am două diplome de inginer, mecanic și electric, și o diplomă în drept. Dacă ai fi destul de nebună ca să povestești cuiva ce s-a întâmplat aici (ceea ce sper să n-o faci, deși știu cum să mă apăr) aș putea fi condamnat pentru practicarea medicinei fără diplomă, m-ai putea acuza de agresiune pentru că am înfipt un ac în tine, și chiar de răpire, dacă ai putea dovedi că te-am cărat din laborator și până aici. Nimeni nu s-ar uita la faptul că te-am vindecat de cancer. Nu știi cine sunt, nu?

- Nu, nu-ți cunosc nici măcar numele.

- Și nici n-o să ți-l spun. Nici eu nu-l cunosc pe al tău...

- Oh! Mă cheamă ...

- Nu-mi spune! Nu-mi spune! Nu vreau să-l aud. Mă interesa doar tumoarea ta și atât. Doream să dispăreți, imediat cum am terminat treaba. Ai înțeles?

- Lasă-mă să mă îmbrac, rosti fata apăsat, și plec chiar acum!

- Fără să ții un discurs?

- Fără să țin un discurs.

Mânia i se schimbă însă în jale și adaugă:

- Voiam să-ți spun că sunt recunoscătoare. Ar fi fost bine?

Și furia lui se mai potolise, deoarece se apropie de pat și se lăsă pe vine, aplecându-se mai mult spre fată.

- Atâta ajunge. Deși... n-o să fii pe de-a-ntregul recunoscătoare încă zece zile, până trece umflătura tumorii, sau poate șase luni, un an, doi, cinci cât timp analizele au să dea rezultate negative.

Simți atâta tristețe înapoia cuvintelor, încât se trezi căutându-i mâna cu care se sprijinea de pat. Bărbatul nu și-o retrase dar nici nu părea că o încurajează.

- De ce nu pot fi recunoscătoare acum?

- Asta ar fi un act de credință, rosti el amar, și așa ceva nu mai există... dacă a existat vreodată.

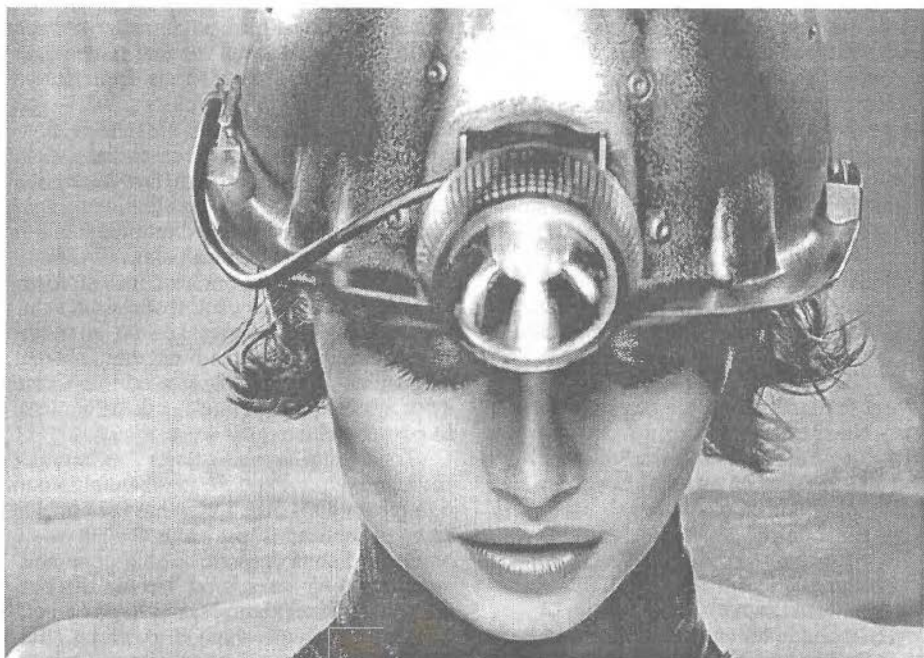
Se ridică și se îndreptă spre ușă:

- Te rog să nu ieși diseară. E întuneric și nu cunoști locurile. Ne vedem dimineață.

Când se făcu dimineață, ușa era deschisă. Patul era făcut și cearceafurile împăturite erau așezate pe un scaun, împreună cu perna și prosopul. Fata nu mai era.

Ieși în curticica interioară și privi bonsaiul. Soarele dimineții înghețase în aur frunzele de sus ale bătrânului copac, reliefându-i ramurile răsucite, în tonuri de un brun-cenușiu, cu nuanțe catifelate. Numai tovarășul de viață al unui bonsai (există proprietari de bonsai, dar aceștia sunt o specie inferioară) înțelege pe de-a întregul relația dintre ei. Copacul are o personalitate proprie și exclusivă deoarece este o ființă vie, iar ființele vii se schimbă mereu. Există felurite căi în care vrea să se schimbe un copac. Un om zărește copacul, face extrapolări și extensii mentale ale celor văzute și se apucă să le îndeplinească. La rândul său, copacul va face numai ceea ce poate face un copac: va rezista, cu prețul morții, încercării de a-l obliga să realizeze ceva ce nu poate, sau într-un timp mai scurt decât are el nevoie. Formarea unui bonsai este întotdeauna un compromis și întotdeauna o cooperare. Nici omul și nici copacul nu pot crea singuri bonsaiul; pot acest lucru numai împreună și trebuie să se înțeleagă unul pe celălalt. Iar pentru asta trebuie multă vreme. Îți întipărești în minte bonsaiul, fiecare rămurică, unghiul fiecărei crăpături sau ramuri și, stând treaz noaptea, sau în pauză, la o mie de kilometri de-părtare, îți amintești linia asta sau cealaltă și îți faci planuri.

Cu sârmă, apă și lumină, cu umbrare, plantând buruieni ce absorb apa, sau blocându-i accesul rădăcinilor într-o anumită direcție, îi explici copacului ce dorești iar dacă explicația este bine făcută și există suficientă înțelegere, copacul va răspunde și te va asculta... parțial. Întotdeauna va exista o variație, exprimând autorespectul: *"Bine, fac ceea ce vrei, dar o fac în felul meu"*. Iar pentru aceste variații, copacul va dori întotdeauna să prezinte o explicație logică și clară și cel mai adesea (aproape zâmbind) îi va da omului de înțeles că el ar

fi evitat toate acestea, dacă înțelegerea lui ar fi fost ceva mai bună.

Este cea mai lentă sculptură din lume și, uneori, te întrebi cine pe cine sculptează, omul copacul sau invers.

Rămase așa vreo zece minute, privind revărsarea de aur peste crengi, apoi se îndreptă spre un dulăpior din lemn, scoase dinăuntru o bucată lungă de bumbac, deschise una din laturile de sticlă ale atriumului și întinse pânza peste o parte din rădăcini, lăsând restul deschis pentru apă și vânt. Poate după o lună sau două, vreo mlădiță din ramurile superioare va înțelege aluzia și flux regulat de umezeală ce urcă prin stratul cambium va renunța la drumul acela în sus și va fi convins să apuce pasajul orizontal. Sau poate nu, și atunci va fi necesar limbajul mai aspru al sârmelor și îndoirii. S-ar putea, însă, să aibă ceva de spus în legătură cu dreptul ramurii de-a merge în sus și poate o va spune suficient de convingător ca să-l lămurească pe om; un dialog lent, plin de înțelesuri, și rodnic.

- Bună dimineața.

- La naiba! izbucni bărbatul. Era gata să-mi mușc limba. Credeam că ai plecat...

- Așa voiam. Fata îngenunchează în umbră, cu spatele la peretele interior și fața spre atrium. M-am oprit însă ca să stau puțin cu copacul.

- Și?

- M-am gândit mult.

- La ce?

- La tine.

- Ce să-ți spun!

- Uite, rosti ea hotărâtă, n-o să mă duc la nici un doctor să-mi fac analizele. Nu voiam să plec până nu-ți spuneam asta și până nu eram sigură că mă crezi.

- Hai înăuntru, să mâncăm ceva.

- Nu pot, chicoti ea prostește. Mi-au amorțit picioarele.

Fără să ezite, o luă în brațe și ocoli atriumul. Cu brațele după gâtul lui, ea îl întrebă:

- Mă crezi?

Bărbatul continuă să meargă până ajunseseră la dulăpiorul din lemn și atunci se opri, privind-o în ochi.

- Te cred. Nu știu de ce ai luat hotărârea asta, dar doresc să te cred.

O așeză pe dulăpior și se dădu înapoi.

- Este actul de credință de care ai pomenit, explică ea cu gravitate. M-am gândit că ar merita să-l ai, măcar o dată în viață, ca să nu mai spui așa ceva.

Atinse încetișor podeaua cu tălpile.

- Au! Zâmbi ea forțat. Mă înțeapă și furnică.

- Te-ai gândit multă vreme...

- Da. Mai vrei?

- Sigur că da.

- Ești un om furios și înspăimântat.

- Ia mai spune-mi despre asta, păru el încântat.

- Nu, rosti încetișor fata, tu să-mi spui. Vorbesc foarte serios. De ce ești furios?

- Nu sunt!

- De ce ești atât de furios?

- Ți-am spus că nu sunt! Deși, zâmbi el, mă împingi într-acolo.

- Bine, de ce?

O privi lung și cu atenție.

- Chiar vrei să știi?

Fata încuviință.

Bărbatul arătă cu mâna în jurul său.

- De unde crezi că au apărut toate astea: casa, terenul, aparatura?

Ea tăcu, așteptând.

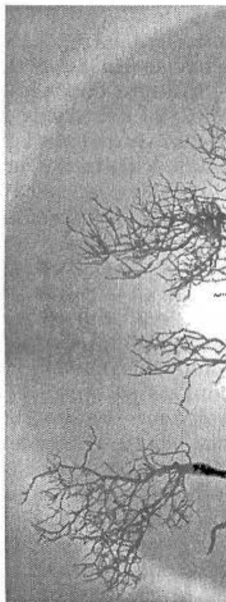
- Un sistem de evacuare, urmă el, îngroșându-și glasul așa cum avea obiceiul. Un mod de-a ghida gazele arse din motoare astfel încât să iasă rotindu-se. Particulele solide nearse intră în pereții tobei, într-o cămașă din vată de sticlă ce poate fi înlocuită cu alta curată după câteva mii de kilometri. Restul gazelor sunt arse din nou de scânteia propriei bujii și ceea ce poate arde, arde. Căldura degajată se utilizează la preîncălzirea combustibilului. Restul este rotit iarăși printr-un cartuș. Ceea ce iese în cele din urmă este, cel puțin după normele zilelor noastre, destul de curat și, datorită preîncălzirii, motorul dă o putere mai mare.

- Deci ai făcut o grămadă de bani.

- Da, o grămadă de bani, încuviință el. Însă nu pentru că dispozitivul s-ar folosi pentru scăderea poluării aerului. Banii i-am luat deoarece o companie producătoare de automobile a cumpărat patentul și l-a închis într-un seif. Nu le convenea, pentru că îi costa să-l instaleze pe mașini. Unor prieteni de-ai lor din industria rafinăriilor nu le surâdea deoarece obținea performanțe ridicate din combustibil brut. În sfârșit, n-am știut ce să fac, dar nu voi mai repeta greșeala. Totuși, da... sunt furios. Eram furios încă de pe când eram un puști și lucram pe un petrolier. Ne-au trimis să spălăm cloasonul cu săpun de rufe și cârpe, iar eu am coborât pe țărm și am cumpărat detergent. Când l-am încercat, era mai bun, mai rapid și mai ieftin. L-am dus să-l arăt boțmanului și mi-a troznit una în falcă pentru că făceam pe nebunul... În fine, era beat, însă momentul greu a fost atunci când fosilele din echipaj au auzit întâmplarea și s-au aliat împotriva mea, pretextând că eram "omul companiei" - pe o navă, ăsta este un nume de ocară. Nu puteam înțelege de ce oamenii se opun binelui.

Toată viața mea a fost așa. Am în creier ceva care rămâne acolo. Am obiceiul să pun o întrebare după alta. De ce-i așa și așa? De ce nu poate fi așa și așa? Întotdeauna există o întrebare nouă despre orice lucru sau situație; dar, în nici un caz, nu trebuie să abandonezi atunci când un răspuns îți place pentru că, întotdeauna, după el există un altul. Iar noi trăim într-o lume unde oamenii nu vor să pună următoarea întrebare!

Am fost plătit din plin pentru lucruri pe care oamenii nu vor să le folosească. Dacă sunt tot timpul fu-rios este numai vina mea recunosc, pentru că nu mă pot opri să nu pun următoarea întrebare și să dau răspunsuri. În laboratorul meu există vreo șase minunății pe care nu le vede nimeni și am alte cincizeci în cap.

Ce poți face însă într-o lume unde oamenii preferă să se ucidă între ei într-un deșert, deși le-ai arătat că poate deveni verde și înfloritor, când se nenorocesc, azvârlind miliarde pentru descoperirea unor zăcăminte noi

de petrol, cu toate că s-a demonstrat de nenumărate ori că combustibilii fosili ne vor ucide pe toți? Da, sunt furios. N-ar trebui să fiu?

Fata lăsă ecourile glasului său să se risipească în curticică, apoi afară, prin deschizătura din vârful atriumului, și mai așteptă încă puțin, ca să-l lase să-și dea seama că era cu ea, nu numai cu el și cu furia lui. El zâmbi vinovat când își dădu seama și fata rosti:

- Poate că, în loc să pui o întrebare corectă, pui o altă întrebare. Eu sunt de părere că oamenii care trăiesc după judecățile și maximele celor vechi încearcă să nu gândească, totuși cunosc una care merită atenție. Sună cam așa: *dacă pui o întrebare așa cum trebuie, ai și obținut răspunsul.*

Făcu o pauză, se convinse că el o urmărea atent și urmă:

- Adică, dacă pui mâna pe o sobă fierbinte, te poți întreba: *cum să fac să nu mai ardă mâna?* Iar răspunsul este destul de limpede, nu? Dacă lumea respinge ceea ce ai de oferit, te poți întreba dacă nu cumva răspunsul este chiar în oferta ta.

- Răspunsul este limpede, mormăi bărbatul. Oamenii sunt proști.

- Știi foarte bine că răspunsul nu este acesta.

- Și care este?

- Oh, asta n-o pot spune eu! Tot ce știu este că dacă vrei rezultate într-o problemă ce-i privește pe oameni, modul în care o faci este mai important decât ceea ce faci.

Adică... tu știi deja cum să obții ceea ce vrei de la copac, nu?

- Să mă ia dracu!

- Oamenii sunt și ei ființe vii. Ei nu știu nici a suta parte din ceea ce faci cu bonsaiul, dar știu următorul lucru: atunci când începi cu unul, nu-l alegi întotdeauna pe cel puternic, drept și sănătos. Cel răsucit și bolnav poate fi transformat însă într-o minune. Când o să ajungi să modelezi omenirea, gândește-te la asta.

- Ce să-ți... Nu știu dacă să-ți râd în față sau să-ți ard una!

Fata se ridică. Abia acum își dădu seama cât era de înaltă.

- Hai, hai. Ți-ai dat seama că era numai o figură de stil.

- Ah, nu m-am simțit amenințată. Dar... totuși, este mai bine să plec.

- Ți-e frică să pui următoarea întrebare? făcu el cu șiretenie.

- Da.

- Oricum, pune-o.

- Nu!

- Atunci, o s-o fac eu în locul tău. Spuneai că sunt furios... și înspăimântat. Vrei să știi de ce mi-e teamă?

- Da.

- De tine. Mă înfricoșezi îngrozitor.

- Vorbești serios?

- Ai un mod de-a provoca onestitatea, își alese el cu dificultate cuvintele. O să spun ceea ce știu că gândești: *mi-e teamă de orice relație strânsă cu cineva.* Mi-e teamă de ceea ce nu pot înțelege cu ajutorul unei șurubelnițe, al unui spectroscop sau al unui tabel de cosinusuri și tangente.

Glasul îi păstra un ton ironic, însă mâinile îi tremurau.

- O poți face, fie udând o parte, șopti fata, fie expunând-o soarelui. O tratezi ca pe o ființă vie, ca pe o specie, ca pe o femeie sau pe un bonsai. Dacă o lași să fie ea însăși, ai răbdare și o îngrijești, va ajunge ceea ce dorești tu să fie.

- Cred, articulă bărbatul, că-mi faci un fel de ofertă. De ce?

- Stând aici majoritatea nopții, răspunse ea, mi-am imaginat un lucru ciudat. Crezi că doi copaci bolnavi și răsuciți vor face vreodată un bonsai unul din celălalt?

- Cum te cheamă?

Traducere de
Mihai Dan Pavelescu

SUMAR

Ultimul volum plasat pe site-ul www.cartea.info/revista, la secţiunea download cărţi free, se numeşte **Supra-Vieţuitorii** şi îi aparţine **Anei Veronica Mircea**. Daca vreti sa-l cititi folosiţi link-ul urmator:**http://www.cartea.info/revista/modules.php**

REAPARE CARUSEL Revista va conţine seriale străine şi româneşti cu subiecte SF, heroic fantasy şi horror, dar şi critică BD, comics news, interviuri, prezentari etc. **Carusel** va avea 96 pagini (32 color si 64 alb negru) şi va fi pentru început trimestrială. Revista este dedicată promovarii BD româneşti şi va constitui o tribuna pentru toţi desenatorii şi scenariştii din România. Redactorii secţiunii româneşti vor fi **Marian Mirescu** şi **Dodo Niţă**.

Marian Mirescu a scos numarul 5 din **"SANKI"**, un fanzin de benzi desenate cu 24 de pagini (Maxim, Spoitoru, Valentin Iordache, Dominus şi alţii). **SANKI 5** poate fi cerut la adresa **ah_bd@hotmail.com**, se distribuie gratuit în format PDF (are o marime de 1,4 M) şi se multiplică de către solicitator.

Pro-Scris, singura revistă electronică de critică, teorie şi istorie a literaturii SF, se poate accesa şi la adresa:
http://proscris.web1000.com. Fanii lui Tolkien sunt rugaţi sa trimită revistei greşelile întâlnite în ediţiile româneşti din Silmarillion, Hobbitul sau Stăpânul inelelor. Greşelile vor fi afişate într-o pagină separată în următorul numar al Pro-Scris (martie 2005) şi trimise Editurii RAO pentru corectarea următoarelor ediţii.

La adresa **http://www.hgwells.ro**, găsiţi "Paradox", revista de literatura science fiction realizată de Cenaclul "H. G. Wells" din Timişoara. E un numar care marchează 35 de ani de la înfiinţarea acestei grupări literare. Veţi găsi aici povestiri de Antuza Genescu, Laurenţiu Nistorescu, Lucian Sava, Dan Ciuhandu, Dorian Duma, Dusan Baiski, comunicari de Cristian Koncz şi Laurenţiu Nistorescu, un nou capitol din cartea "Razboi pe internet" de Duşan Baiski şi volumul de cronici literare "Lampa de veghe" de Györfi-Deák György.

Ion Hobana a lansat volumul **"Jules Verne - Chipuri, obiceiuri şi peisaje româneşti"**. Mai multe amanunte despre eveniment pe site-ul **www.romaniasf.ro.**

A reaparut sit-ul SFera, cu Marian Ţarălungă ca webmaster: **http://www.sferaonline.ro**

În urma unui accident cerebral a încetat din viaţă Ovidiu Ţugui, fost preşedinte al Cenaclului de Arte Vizuale şi Literatură de Anticipaţie "SFera" din Braila.

A apărut cea de-a treia antologie SF ce grupează autori din Craiova - **"Gama Alte ţărmuri"**. Selecţia povestirilor a fost realizată de **Victor Martin** şi **Viorel Pîrligras**. Cartea a aparut la Editura Reduta şi cuprinde proze scrise de *Radu Honga, Dodo Nitza, Victor Martin, Cornelia Georgescu, Viorel Pirligras şi Valentin Iordache*. Volumul poate fi comandat prin e-mail la adresa: **viorelsf@hotmail.com**

Puteţi citi povestirile sf ale lui **Dan-Marius Sabau** grupate în volumele: "Dincolo de realitate", "Fumizorul de vise" şi "Utin'spa" pe adresa:
http://www.dan-marius. ro/proza_sf.htm

Dintr-o regretabilă eroare a apărut într-unul din nr. precedente ale revistei Anticipaţia prezentarea lui Val Antim, scrisă de H. N. Ursu, fără consimţământul celor doi. Ne cerem scuze, facem necesara precizare, şi-l asigurăm pe distinsul H.N.U. de adânca noastră consideraţiune.

Pe 12 februarie 2000 a apărut primul numar al revistei Lumi Virtuale (online).
Le dorim multă sănătate!

ANTICIPAŢIA - colecţia de povestiri sf
www.anticipatia.ro
revistă editată de Fundaţia SocRaTeE, preşedinte Alexandru Mironov
Adresa redacţiei: Calea Victoriei 155, bloc D1, Scara 2, Apartament 55, Sector 1, Bucureşti
Telefon: 021-2310658 ISSN 1220-8620
Selecţia textelor scriitorilor craioveni AUREL CĂRĂŞEL # Ilustraţie copertă: IONUŢ BĂNUŢĂ